

Giới thiệu Cỏ Đoạn Trường

Một câu chuyện tình buồn, lấy đi không biết bao nước mắt của người đọc....

"Cửu Trùng Thiên mây mờ che phủ,

Diệp Hàn Đàm đoạn tuyệt tiên duyên,

Trăm mình dưới đáy, Hoa tiên tử,

Ba kiếp vì quân, thù Nại Hà."

Hoa Tiên Tử phạm luật trời mà động lòng phạm, bị Thiên Hậu cùng Thiên Đế nhốt ở tận Cửu Trùng Thiên.

Hoa Tiên Tử vì quá nhớ thương phu quân của mình mà quyết trăm mình dưới Diệp Hàn Đàm để đoạn tuyệt tiên duyên hoá kiếp thành người.

Sinh, lão, bệnh, tử, khó tránh.

Hoa tiên tử ba lần đến cầu Minh Vương.

Lần thứ nhất sau khi trăm mình dưới Diệp Hàn Đàm.

Lần thứ hai sau khi hoá thân thành bướm.

Lần thứ ba chính là sau kiếp người khổ đau.

Ba lần nàng đều xin Minh Vương được nán lại nơi cầu Nại Hà trăm năm, chỉ mong, chờ được ái nhân trong lòng.

Đáng tiếc người thương lại không thấy bóng dáng.

Trăm năm nối tiếp trôi qua, Minh Vương hỏi Hoa Tiên tử có còn muốn tiếp tục chuyển thế luân hồi không. Hoa tiên tử lắc đầu, nàng nói:

"Ta đợi huynh ấy ba kiếp, kiếp tiền đã hủy, kiếp bướm thương tâm, kiếp người vô phận, tâm ta đã chết."

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1

Tối hảo bất tương tri, như thử tiện khả bất tương tư.

(Tốt nhất đừng quen biết, không quen chẳng tương tư.)

_ Trích: Tương Tư Thập Giới - Ost Bộ Bộ Kinh Tâm _

Hoa Nguyệt mở bừng hai mắt, khung cảnh xung quanh vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm khiến nàng không khỏi sửng ngờ. Thảm cỏ xanh mềm mại, rừng trúc bạt ngàn không thấy lối ra, quanh co, rậm rạp, tiếng gió đùa lá xào xạc không ngừng vang lên bên tai, ánh nắng cố gắng len lỏi qua tầng tầng lá trúc mà phủ một lớp vàng nhạt lên cỏ xanh. Hoa Nguyệt vươn tay, ánh nắng bao bọc lấy từng ngón tay thon dài khiến nàng càng thêm mê muội.

Nàng... trở về sao?

Bốn chữ này lập tức khiến trái tim vốn dĩ đang bình lặng của Hoa Nguyệt nổi lên xao động. Nàng, trở về, như vậy có phải nàng sẽ được gặp lại y?

Cảm giác mệt mỏi mê mang lập tức rút đi. Hoa Nguyệt vươn tay chống trên mặt đất, bật người ngồi dậy, mặc cho chiếc váy dài vẫn còn dính vụn cỏ và bụi bẩn, nàng cố gắng chạy thật nhanh về phía trước. Nơi đó, có người đang đợi nàng trở về.

Hoa Nguyệt nhìn hàng rào vây quanh căn nhà gỗ trước mặt, trái tim bỗng trở nên run rẩy, thật sự, nàng thật sự đã trở về.

Bước qua cổng rào, chậm rãi tiến về phía nhà gỗ, mỗi bước chân đều rất chậm, rất nặng nề, tựa như mang theo hàng trăm cân đá. Tay khẽ chạm vào cửa gỗ, vẫn rất sạch sẽ, tựa như chủ nhân căn nhà vẫn luôn cẩn thận lau chùi mỗi ngày. Hoa Nguyệt cười khẽ, điều này có thể chứng minh y vẫn còn ở đây hay không?

Cửa bật mở, tiếng kéo kẹt làm Hoa Nguyệt bỗng nhiên có chút căng thẳng. Đến khi cửa bật mở hoàn toàn, Hoa Nguyệt sững người, bàn tay vẫn còn vươn giữa không trung.

Trong nhà, không có người.

Hoa Nguyệt lặng đi một chút, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ hy vọng, nàng muốn gặp y, vô cùng muốn, nàng cùng y chia cách đã rất lâu, rất lâu rồi.

Hoa Nguyệt nâng váy, vội vã chạy ra phía sau nhà gỗ. Phía sau là một hoa viên nhỏ, là do y trồng tặng nàng, từng hạt giống nhỏ trải qua năm tháng mà nở thành từng bông hoa xinh đẹp. Chỉ cần nghĩ đến vườn hoa nhỏ ngập sắc màu kia, khóe môi của nàng lại bất giác hiện ra một nụ cười ấm áp. Chỉ là nụ cười chưa duy trì được bao lâu thì đã biến mất. Hoa Nguyệt lặng người, ánh mắt vô hồn nhìn chằm chằm phía trước. Không có, cái gì cũng không có. Không có hoa, không có gì hết, ngay cả chiếc bàn đá cùng hai cái đôn nhỏ, nơi mà nàng và y thường ngồi tán gẫu cũng không có, trước mắt nàng lúc này chỉ là một mảnh đất trống đầy lá trúc khô.

Hoa Nguyệt cúi đầu, hai tay siết chặt vạt váy, trái tim không ngừng dâng lên từng trận đau xót. Y thật sự không còn...

Hoa không có, người cũng mất.

Hoa Nguyệt ngồi bệt trên mặt đất, nước mắt không tiếng động lăn dài trên má, y không đợi được nàng, nàng cũng chẳng gặp được y lần cuối.

Không đúng, không đúng. Tuy nàng là tiên, y là người, nhưng khi người chết đi, sẽ tiến vào luân hồi, nàng vẫn có thể gặp lại y, chỉ cần nàng kiên nhẫn một chút, tìm kiếm kiếp sau của y là được.

Hoa Nguyệt nghĩ như vậy, trong lòng cũng vui vẻ hơn nhiều, nàng quyết định, cho dù khó khăn thế nào, nàng cũng phải tìm được y.

Hoa Nguyệt mím môi, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày vải cùng vạt áo lam quen thuộc. Nàng nhất thời thất thần, sau đó, ánh mắt không tự chủ được mà chậm rãi ngược lên phía trên, gương mặt này... thật quen thuộc.

"Từ Thanh..." Giọng nói trong trẻo lại có chút nghẹn ngào, cẩn trọng, tựa như sợ thanh âm lớn quá sẽ làm người trước mắt biến mất, nhưng rồi lại không kìm được mà bật thốt thành tiếng.

Hoa Nguyệt vươn tay che miệng, cố gắng ngăn tiếng nức nở bật ra, nhưng nước mắt vừa lau khô lại tiếp tục lăn dài, giọt giọt rơi trên tay cùng đất, song tất cả cũng không che giấu được sự vui sướng nơi đáy mắt trong suốt của nàng.

Nam tử khuy chân, tà áo lam trải trên mặt đất, mái tóc đen dài tùy ý buông thả không chút câu nệ. Y nhìn Hoa Nguyệt, ngón tay khẽ lau đi từng giọt châu trên mặt nàng. Tay y rất đẹp, từng ngón thon dài, khớp xương rõ ràng, không chút chai sạn, đẹp hơn rất nhiều so với những nam tử khác, thậm chí có thể sánh ngang cùng thiên kim đài các chôn khuê phòng.

"Từ Thanh, thật sự là huynh sao?" Hoa Nguyệt nhìn y không chớp mắt, thấp giọng hỏi.

Trong mắt nam tử hiện lên chút kinh ngạc, giọng nói trầm thấp từ tính quen thuộc vang lên bên tai nàng:

"Thật có lỗi, đã mạo phạm."

Trong khoảnh khắc, Hoa Nguyệt tưởng như tim mình đã ngừng đập. Y... không nhận ra nàng! Nếu y nhận ra nàng, y đã không nói lời này.

Nam tử thấy Hoa Nguyệt không trả lời, cũng không tiếp tục hỏi, y đứng dậy, vươn tay về phía nàng:

"Cô nương đi lạc sao?"

Hoa Nguyệt lần nữa thất thần, tình cảnh này có chút quen thuộc, thật giống như rất lâu về trước...

Nếu như nói một ngày trên Thiên Cung bằng một năm ở trần gian, thì như vậy, tình cảnh này, trăm năm trước, dường như cũng từng xảy ra, và cũng ở nơi này.

Trăm năm trước, Hoa Nguyệt, cũng là Hoa Tiên Tử vì nhất thời buồn chán mà hạ phạm đạo chơi, dạo một hồi lại lạc đến Trúc Lâm bạt ngàn như mộng cảnh này, đồng thời, nàng cũng gặp được nam tử khiến tim mình loạn nhịp – Từ Thanh.

Từ Thanh là một nam tử dịu dàng nho nhã, y sẽ ngâm thơ, sẽ đánh đàn, còn có cả họa tranh, dường như trên thế gian này, không có thứ gì là y không biết, mà dù có, thì trong mắt Hoa Nguyệt, nó cũng sẽ không tồn tại, Từ Thanh trong lòng Hoa Nguyệt là "hoàn hảo", ngay từ lần đầu tiên gặp thì đã như vậy.

Nàng còn nhớ, khi ấy là vào đông, khí trời lạnh lẽo, vạn vật đều chìm trong giấc ngủ say, nhưng trúc thì không, trúc vẫn mạnh mẽ vươn mình trong hoa tuyết, ri rào từng ngọn lá xanh. Nàng lúc đó đang tựa người vào một thân trúc to lớn, lặng lẽ nhìn những đóa hoa tuyết xoay vần giữa không trung, đẹp, lạnh lẽo, và cô độc.

Gió nhẹ thổi qua, hoa tuyết càng thêm dày đặc, khí lạnh bao trùm bốn phương, chỉ là đối với Hoa Nguyệt, một chút lạnh lẽo này không đáng là gì. Bất chợt, tiếng đàn du dương, trong trẻo truyền đến. Hoa Nguyệt nghiêng tai lắng nghe, tiếng đàn nhỏ dần, dường như ở thăm thẳm rất xa bên trong Trúc Lâm, vừa nãy có lẽ là nương theo tiếng gió mà truyền đến đây.

Hoa Nguyệt nghĩ cũng không cần nghĩ, nàng lập tức cẩn thận lắng nghe tiếng đàn, nhanh chóng hướng về phía đó mà tiến đến. Càng vào sâu trong Trúc Lâm, tiếng đàn lại càng thêm rõ ràng, Hoa Nguyệt sâu sắc cảm nhận được sự tịch mịch và phiền muộn âm thanh mềm mại du dương kia. Điều này càng làm cho nàng thêm tò mò với người có thể gây nên những âm thanh tuyệt vời đánh sâu vào lòng người đó.

Hoa Nguyệt nghĩ, chủ nhân của chuỗi giai điệu mượt mà này rất có thể là một nữ tử ôn nhu như nước, mềm mại và sâu lắng. Nhưng rồi, khi nàng nhìn thấy bóng người một thân y phục màu lam kia, tuy ngoài dự đoán, nhưng lại không khiến nàng cảm thấy kinh ngạc.

Bước chân chậm lại, nhẹ nhàng như cánh chim lướt gió trên bầu trời. Nàng không muốn kinh động đến nam tử kia, không muốn phá hư một khúc đàn tuyệt diệu. Hoa Nguyệt khép nhẹ mắt, bắt đầu chìm vào những giai điệu du dương mềm mại nương theo tiếng gió mà truyền đi khắp nơi trong rừng trúc bạt ngàn.

Tiếng đàn dừng. Vạn vật trong khoảnh khắc này dường như cũng lặng đi. Tuyết thôi rơi. Gió ngừng thổi, ngay cả âm thanh rì rào của lá trúc cũng biến mất.

Hoa Nguyệt chớp nhẹ mi, trong mắt ẩn chứa phiền muộn, nàng thật sự bị tiếng đàn ảnh hưởng.

Nam tử kia vẫn lặng lẽ ngồi nơi đó, chiếc đàn cổ cũ kỹ vẫn còn đặt trên hai chân y, tay y chậm rãi vuốt ve từng dây đàn. Hoa Nguyệt cẩn cẩn mõi, trong lòng dấy lên một cảm giác kỳ lạ, chân lại không tự chủ hướng về phía nam tử mà bước. Chỉ là do mọi chú ý đều đặt trên người nam tử, Hoa Nguyệt lại không cẩn thận vấp phải hòn đá ẩn sau lớp tuyết trắng, trong lúc nhất thời, ngay cả bản thân mình biết tiên thuật cũng quên mất, Hoa Nguyệt cứ thế té nhào lên mặt tuyết. Âm thanh nặng nề cùng với tiếng kêu khê đau đớn của nàng khiến cho nam tử đang ôm đàn phía xa giật mình thoát khỏi thế giới riêng của bản thân. Y đặt đàn sang bên cạnh, rảo bước tiến đến cạnh Hoa Nguyệt, vươn tay đến trước mặt nàng.

Hoa Nguyệt ngẩng đầu, hai má có chút nóng, đôi mắt cũng dâng lên một tầng hơi nước mỏng manh. Không phải vì đau, mà là vì quá xấu hổ cùng ngượng ngùng. Nàng thân là tiên tử trên Thiên Cung, thế nhưng lại có thể vô ý đến mức té nhào thế này, quá là mất mặt.

Nhìn bàn tay vững vàng trước mặt mình cùng nụ cười dịu dàng của nam tử xa lạ, Hoa Nguyệt không chút do dự nắm lấy tay của y, mượn lực mà đứng dậy. Tay của y rất đẹp, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài hữu lực, tay của nàng nằm trọn trong tay y, dường như lại càng thêm ấm áp.

"Cô nương đi lạc sao?"

Hoa Nguyệt nhất thời không kịp phản ứng, nàng vừa gật đầu, lại vừa lắc đầu. Nam tử cười khẽ, ấm áp tựa như gió xuân.

Hoa Nguyệt cảm thấy hai má càng thêm nóng bừng, nàng cúi đầu, cố gắng không nhìn vào mắt của y, đôi mắt kia đen thẳm như vực sâu không đáy, lại đẹp đến mức khiến người ta không nỡ dời mắt.

Nàng len lén ngược nhìn y, bất giác y cũng đang chăm chú nhìn nàng, trên môi vẫn vững nụ cười không đổi khiến tim nàng bỗng chốc loạn nhịp.

"Ta... ta, ta theo tiếng đàn mà đến." Hoa Nguyệt vội vàng giải thích.

Nam tử à một tiếng, trái lại không hỏi gì thêm, y xoay người, trở lại vị trí cũ của mình. Hoa Nguyệt phía sau có chút thất vọng không rõ, còn có một phần do dự, do dự không biết có nên theo phía sau y hay tiếp tục len lén ở một góc này. Nhưng rồi cuối cùng, nàng vẫn lấy hết can đảm mà theo phía sau y.

Nam tử không nói gì, y chậm rãi ôm lấy đàn cổ, cẩn thận vuốt ve từng hoa văn chạm trên mặt đàn.

Hoa Nguyệt lặng lẽ ngồi cạnh y, mặc cho nền tuyết lạnh giá, nàng là tiên, sẽ không lạnh, nhưng nam tử bên cạnh, chẳng lẽ y cũng không lạnh sao?

"Huynh không lạnh sao?"

Tay nam tử khựng lại, y đưa mắt nhìn nàng, trong đầu không biết đang suy nghĩ điều gì, nhưng cuối cùng, y không đáp câu hỏi của nàng mà lại nói sang chuyện khác:

"Tay nàng bị thương rồi."

Hoa Nguyệt sững sốt. Nàng bị thương?

Hoa Nguyệt nhìn tay mình, bàn tay trắng nõn quả nhiên bị trầy mấy đường, không sâu, nhưng vết thương vẫn rỉ máu. Nàng theo thói quen định dùng tiên thuật chữa lành, nhưng cuối cùng lại kịp thời dừng lại, bên cạnh nàng, vẫn còn một người phạm.

Hoa Nguyệt chăm chú nhìn vết thương trên tay không biết làm sao cho phải. Nàng bây giờ cảm thấy thật hâm mộ mấy vị tiên mình đồng da sắt kia, nếu như nàng như họ, thì bây giờ cũng không rơi vào tình cảnh rối ren thế này.

Tiếng vải bị xé rách đột ngột vang lên. Hoa Nguyệt giật mình, nàng xoay sang nhìn bên cạnh, không biết từ khi nào trên tay nam tử đã xuất hiện một chiếc khăn lụa trắng, tiếng vải bị xé rách vừa rồi cũng chính là xuất phát từ chiếc khăn lụa đó.

Nam tử bất giác ánh mắt kinh ngạc của Hoa Nguyệt, y mỉm cười đáp lại, nhẹ nhàng kéo lấy tay nàng đến trước mặt mình.

"Lúc này ta không phát hiện."

Hoa Nguyệt lúc này mới kịp thời phản ứng. Nàng muốn rút tay mình lại, nhưng bàn tay to lớn ầm ập kia rõ ràng không dùng lực, nhưng vẫn làm nàng không thành công rút tay trở về. Hoa Nguyệt đành chăm chú nhìn y cẩn thận dùng một nửa khăn lụa lau đi vết máu trên tay mình, sau đó lại cẩn thận dùng một nửa còn lại băng bó vết thương cho nàng. Từng động tác đều rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận, tựa như sợ làm nàng đau. Rõ ràng chỉ vài vết trầy xước nho nhỏ, nàng chỉ cần một ý niệm cũng có thể chữa lành, nhưng trong mắt y, tựa như đây là một chuyện gì đó rất to lớn.

"Xong rồi."

"Đa tạ huynh." Hoa Nguyệt nhìn nút thắt hình bướm, khoe môi kéo thành một nụ cười vui vẻ, lúm đồng tiền bên má trái càng làm nàng thêm đáng yêu.

Nam tử lắc đầu:

"Chỉ là chuyện nhỏ."

Sau câu nói của y, không khí giữa hai người bỗng nhiên trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Thật ra Hoa Nguyệt rất muốn nói chuyện với y, nhưng lại không biết nói gì, nàng cảm thấy nếu mình tùy ý bắt chuyện thì rất đường đột, còn nam tử kia, dường như y không có ý muốn cùng nàng nói chuyện.

Hoa Nguyệt nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không tìm được đề tài nào để nói, thế là nàng bắt đầu cẩn thận quan sát người bên cạnh.

Lúc này chỉ đề ý đến đôi mắt như ngọc trai đen khiến người khác như rơi vào ảo cảnh của y, song, bây giờ nhìn kỹ, trong lòng Hoa Nguyệt lại càng thêm nổi sùng, dung mạo này, thật sự là của một người phạm sao? Ôn nhu, thanh nhã, khí chất xuất trần, tựa như... những vị tiên quân không nhiễm bụi trần trên Thiên Cung, thậm chí còn có phần vượt trội hơn.

Hoa Nguyệt cười khẽ, dung mạo như hoa như ngọc của y tuy có làm nàng kinh ngạc, nhưng nàng lại thích khí chất thanh nhã khiến người khác gần gũi của y hơn gấp trăm ngàn lần.

"Có gì vui sao?"

Hoa Nguyệt chớp chớp mắt, nhìn lên bị bắt gặp, nàng cũng không thấy ngượng ngùng, lo lắng mấy, trong tiềm thức của nàng, y sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà nổi giận, hơn nữa cũng nhờ vậy mà nàng có thể cùng y trò chuyện, quả thật "trăm lợi mà không hại".

"Huynh không đàn nữa à?"

"Nàng muốn nghe?" Khoe môi nam tử khẽ cong, trong mắt ngập tràn ý cười. Hoa Nguyệt trong khoảnh khắc lại thất thần, nhưng rất nhanh, nàng đã lấy lại bình tĩnh.

"Huynh đàn rất hay."

"Đa tạ."

Câu chuyện lần nữa rơi vào ngõ cụt. Hoa Nguyệt rồi rắm đan hai tay vòng qua gối, cúi đầu xoắn suốt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng đàn trong trẻo, Hoa Nguyệt kinh ngạc nghiêng đầu, bắt gặp vẻ chuyên chú gảy đàn của y, trong lòng đột nhiên thấy thật thỏa mãn. Ngay tại khoảnh khắc này, nàng bỗng nhiên có một suy nghĩ quái lạ, cả cuộc đời của mình, chỉ cần có thể bên cạnh người này trải qua là quá đủ rồi.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên dây đàn, chậm rãi, điêu luyện, tựa như đang nhảy múa. Âm thanh du dương, nhưng không giống những giai điệu u buồn lúc này, nó ầm ập, và tràn ngập niềm vui. Hoa Nguyệt bắt đầu thất thần, nàng đang nghĩ, không biết chuyện gì đã làm cho tâm trạng của y tốt hơn.

Tiếng nhạc đột nhiên biến nhanh, dường như đang hối thúc một điều gì đó, sau đó lại chậm dần, rồi nhẹ nhàng đến mức như không tồn tại. Trong khoảnh khắc này, vạn vật dường như sống lại, Hoa Nguyệt có thể thấy những mầm non trong Trúc Lâm đang dần hé nở, vươn cao, sau đó khắp nơi đều phủ màu sắc rực rỡ của muôn vạn loài hoa.

Hoa Nguyệt thân là Hoa Tiên Tử ở Thiên Cung, nhưng nếu muốn trong nháy mắt khiến cho vạn hoa cùng khoe sắc thì cũng không dễ dàng.

Hoa Nguyệt lắc lắc đầu, biển hoa muôn sắc trước mắt lập tức tan vỡ. Hoa Nguyệt không khỏi sửng sốt. Tất cả những điều nàng nhìn thấy lúc này, đều là

ảo giác?! Là vì tiếng đàn của y sao? Hoa Nguyệt không khỏi nhìn y càng thêm chăm chú. Người này thật sự không phải vị tiên nào đó trên Thiên Cung cũng giống như nàng vì nhầm chán mà hạ phàm chứ? Phàm nhân sao có thể làm đến mức này? Ngay cả một tiên tử như nàng cũng vì một khúc đàn mà rơi vào ảo giác.

"Một khúc này, thế nào?"

Giọng nói trầm ấm từ tính đột ngột vang lên sau khoảng lặng của khúc nhạc làm Hoa Nguyệt bừng tỉnh khỏi suy nghĩ của bản thân. Nàng chăm chú quan sát nam tử, tận đến khi không cảm thấy được một chút tiên khí nào trên người y thì mới thu hồi tầm mắt của mình, nhẹ giọng đáp:

"Rất hay." Ngập ngừng một chút, Hoa Nguyệt tiếp lời: "Ta dường như có thể thấy được muôn hoa cùng khoe sắc. Rất kỳ diệu."

Nam tử cười khê, sau đó không mục đích gảy dây đàn.

Sắc trời dần ngả chiều, những tia nắng nhạt dần rồi hóa thành một mảnh cam đỏ rực ở phía xa chân trời, Hoa Nguyệt vẫn ngây ngốc ngồi cạnh nam tử không nói một lời, nam tử thì lại chuyển chú nhìn đàn cổ như đang có chuyện suy nghĩ, cả hai vốn dĩ là người xa lạ, vì một khúc nhạc, một cơn gió đứng lúc mà tương ngộ, không "nhất kiến như cố", lại càng không "nhất kiến chung tình", nhưng khi cả hai ngồi cùng, lại phá lệ hài hòa.

"Nàng không về nhà sao?"

Lần này vẫn là nam tử phá vỡ bầu không khí im lặng trước. Hoa Nguyệt thế này mới chú ý đến sắc trời đã chuyển, màn đêm cũng sắp sửa phủ xuống nhân gian, nàng mím môi nhìn nam tử bên cạnh, trong lòng bỗng nhiên có chút luyến tiếc, nàng vẫn còn muốn nghe y đàn, tiếng đàn của y thật sự rất hay, hay hơn tiếng đàn của các tiên tử tiên quân khác trên Thiên Cung nhiều. Nếu bây giờ nàng trở về, một ngày trên Thiên Cung bằng một năm dưới trần gian, lần sau nàng trở lại, liệu y có còn ở nơi này?

"Cần ta đưa nàng rời khỏi không?"

Hoa Nguyệt bấy giờ mới ngưng ngừng nhớ đến một điều, trong suy nghĩ của nam tử bên cạnh, nàng một phần là do lạc đường mới mò được đến nơi đây.

oOo

"Cô nương?" Một tiếng gọi này trực tiếp kéo Hoa Nguyệt ra khỏi dòng hồi ức, nàng nhìn Từ Thanh, mi mắt khê chớp, cổ họng nước đang chực trào nơi khóe mắt.

Hoa Nguyệt vươn tay nắm lấy tay Từ Thanh, cảm giác vẫn quen thuộc như vậy, nàng siết chặt tay y, nương theo lực tay y mà đứng dậy. Hoa Nguyệt vừa đứng dậy, Từ Thanh lập tức thu hồi tay, để lại Hoa Nguyệt ôm tâm tình mất mát mà nhìn theo tay của y.

Từ Thanh nghỉ hoặc nhìn Hoa Nguyệt, sau đó xoay người định trở lại nhà gỗ. Mất thấy Từ Thanh sắp đi mất, Hoa Nguyệt vội vàng gọi y một tiếng, trong giọng nói còn có chút ngập ngừng không xác định.

"Nơi này... là nhà huynh sao?"

Từ Thanh nhìn Hoa Nguyệt, trong đáy mắt chứa đầy nghi hoặc, điều này càng làm cho Hoa Nguyệt thêm rối rắm bất an. Nàng vẫn còn nhớ, ngôi nhà bằng gỗ này là của nàng cùng Từ Thanh. Lúc đó là hơn hai năm sau khi gặp gỡ, vẫn ở nơi này, nàng và y, kẻ gảy đàn, người lắng nghe, sau khi khúc nhạc kết thúc, không biết lấy can đảm từ đâu, cũng không biết bị gì "kích thích", Hoa Nguyệt níu chặt lấy ống tay áo Từ Thanh, nhìn sâu vào đôi mắt đen thẳm kia, kiên định chân thành mà hỏi y:

"Chúng ta thành thân nhé?"

Trong khoảnh khắc lờ ra khỏi miệng, Hoa Nguyệt lập tức cảm thấy hối hận. Thân là một nữ tử, lại nói ra lời kinh người như thế, quả thật rất không thích hợp, huống chi, nàng cũng không biết y đối với nàng có giống với nàng đối với y hay không. Thời gian y gặp nàng, dù sao cũng chẳng nhiều bằng nàng "gặp" y. Trong ký ức của y, có lẽ nàng chỉ là một vị bằng hữu cách vài ngày lại gặp gỡ ở Trúc Lâm này, nhưng hơn hai năm qua, thời nào khắc nào nàng cũng dõi theo y, nhìn y đối xử ôn hòa với người dân trong làng, nhìn y kiên nhẫn dạy mấy hài tử cạnh túm lâu y trợ viết chữ, thời gian lặng lẽ trôi qua, tình cảm cũng theo đó như nước chảy thuyền trôi mà dần sâu sắc thêm. Rồi trong bất giác, bóng dáng lam y kia đã khảm thật sâu trong tâm nàng.

Hoa Nguyệt cúi đầu, che giấu ảm đạm trong đáy mắt, trái tim vốn dĩ như nai con chạy loạn cũng dần bình ổn, y không trả lời, cũng có nghĩa là cự tuyệt...

Bàn tay đang níu chặt ống tay áo của y cũng dần buông lỏng, chỉ là trước khoảnh khắc tay rời khỏi, giọng nói trầm ấm từ tính kia lại quanh quẩn bên tai, chỉ một chữ, nhưng sâu sắc khắc sâu vào tâm trí Hoa Nguyệt, khiến nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, mà cũng từ đây, cuộc đời của hai người chính thức rẽ sang một ngã khác, cũng mở đầu cho một chuyện tình chân động thiên địa.

Từ Thanh nói:

"Được."

Sau khi hai người tự định chung thân, Hoa Nguyệt cũng không giả vờ trở về nhà nữa mà trực tiếp đến trọ lại trong làng. Dân ở đây vốn dĩ rất hiếu khách, lại biết nàng là hôn thê của Từ Thanh thì lại càng thêm yêu mến, từ cái ăn cái mặc đến chỗ ngủ, mọi thứ đều vì nàng mà sắp xếp chu đáo, khiến trong lòng Hoa Nguyệt vừa ấm áp lại vừa luống cuống không biết làm sao. Lúc Hoa Nguyệt đưa mắt cầu cứu Từ Thanh, thì y chỉ cười khê nhìn nàng, mặc cho

nàng chìm trong nhiệt tình của dân làng.

Lúc trời ngã chiều, Từ Thanh cũng đã nói rõ ý định của mình cùng với người trong làng. Y muốn cùng với Hoa Nguyệt xây một ngôi nhà nhỏ trong Trúc Lâm, bình bình an an mà sống hết quãng đời dài. Hoa Nguyệt lúc nghe Từ Thanh nói ra lời đó, trong lòng ngoại trừ vui vẻ ấm áp còn có chút hốt hoảng. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày, nàng sẽ gả cho một người phạm, rồi cùng họ bình đạm trải qua một đời người.

Dân trong làng vừa nghe Từ Thanh nói, lập tức nhiệt tình tăng lên gấp mấy lần, không cần y mở miệng nhờ vả thì mọi người cũng đã kéo nhau chuẩn bị bắt tay xây nhà giúp. Từ Thanh cười khẽ lắc lắc đầu. Hoa Nguyệt ngã đầu tựa lên vai y, cũng vui vẻ cười theo.

Dưới sự giúp đỡ của dân làng, nhà của hai người rất nhanh đã hoàn thành.

Hoa Nguyệt đứng bên cạnh Từ Thanh, nhìn ngôi nhà nhỏ của cả hai mà ngẩn người, nàng cảm thấy, mọi thứ cứ như một giấc mộng vậy. Hai người cứ như thế tự định chung thân, thành phu, thành thê, cùng xây dựng một tổ ấm riêng, chỉ trong vón vẹn một đoạn thời gian ngắn.

"Nàng không thích?"

Hoa Nguyệt hồi thần, vội vã lắc đầu. Sao có thể không thích được chứ. Thích đến mức cả đời này cũng chỉ muốn ở đây cùng y, mãi mãi cũng không tách rời.

Từ Thanh mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Hoa Nguyệt, kéo nàng vào nhà mới. Rất lâu rồi mới dốc sức dốc lòng làm một chuyện gì đó, tuy rằng có chút tốn thời gian, nhưng đôi mắt cười của người trong lòng, rất đáng giá.

oOo

"Là nhà của ta."

Nghe giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh, Hoa Nguyệt vội lấy lại tinh thần. Nàng nhìn chăm chăm Từ Thanh, suy nghĩ bắt đầu trở nên rối loạn, tất cả những đoạn ký ức kia đều là nàng nằm mộng mà thành, hay Từ Thanh trước mắt này không còn nhớ gì?

"Cô nương?"

"Hoa Nguyệt, muội tên Hoa Nguyệt, huynh có còn nhớ muội không?" Hai chữ cô nương này thật sự đã làm Hoa Nguyệt nổi giận. Cho dù nàng vẫn còn mơ hồ, nhưng cảm giác mãnh liệt khi nhìn thấy y thì không phải giả, nàng tin vào trực giác của mình, mọi chuyện trong ký ức, chắc chắn đều là thật.

Từ Thanh nhìn Hoa Nguyệt đột nhiên quát lớn, nhất thời ngây ra, hồi lâu sao, y mới thấp giọng gọi khẽ:

"Hoa Nguyệt?"

Tiếng gọi dịu dàng quen thuộc khiến đôi mắt bỗng chốc che phủ bởi một tầng sương mờ, nàng cười khẽ, theo thói quen ứng một tiếng, nhưng khi ánh mắt chạm phải đôi mắt đen thẳm kia, Hoa Nguyệt sững sờ bừng tỉnh, trong ánh mắt đó, không hề có nàng.

Hoa Nguyệt cắn môi, dùng đầu đón đỡ khiến bản thân mình thanh tỉnh, nàng vẫn là nên chấp nhận sự thật, Từ Thanh trước mắt này, không hề có chút ký ức gì về nàng, nhưng may mắn một điều, y vẫn ở đây, ngay cạnh nàng lúc này, như vậy là đủ. Nhưng mà, nàng phải nghĩ biện pháp để được ở lại đây mới được, nếu không, nàng sợ lần sau khi mình quay lại, mọi chuyện sẽ không còn gói gọn trong chuyện Từ Thanh không có ký ức về bản thân mình nữa.

"Huynh... huynh có thể cho muội ở lại đây không?"

Trong khoảnh khắc câu nói này thốt ra khỏi miệng, Hoa Nguyệt nhìn thấy sự sững sờ trong đáy mắt Từ Thanh. Nàng cười khổ, yêu cầu này quả thật đã làm khó Từ Thanh, nàng thân là nữ tử, sao y có thể đồng ý để nàng một mình ở lại cùng y?

Nhìn Từ Thanh nhú mày mím môi rồi rầm, trong lòng nàng càng thêm bất an, cắn cắn đôi môi đã rướm máu, Hoa Nguyệt nhìn thẳng vào mắt y:

"Muội... muội không còn chỗ để đi, trong người cũng không có tiền." Mi mắt khẽ rử, giọng nói càng thêm hạ thấp còn xen lẫn chút nghẹn ngào cũng ảm ức: "Rõ ràng... rõ ràng muội là nương tử của huynh."

Cũng không biết lời cuối cùng là tự thì thầm với bản thân hay nói cho Từ Thanh nghe, nhưng dù sao thì, lời kia dù Hoa Nguyệt nói rất nhỏ nhưng một chữ cũng không sót đều rơi vào tai của Từ Thanh.

Cả người Từ Thanh dường như khựng lại, trong mắt đều là khó tin. Y nhìn Hoa Nguyệt chăm chú, dường như muốn nhìn ra một chút giả dối ở nàng, chỉ tiếc rằng, y nhìn không ra.

"Nương tử?"

Hoa Nguyệt nghe Từ Thanh thấp giọng gọi hai tiếng này, trong lòng cũng hồi hộp theo, y sẽ nhớ sao? Y sẽ nhớ lại nàng là nương tử của y sao?

Từ Thanh nhú mày hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu:

"Ta không có... nương tử."

Hoa Nguyệt dù đã cố sẵn đáp án trong lòng, nhưng khi nghe chính miệng Từ Thanh nói ra, nàng lại không chấp nhận được. Hoa Nguyệt níu lấy cánh tay Từ Thanh, ngón tay siết chặt lấy tay y đến trắng nhợt.

"Muội... muội..." Hoa Nguyệt muốn nói tất cả cho Từ Thanh biết, nhưng lại không biết nên nói như thế nào. Chẳng lẽ lại nói nàng là tiên, y là người, nàng và y không thể ở cùng nhau, nàng bị Thiên Đế, Thiên Hậu bắt về Thiên Cung, nhốt hơn trăm ngày, lúc trốn thoát thì nhân gian đã qua trăm năm. Coi như y tin nàng, nhưng thời gian thật sự đã qua trăm năm, thì làm sao có thể giải thích sự tồn tại của y lúc này?

Từ Thanh nhìn Hoa Nguyệt lấp bắp nói không thành lời, trên gương mặt tràn đầy bất an cùng sợ hãi, về mặt y bỗng trở nên nhu hòa:

"Nàng muốn thì cứ ở lại đi. Dù sao thì nhà vẫn còn phòng trống."

Lời này vừa nói ra, về mặt bất an sợ hãi của Hoa Nguyệt lập tức rạn vỡ hẳn lên, trong đáy mắt trong suốt lấp lánh ý cười:

"Đa tạ huynh."

Hoa Nguyệt lúc này cảm thấy thật may mắn. May mắn vì lúc đó đã bảo Từ Thanh nên xây thêm một phòng cho khách.

Từ Thanh bật cười, xoa xoa đầu Hoa Nguyệt.

Hoa Nguyệt thoáng chốc lại thất thần, Từ Thanh khi trước cũng rất hay xoa đầu nàng. Những lúc như vậy nàng thường tựa vào lòng y, kéo lấy tay y nắm thật chặt, không để y tiếp tục làm rối mái tóc đen dài của mình, còn y sẽ ôm lấy nàng, thấp giọng cười nàng trẻ con. Nghĩ đến chuyện xưa, trên môi Hoa Nguyệt bắt gặp cong thành một nụ cười hạnh phúc, sau đó, trong lòng lại càng thêm quyết tâm khiến Từ Thanh nhớ lại tất cả, y và nàng, sẽ lại lần nữa hạnh phúc bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-1

Tối hảo bất tương ái, như thử tiện khả bất tương khí.

(Tốt nhất chưa từng yêu, không yêu thì sẽ chẳng bao giờ chia tay.)

_ Trích: Tương Tư Thập Giới - Ost Bộ Bộ Kinh Tâm _

Ta đã ở nơi này nửa tháng, trong nửa tháng qua, ta không ngừng cố gắng giúp Từ Thanh nhớ lại mọi chuyện, nhưng cuối cùng vẫn là vô ích... Trong trí nhớ của y, không có ta.

Ta nhìn Từ Thanh gầy dần trước sân, khỏe mắt không nhìn được lại cay cay. Hoa Nguyệt ơi Hoa Nguyệt, rốt cuộc chuyện lúc trước là mơ hay thật? Còn hiện tại là thật hay mơ? Ta cười khổ, lắc lắc đầu. Cho dù mơ hay thật, chỉ cần được ở cạnh Từ Thanh là ta đã vui rồi.

Tiếng đàn trong trẻo như tiếng suối, róc rách, róc rách chảy qua lòng ta. Ta cười khẽ, tuy nửa tháng này không thể giúp Từ Thanh nhớ lại người nương tử là ta đây, nhưng ta cũng phát hiện, Từ Thanh không hề bài xích một người xa lạ đột nhiên xâm nhập vào cuộc sống hằng ngày của y là ta.

Cuộc sống của chúng ta cũng không khác trước là mấy, chỉ là sẽ không thân mật như trước đây... Y sẽ không tùy tiện xoa đầu ta, sẽ không ôm lấy ta vào lòng khi màn đêm giá lạnh buông xuống, cũng sẽ không thấp giọng hát bên tai ta, sẽ không dịu dàng thay ta chải tóc...

Vừa nghĩ đến điều này, lòng ta lại chùng xuống, tí xíu vui vẻ ban nãy cũng không cánh mà bay. Ta thở dài, ánh mắt nhìn về phía Từ Thanh càng lúc càng âm trầm.

Dường như cảm nhận được tâm trạng của ta đi xuống, ngón tay đang lướt trên dây đàn của y khựng lại, sau đó đưa mắt nhìn ta, đôi mắt đen thẫm nhìn không rõ cảm xúc, ta thoáng giật mình, trái tim bỗng chốc loạn nhịp, trong ánh mắt không cảm xúc kia, ta lại nhìn thấy một chút âm trầm lạnh lùng. Ta hoang mang lắc lắc đầu, sau đó lần nữa nhìn thẳng vào mắt y, vẫn là đôi mắt không chứa bất cứ cảm xúc nào, ta trong lòng không khỏi thở phào, xem ra là do bản thân tưởng tượng, một người ôn hòa dịu dàng như Từ Thanh, sao có thể lộ ra ánh mắt âm trầm sắc bén kia được. Ánh mắt đó... rất giống với Chiến Thần Lạc Hy mà ta từng gặp qua ở Thiên Cung, đó là lúc hắn mới dẫn thiên quân đánh bại Yêu giới trở về. Một thân đầy sát ý, lạnh lẽo, sắc bén khiến ta không tự chủ được mà run rẩy.

"Hoa Nguyệt, nàng sao vậy?"

Ta giật mình, lập tức lấy lại tinh thần.

"Muội chỉ là nhớ đến ngày xưa..."

"Ngày xưa..." Từ Thanh trầm ngâm lặp lại lời của ta, y hơi cúi đầu, chăm chú nhìn ngón tay đang lướt nhẹ trên dây đàn của mình, từng nốt nhạc trầm bổng vang lên, rời rạc, không chút liên kết. Ta chưa bao giờ thấy Từ Thanh như vậy, cho dù là lúc trước, khi ta và y chia ly, Từ Thanh trước mặt ta vẫn bình thản thong dong, ánh mắt vẫn kiên định như thể nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay mình.

Ta nhẹ nhàng đến cạnh Từ Thanh, cẩn thận không làm y giật mình mà ngồi xuống bên cạnh. Nhìn sườn mặt tuấn mỹ của y, trong phút chốc ta lại bị mê hoặc. Mùa đông năm đó, tuyết rơi trắng xóa, một khúc đàn mê hoặc lòng người, trong khoảnh khắc, ta có thể nhìn thấy muôn hoa đua sắc giữa màn tuyết trắng tựa lông vũ, đẹp đến nghẹt thở. Mà khi đó, ta cũng ngồi cạnh y như thế này...

"Nàng thật sự là nương tử của ta sao?" Từ Thanh thất thần hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi. Ta mím môi, không biết nên gật đầu hay lắc đầu. Nửa tháng qua, trong lòng ta vẫn có điều không thể giải đáp nổi. Nếu như nói nhân gian đã qua trăm năm thì Từ Thanh chắc chắn sẽ không còn sống, nếu nói đây là Từ Thanh đã chuyển thế, thì sao có thể ngay cả tên họ dung mạo cũng không đổi, hơn nữa lại còn sinh sống ở nơi này? Còn nếu... đây là con cháu của Từ Thanh, như vậy... chẳng lẽ sau khi ta bị bắt đi, y đã có nương tử mới? Ta thật sự càng nghĩ càng đau đầu. Nhưng nghĩ như thế nào thì cũng chẳng tìm được đáp án.

Vì vậy bản thân ta cũng rơi vào trùng trùng mê hoặc, ta, có thật sự là nương tử của y không?

"Hoa Nguyệt..."

Ta ngơ ngác nhìn sang Từ Thanh, y cười khê, tay nhẹ nhàng vén tóc ta:

"Như bây giờ rất tốt, nghĩ không ra thì đừng nghĩ."

Trong lòng ta bỗng ngọt ngào lạ thường. Từ Thanh đối với ta vẫn luôn dịu dàng chăm sóc như vậy. Y sẽ không để ta phải nhủu mày lo lắng, càng sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến ta.

Ta nghiêng người tựa đầu lên vai Từ Thanh, ngón tay nhẹ nhàng gảy gảy dây đàn. Tiếng đàn không chút quy luật vang lên tựa như trái tim đang đập loạn của ta lúc này.

"Muội vốn nghĩ... không còn gặp được huynh nữa." Ta dừng một chút, cười khê: "Bây giờ thật tốt."

Không cần làm rõ Từ Thanh có phải là Từ Thanh hay không, chỉ cần trái tim vẫn nói với ta người bên cạnh này là phu quân mình là được. Cảm giác rung động từ linh hồn, từ tâm can, sự đồng điệu của ta và y sẽ không thay đổi.

Ta khép lại hai mắt, bên tai truyền đến tiếng cười khê của Từ Thanh, cảm giác ấm áp này, quen thuộc biết bao nhiêu.

Từ Thanh vòng tay kéo lấy ta vào lòng, ôm thật chặt, cảm giác như y đang sợ ta... biến mất. Nhưng trong lòng ta lại rõ hơn ai hết, ta mới chính là người sợ y biến mất hơn bất cứ người nào. Cho dù bây giờ ta và y ở cùng rất tốt, nhưng nếu một ngày nào đó, có một người con gái khác xuất hiện, khiến trái tim y bị dao động, thì ta... nhất định sẽ bị bỏ rơi.

"Dù ta không nhớ ra nàng, nhưng ta nhất định sẽ không làm nàng tổn thương." Từ Thanh như đọc được suy nghĩ của ta, y cúi người, khê thì thầm vào tai ta, từng âm từng chữ, đều khiến trái tim đang treo cao của ta cuối cùng cũng có thể hạ xuống. Chỉ bằng một lời này của y, là đủ rồi. Ta biết, y sẽ không nói dối.

Nhưng... có lẽ ta đã vui mừng quá sớm.

Ác mộng, đã lần nữa... lặp lại.

Ta quét mắt nhìn một vòng trước sân, những gương mặt này thật sự quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cả người ta run rẩy.

"Hoa Tiên Tử, người biết tội của mình chưa?" Giọng nói này, có nhắm mắt ta cũng có thể nhận ra, chủ nhân của nó không ai khác chính là Chiến Thần Lạc Hy danh vang chín tầng mây.

Ta hạ mi, nắm chặt tay Từ Thanh đang bên cạnh. Trong lòng ta bây giờ vừa sợ hãi vừa rối như tơ vò.

"Hoa Nguyệt không biết mình đã phạm phải tội gì..." Ta chậm rãi nói từng chữ một, trong lòng cũng nặng nề không thôi. Đoạn đối thoại này, lúc trước đã từng xảy ra, mà khi đoạn đối thoại này kết thúc, cũng là lúc ta và Từ Thanh chia xa.

Từ Thanh dường như cảm giác được sự sợ hãi của ta, y vươn tay còn lại xoa xoa đầu ta, sau đó tiến lên chặn trước mặt ta.

"Không biết các vị đến nhà của ta có việc gì?" Không để Lạc Hy trả lời, y đã nói tiếp: "Nếu là khách thì mời vào uống chén trà, còn nếu muốn gây chuyện, thứ lỗi cho tại hạ không tiếp."

Giọng nói vẫn thản nhiên chậm rãi, không chút sợ hãi lo lắng. Cho dù đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này nhưng ta vẫn không khỏi kinh sợ. Đứng trước mặt chúng ta bây giờ không phải chỉ một Chiến Thần sát khí nặng nề, mà còn cả trăm thiên binh bao vây xung quanh, phần khí thế này dù ta là tiên cũng hoảng sợ không thôi, nhưng Từ Thanh là một người phạm lại có thể ung dung thản nhiên đối mặt mà không chút sợ hãi.

Lạc Hy nhếch môi, nụ cười trên mặt tràn đầy sát khí. Trong phút chốc này, lòng ta hoảng loạn, chưa kịp suy nghĩ đã dùng lực đánh một chưởng về phía

Từ Thanh, đẩy y cách xa nơi này. Lạc Hy là Chiến Thần, một phạm nhân như Từ Thanh chắc chắn không có một cơ hội phản kháng nào trước mặt hắn. Ta không thể để Từ Thanh bị tổn thương. Nhưng đồng thời cũng vì một chương này, mà ta bị thiên binh của Lạc Hy bắt được...

Cùng lúc đó, ta thoáng nhìn thấy nét kinh ngạc thoáng hiện qua đáy mắt Từ Thanh. Ta lúc này mới sực tỉnh, lúc trước... ta cũng làm như vậy, mà kết quả thì... ta bị Lạc Hy mang về Thiên Cung.

Ta hoảng hốt vùng vẫy, cố thoát khỏi tay mấy tên thiên binh đang giữ chặt mình, nhưng tất cả chỉ là vô ích. Ta chỉ là một hoa tiên nhỏ nhoi, không thể nào sánh với những thiên binh thiên tướng suốt ngày chém chém giết giết kia, vì vậy ta chỉ có thể trở mặt nhìn mình bị bọn họ cưỡng ép đập mây rồi đi. Mà ngay lúc này, ta cũng đồng thời nhìn thấy Lạc Hy chém một kiếm về phía Từ Thanh, ta sợ hãi gọi tên y nhưng bóng dáng y trong mắt ta lại ngày càng mờ nhạt. Ta... vô lực thay đổi mọi thứ, chỉ có thể trở mặt nhìn bị kịch lần nữa lặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-2

"Từ Thanh!" Ta giật mình hoảng hốt, trong miệng không ngừng gọi tên y, nhưng lại không tài nào níu kéo được thân ảnh y, y cứ như vậy biến mất trước mặt ta.

Nước mắt không biết từ bao giờ đã lăn dài trên má, theo sườn mặt mà rơi trên đôi môi bị ta cắn đến rướm máu, chỉ là ta lại không nếm được vị mặn của nước mắt, cũng không hề cảm thấy đau, tất cả đều trở nên vô vị, suy nghĩ dường như cũng trở nên trống rỗng.

Y cứ như vậy, biến mất rồi. Ngay trước mặt ta... mà biến mất.

Trước mặt bỗng nhiên tối sầm, ta cứ thế lâm vào bóng đêm tăm tối. Đợi đến khi ta tỉnh lại, thì trước mặt đã không phải là vườn hoa nhỏ quen thuộc, xung quanh cũng không còn là rừng trúc bạt ngàn.

Ta ngơ ngác nhìn xung quanh, nơi này thật quen thuộc, ngay cả chiếc giường bạch ngọc ta đang ngồi lên cũng thật quen. Dùng tay vỗ vỗ trán, ta lập tức nhận ra đây chính là Đoạn Trường cung, nơi ở của ta trên Thiên Cung.

"Từ Thanh..." Ta thấp giọng thì thào, sau đó lại không nhìn được mà chạy như bay ra ngoài. Ta muốn tìm Từ Thanh, muốn tìm y trở về.

Lúc gần đến Thiên Môn, ta bỗng nhiên bị một toán sương mù vây chặt, sau đó kéo ngược trở về phía sau. Ta tức giận nhìn kẻ đang phá rối mình, bất ngờ lại bắt gặp Ti Mệnh Tinh Quân mang về mặt lo lắng nhìn ta, ta nhủ thầm, nghĩ hoặc nhìn hắn:

"Tinh Quân sao lại cản đường của ta?"

Ti Mệnh Tinh Quân mím môi, nhìn ta hồi lâu mới đáp lời:

"Hoa Nguyệt, nàng lại rơi vào mộng cảnh?"

Ta ngẩn ngơ, trong lúc nhất thời vẫn không thể tiêu hóa những lời Ti Mệnh Tinh Quân vừa nói.

Toán sương mù trong lúc ta thất thần đã kéo ta đến đối diện Ti Mệnh Tinh Quân.

"Hoa Nguyệt, bao giờ nàng mới tỉnh ra. Nàng và hắn, vốn không chung ngã."'

Lời này của hắn khiến ta vô cùng tức giận. Đây là chuyện riêng của ta và Từ Thanh, liên quan gì đến hắn, hắn có tư cách gì mà xen vào.

"Đây là chuyện riêng của ta, không cần Tinh Quân xen vào." Dứt lời, ta lập tức niệm chú muốn cắt đứt toán sương mù này, chỉ là cuối cùng ta vẫn không thành công, so với một hoa tiên nhỏ bé thì Ti Mệnh Tinh Quân vẫn có tu vi cao hơn hắn ta.

Ti Mệnh Tinh Quân vươn tay, toán sương mù càng thêm siết chặt lấy ta, ta trừng mắt nhìn hắn, trong khoảnh khắc, ta dường như thấy trong mắt hắn chất chứa bi thương phiền não, nhưng cũng có lẽ là do ta hoa mắt.

Ti Mệnh ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn nghiêng răng nói ra từng chữ một:

"Hoa Nguyệt, nhân gian đã qua trăm năm, hắn cũng sớm không còn là hắn, nàng cần chi phải tự làm mình đau khổ như vậy? Hắn đã sớm quên nàng rồi. Nàng cứ để mộng cảnh tiếp nối mộng cảnh, cho dù thân là tiên tử, e rằng cũng có ngày nhập ma."

Ta khó tin nhìn Ti Mệnh Tinh Quân, lời của hắn làm cho lòng của ta đau nhói, tựa như có trăm ngàn kim châm cùng lúc đâm vào. Ta cúi đầu, né tránh ánh mắt của hắn, thấp giọng thì thào, cũng không biết là đang nói với hắn hay nói với bản thân mình.

"Tất cả đều là thật... là thật. Rõ ràng, rõ ràng... ta vừa gặp huynh ấy, sao... sao huynh ấy có thể không nhớ ta được chứ?"

Tiếng thở dài quanh quẩn bên tai, sương mù vốn đang vây chặt ta cũng dần biến mất.

"Hoa Nguyệt, nàng tỉnh lại đi."

Ta vẫn cúi đầu, tựa như một pho tượng hình người. Lúc Ti Mệnh Tinh Quân nói đến nhân gian đã qua trăm năm, ta lập tức nhớ lại mọi chuyện, nhưng trong sâu thẳm tâm mình, ta lại muốn đó không phải là sự thật.

Mộng cảnh, mộng cảnh. Đây vốn không phải là lần đầu ta rơi vào mộng cảnh. Từ lúc bị Thiên Đế và Thiên Hậu phạt nhốt ở tận cùng chín tầng mây, ngày ngày không thể gặp Từ Thanh, ta đã sớm từ hoảng loạn cùng nhớ nhung mà sinh ra mộng cảnh. Mỗi một lần đều cùng một giấc mộng đó, mỗi một lần đều là kết quả đó, nhưng ta lại nguyện mãi chìm đắm trong mộng cảnh kia, chỉ có như vậy, ta mới có thể gặp lại Từ Thanh.

Mà mỗi lần ta rơi vào mộng cảnh khiến cho tâm trí trở nên hoảng loạn điên cuồng, đều là Ti Mệnh Tinh Quân kéo ta thoát ra mộng cảnh của bản thân, cũng không rõ đây là phúc hay họa, là may mắn hay xui xẻo.

"Hoa Nguyệt..."

Không để Ti Mệnh Tinh Quân nói hết lời, ta lập tức đánh gãy lời hắn:

"Đa tạ Tinh Quân nhắc nhở, Hoa Nguyệt đã không sao?"

Ti Mệnh Tinh Quân khựng lại, có lẽ hắn cũng ý thức được chuyện ta đã sớm thoát khỏi mộng cảnh, chỉ là trong tâm ta vẫn cứ muốn tin mộng cảnh đó là thật, cứ theo bản năng muốn hạ trần tìm người kia.

Ti Mệnh Tinh Quân cúi đầu, xoay người định rời đi, nhưng còn chưa đi được vài bước, hắn lại dừng lại.

"Hoa Tiên Tử, mấy ngày nữa là hội Bàn Đào, nàng chớ quên."

Ta giật mình, ứng thanh một tiếng xem như đã rõ, thật sự bây giờ ta chẳng có tâm trí để ý đến mấy chuyện này, nếu không phải Ti Mệnh Tinh Quân nhắc nhở, ta sớm đã quên rồi.

Ti Mệnh Tinh Quân cũng không xoay người lại, cứ như vậy một đường biến mất, ngay cả bóng lưng cũng không để lại. Ta rũ rụi, có lẽ hắn đang tức giận, nhiều lần giúp đỡ ta, lại nhiều lần bị ta gạt bỏ, trách cứ, cho dù hắn tốt tình đến đâu thì cũng sẽ nổi giận.

Rất nhanh đã đến hội Bàn Đào, chúng tiên khắp nơi đều hội tụ về đại điện ở Dao Trì cùng Thiên Đế và Thiên Hậu chung vui. Ta ngồi một góc cạnh Dao Trì, tách biệt khỏi không khí nhộn nhịp trong đại điện, lặng lẽ nhìn những đóa sen hồng thắm đang nở rộ, hương sen thơm ngát, nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí khiến tâm tình của ta cũng trở nên thoải mái hơn.

"Người vẫn còn đang trách ta sao?"

Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng cũng chứa đầy uy nghiêm vang lên phía sau lưng, ta vội vã xoay người thì lễ, sau đó cũng nhẹ giọng đáp lời:

"Hoa Nguyệt không dám."

Người đến là Thiên Hậu Nương Nương, nàng mặc một thân lễ phục tơ lụa hoàng kim, trên thêu phượng hoàng, thập phần cao quý.

Thiên Hậu thở dài. Ta biết nàng hiểu rõ, tuy ngoài miệng ta nói không dám, nhưng trong lòng sớm đã oán giận trăm ngàn lần.

Hơn trăm ngày ở Thiên Cung, ta không ngừng rơi vào mộng cảnh, cũng đủ thấy tình cảm ta dành cho người dưới trần gian kia sâu nặng chừng nào, thậm chí nếu như không phải Ti Mệnh nhiều lần cất ngang, cảnh tỉnh, sợ rằng ta đã sớm nhập ma.

"Đáng sao?"

Ta giật mình, không ngờ Thiên Hậu sẽ hỏi như thế. Tuy rằng đây chỉ là một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng ta lại biết rõ ý của nàng đang nói đến điều gì.

Ta kiên định gật đầu: "Đáng."

Thiên Hậu lại thở dài, trong đáy mắt ẩn chứa tiếc thương:

"Đáng tiếc, người và hắn không chung ngã."

Thiên Hậu nói xong lời này thì xoay người trở về đại điện, để lại một mình ta ngăn người bên Dao Trì. Ta dĩ nhiên biết Thiên Hậu nói đúng, ta là tiên, y là người, vốn dĩ không thể bên cạnh nhau. Nhưng sao ta thật sự không cam tâm. Chẳng phải trên đời này có một câu gọi là: người có tình ắt nên giai ngẫu sao? Ta và y sao lại không thể. Nhưng dù có thế nào thì ta cũng không thể trốn khỏi hội Bàn Đào của Thiên Đế, Thiên Hậu.

Ta ngờ ngác bị chúng tiên nữ kéo vào trong đại điện, sau khi thi lễ với Thiên Đế, Thiên Hậu cùng chúng thần quân thì được đưa đến một chỗ ngồi cạnh Ti

Mệnh Tinh Quân, không cần nói, ta cũng biết, đây là ý của Thiên Hậu. Thiên Hậu vì muốn chặt đứt chuyện của ta và Từ Thanh, ngay cả chuyện "mai mối" này mà cũng làm được.

Ti Mệnh Tinh Quân nhìn ta, cười khê:

"Nếu nàng mệt thì về nghỉ trước, ta sẽ giúp nàng bám lại với Thiên Đế cùng Thiên Hậu."

Ta mím môi, không đáp lời.

Tiếng thờ dài lập tức quanh quẩn bên tai, giữa tiếng đàn ca sáo trúc, không ngờ ta lại có thể nghe rõ đến như vậy, không biết là người bên cạnh cố ý hay vô tình. Chỉ là dù thế nào đi nữa, ta cũng không quan tâm, bây giờ ta chỉ nghĩ đến Từ Thanh và lời mà Thiên Hậu đã nói lúc trước.

Người và tiên, vốn không chung đường.

Y và ta, chẳng thể thành đôi.

Ta bật cười, tay nâng chén rượu trên bàn ngọc nhấp một ngụm, cảm giác ngọt ngào cùng đắng chát lần lượt vuron trên đầu lưỡi, có chút khó chịu. Đây là lần thứ hai ta uống rượu, lần thứ nhất là lúc thành thân cùng Từ Thanh, uống rượu giao bôi, nhưng vị rượu lúc đó không hiểu sao chỉ có ngọt ngào, một chút đắng chát, cay nồng đều không có.

Ta lắc lắc đầu, vừa định nhấp thêm một ngụm thì chén rượu bằng ngọc trong tay đã bị giật mất. Ta giương mắt nhìn Ti Mệnh Tinh Quân bên cạnh, nhúu mày không vui.

"Rượu này tuy làm từ hoa quả, nhưng đã ủ ngàn năm, tốt cho tu vi, nhưng nàng vẫn là không nên uống nhiều."

Ta rũ mi, có chút chán nản:

"Ta chỉ vừa uống một ngụm."

Nghe nói rượu có thể giải sầu, có thể giúp người ta quên hết chuyện không vui, ta chỉ là muốn uống nhiều thêm một chút thôi, như vậy thì đêm nay cũng không cần tiếp tục phiền muộn.

Ti Mệnh Tinh Quân một hơi uống cạn chén rượu của ta, thân nhiên nói:

"Một ngụm cũng là quá nhiều rồi."

Ta trừng mắt nhìn hấn. Một ngụm là quá nhiều ư? Thế hấn vừa uống cả chén của ta thì ít sao? Ta bĩu môi, tỏ vẻ không vui, trong lòng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

"Hoa Nguyệt, nếu nàng muốn uống, một ngụm vong tình là được."

Ta cứng người, mím môi thành một đường thẳng, vong tình, vong tình, muốn quên Từ Thanh sao? Điều đó là không thể! Tuyệt đối không thể!

Ta cười gượng, cúi đầu không nhìn Ti Mệnh Tinh Quân:

"Không có khả năng."

Ti Mệnh Tinh Quân vẫn không buông tha, hấn tiếp tục khuyên ta uống vong tình, chỉ là ta nghĩ, cho dù uống vong tình, thì ta nhất định cũng sẽ không quên y quá lâu. Y, đã khảm sâu vào xương tủy của ta rồi. Từng cử chỉ dịu dàng, từng lời nói ôn nhu, tất cả đều làm ta không thể nào quên được.

Ta mệt mỏi đứng dậy, hướng Ti Mệnh Tinh Quân nhẹ nhàng thi lễ:

"Phiền Tinh Quân thay Hoa Nguyệt nói một lời với Thiên Đế cùng Thiên Hậu, Hoa Nguyệt mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi."

Giọng nói nhẹ nhàng như cũ, nhưng ta tin rằng Ti Mệnh Tinh Quân hiểu rõ, ta đang tức giận, hơn nữa, lửa giận này còn rất lớn.

Ti Mệnh mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó với ta, nhưng cuối cùng y lại không nói, chỉ khe khẽ gật đầu đáp ứng. Ta lập tức nói hai tiếng đa tạ rồi rời đi.

Thiên Cung hôm nay đẹp hơn mọi hôm, đây là vì tiệc Bàn Đào của Thiên Hậu nương nương mà chuẩn bị. Ta không mục đích lang thang khắp nơi, trong bất giác lại lạc đến nơi tận cùng phía Đông Thiên Cung.

Phía Đông Thiên Cung bị bóng tối che phủ, mang theo cảm giác lạnh lẽo rợn người. Ta thất thần dừng chân, không biết nên đi tiếp hay dừng lại. Đông Thiên Cung có thể xem là một trong những "cấm địa" trên Cửu Trùng Thiên này, nhưng đặc biệt ở chỗ, nơi này không có ai canh gác, nói đúng hơn, là không ai dám đến... Chỉ vì ở nơi này có một hồ nước xanh biếc trong suốt như ngọc bích, lại lạnh hơn băng tuyết ngàn năm – Diệp Hàn Đàm.

Ta nhìn tia sáng màu ngọc bích cách mình không xa, nhịp tim bỗng nhiên gia tốc một cách bất thường.

Nơi đó là Diệp Hàn Đàm.

Là Diệp Hàn Đàm mà Thiên Đế cùng Thiên Hậu cũng phải kiêng kỵ, không dám đến gần.

Thần tiên rơi vào Diệp Hàn Đàm, tiên duyên sẽ bị hủy, nếu may mắn thì có thể giữ lại ba hồn bảy phách, đầu thai chuyển thế, bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng nếu xui xẻo, hồn siêu phách tán, vĩnh viễn hóa thành cát bụi.

Ta như bị mê hoặc mà tiến dần đến cạnh Diệp Hàn Đàm, nhìn bóng dáng mình phản chiếu dưới mặt nước, miệng ta khẽ cong, dường như phía sâu dưới kia, có ai đó đang gọi ta, chỉ cần một bước thôi, nghe theo tiếng gọi dưới đáy hồ xanh biếc kia, ta sẽ có thể gặp lại y, người mà ta yêu thương nhất, sau đó chúng ta sẽ lại ở bên nhau, ai cũng không thể chia cách.

Đúng lúc này, bên tai bỗng thoáng tiếng gọi tên mình, ta hoảng hốt, vội vã lui về phía sau, đưa mắt tìm kiếm xung quanh mình.

"Hoa Nguyệt!"

Tiếng gọi ngày càng rõ ràng hơn, ta cũng nghe ra đó là giọng của Ti Mệnh Tinh Quân. Cắn chặt môi, trong lòng ta dâng lên một trận phấn nộ, lúc nào Ti Mệnh cũng đứng lúc ngăn chặn ta, khiến ta không thể gặp lại Từ Thanh.

"Hoa Nguyệt." Tiếng gọi ngày một gần, nhịp tim của ta cũng càng lúc càng tăng nhanh, ta đưa mắt nhìn mặt hồ xanh biếc, trong lòng thoáng qua chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn đạp mây trở về Đoạn Trường cung.

Thậm chí, ngay cả khi đã trở về phòng của mình, trái tim của ta vẫn chưa bình ổn, trong đầu vẫn ẩn hiện mặt hồ xanh biếc kia. Ở đâu đó sâu tận linh hồn mình, ta nghe thấy bản thân mình đang kêu gọi ta trở lại nơi đó. Chỉ cần bước vào Diệp Hàn Đàm, ta sẽ có cơ hội gặp lại Từ Thanh, mặc dù cơ hội này rất nhỏ, vô cùng nhỏ.

Ta ngơ ngác nhìn bản thân mình phản chiếu trên gương. Gương mặt tại nhọt, mái tóc được búi cầu kỳ đã có chút rối. Nếu như là lúc trước, Từ Thanh nhất định sẽ cười khế, rồi dịu dàng chải tóc thay ta. Trái với tài đánh đàn của mình, y búi tóc rất tệ, xiêu xiêu vẹo vẹo, trông còn thảm hơn lúc tóc ta đang rối tung, chỉ là cho dù thế nào, trong lòng ta, tóc mà y thay ta búi, vẫn đẹp nhất từ trước đến giờ.

Khỏe môi khẽ cong thành một nụ cười, nhưng nước mắt lại lăn dài bên má, trượt qua sườn mặt, rơi trên mặt bàn bạch ngọc bóng loáng. Bạch ngọc phản chiếu bóng dáng của ta, đau thương đến mức ta cũng chẳng nhận ra bản thân Hoa Tiên Từ vô ưu vô lự ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-1

Chỉ cầu một kiếp, duyên chung ngã

Bảo táp, phong ba, gánh cùng người.

Thời gian lại chậm rãi trôi qua, một ngày rồi lại một ngày, Hoa Nguyệt không ngừng rơi vào mộng cảnh kia, không ngừng vui vẻ rồi lại tuyệt vọng. Cứ mỗi lần như thế, Hoa Nguyệt lại nhìn thấy ánh mắt tràn ngập đau xót của Ti Mệnh khi nhìn về phía mình, nhưng nàng chỉ có thể giả vờ như không biết. Ti Mệnh quan tâm nàng, tâm nàng xin nhận, nhưng bảo nàng nghe theo lời của hắn uống nước vong tình, nàng thật sự không làm được.

Hoa Nguyệt thờ dài, lần thẩn đi dạo trong hoa viên của mình. Nàng là Hoa Tiên Từ, là hóa thân của hoa, vì thế sự yêu thích về hoa của nàng tuyệt đối không kém gì tình cảm nàng dành cho Từ Thanh. Chỉ là lúc trước, trong lòng nàng, hoa hoa cỏ cỏ xếp thứ nhất, còn bây giờ, xếp thứ nhất lại là Từ Thanh.

Hoa Nguyệt dừng chân ở một nhánh dây leo nhỏ cạnh khóm mẫu đơn. So với mẫu đơn đang nở rộ rực rỡ thì một thân dây leo màu xanh yếu ớt chẳng thể nào so sánh được, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy từng phiến lá trên dây leo gần như trong suốt, óng ánh dưới ánh sáng khiến người ta yêu thích.

Hoa Nguyệt ngồi xổm trước nhánh dây leo, vươn tay khẽ chạm vào từng phiến lá một. Phiến lá tựa như có sinh mạng, khi ngón tay nàng chạm đến thì khe khẽ run rẩy, cọ cọ vào ngón tay nàng. Hoa Nguyệt cười khế, lúm đồng tiền bên má trái ẩn hiện.

"Đợi khi có cơ hội, ta đem "người" đến trồng trong vườn hoa mà huynh ấy tự tay làm cho ta."

Ti Mệnh vốn dĩ đang lo lắng Hoa Nguyệt lại rơi vào mộng cảnh nên vừa bẩm báo chuyện công việc của mình trong thời gian qua với Thiên Đế xong thì lập tức đến tìm Hoa Nguyệt, nhưng vừa khéo thay, lúc hắn đến thì lại nghe Hoa Nguyệt đang thấp giọng trò chuyện cùng chân thân của mình, mà lời này của Hoa Nguyệt làm cho hắn cảm thấy bất an lại vừa sợ hãi.

"Hoa Nguyệt, sao nàng cứ cố chấp như vậy?" Ti Mệnh đứng sau lưng Hoa Nguyệt, ngữ khí đầy bất đắc dĩ.

Hoa Nguyệt bị tiếng nói đột ngột làm cho giật bắn mình ngã ngồi trên mặt đất, dù sao thì tu vi của Ti Mệnh so với nàng có thể nói là một trời một đất, vì thế khi hần xuất hiện, nàng hoàn toàn không phát hiện ra.

Về mặt bất đắc dĩ của Ti Mệnh càng thêm đậm, hần hơi khom lưng, vươn tay về phía Hoa Nguyệt, ý muốn giúp nàng đứng dậy, chỉ tiếc, Hoa Nguyệt lại không muốn nhận giúp đỡ từ hần. Nàng hơi ngẩng đầu, mím môi liếc Ti Mệnh, sau đó tự mình đứng dậy, cẩn thận chỉnh sửa lại vạt váy có chút nhăn nhoe của mình.

"Không biết Tinh Quân đến vì việc gì?" Giọng điệu vô cùng khách sáo, chứng tỏ nàng đang tức giận.

Ti Mệnh mất mát thu hồi lại tay mình, hàng mi khẽ rũ che giấu đi âm thầm nơi đáy mắt:

"Ta... chỉ là sợ nàng gặp chuyện?"

Hoa Nguyệt ngẩn người, chắc là Ti Mệnh muốn nói đến mộng cảnh. Nhưng mà nghĩ lại, hần ngay cả phép lịch sự cơ bản là thông báo một tiếng trước khi vào chỗ của nàng cũng không, chẳng qua là vì quá mức lo lắng cho nàng? Nghe qua quả thật khiến người ta cảm động, trong lòng nàng cũng thoáng chốc dịu đi.

"Hoa Nguyệt không sao, khiến Tinh Quân lo lắng rồi."

Ti Mệnh mím môi, ánh mắt cố chấp khóa chặt nàng.

Hoa Nguyệt không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nóng rực kia, chỉ đành lúng túng xoay người nhìn đóa mẫu đơn cao quý rực đỏ đang nhẹ nhàng lay động trong gió.

Tiếng thở dài khe khẽ vang lên bên tai, Ti Mệnh thấp giọng thì thầm:

"Nếu như ta nói sự thật cho nàng... nàng có còn cố chấp níu chặt người kia?"

Ti Mệnh hỏi xong, không đợi Hoa Nguyệt kịp phản ứng, hần đã lập tức rời đi. Hoa Nguyệt xoay người, vừa kịp nhìn thấy bóng lưng đầy lạc lõng của hần cùng tiếng cười giễu bĩ ai:

"Thôi thôi, dù có nói cho nàng, cũng chỉ khiến nàng càng thêm đau lòng."

Hoa Nguyệt đứng tại chỗ nhìn theo Ti Mệnh, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại lời Ti Mệnh vừa nói. Nàng không hiểu. Thật sự không hiểu. Chuyện nàng và Từ Thanh... phía sau đó còn ẩn giấu điều gì sao? Thứ mà khiến cho Thiên Đế Thiên Hậu kiên quyết bắt nàng phải rời xa y...

Nhánh dây leo phía sau khẽ run rẩy, ánh sáng xanh biếc nhàn nhạt cũng dần tan biến, đóa mẫu đơn bên cạnh lại càng thêm rực rỡ chói mắt. Hoa Nguyệt thở dài, ngồi xồm xuống cạnh mẫu đơn, thấp giọng nghẹn ngào:

"Ta... nhớ huynh ấy." Ngón tay cẩn thận chạm nhẹ vào từng cánh hoa mỏng manh của mẫu đơn, khóe môi khẽ cong thành một nụ cười buồn: "Nếu lâu quá ta không trở về... huynh ấy... sẽ quên ta sao?"

Hoa Nguyệt khẽ thở dài, hai mắt ửng hồng sắp khóc: "Nếu ta có thể điểm lệ như mẫu đơn, có lẽ y sẽ nhớ ta lâu thêm một chút... Đáng tiếc... ta chỉ là một ngọn cỏ... khiến người đau khổ." Nói đến chữ cuối, nước mắt của Hoa Nguyệt đã không nhịn được mà từng giọt từng rơi xuống đóa mẫu đơn xinh đẹp.

Đóa mẫu đơn khẽ run rẩy, cánh hoa mềm mại cọ nhẹ vào tay nàng như đang an ủi. Hoa Nguyệt vươn tay gạt đi nước mắt, sau đó buông thõng hai tay bên người, trong đầu lại bắt gặp xuất hiện mặt hồ xanh biếc ở Đông Thiên Cung, mặt hồ phẳng lặng, khiến nàng cảm thấy rất bình yên.

"Hoa Nguyệt muối muối có đó không?"

Tiếng nói trong trẻo đột nhiên vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Hoa Nguyệt. Nàng lau vội nước mắt còn đọng lại nơi khóe mắt, cố gắng giữ cho giọng mình trở nên bình tĩnh:

"Là Chức Nữ tỷ tỷ sao?"

Thay cho câu trả lời là tiếng cười trong trẻo như tiếng suối chảy qua lòng người. Người đến là một nữ tử thân mặc váy lụa màu tím nhạt, tóc đen dài được búi kiểu cách cầu kỳ, cả người toát lên khí chất dịu dàng nhu mì khiến người ta cảm thấy gần gũi, mà nữ tử này đúng là Chức Nữ trong lời nói của Hoa Nguyệt.

Hoa Nguyệt cười cười gật đầu chào Chức Nữ, tay phải khẽ phát nhẹ, dây leo xanh um vẫn ẩn trong tầng mây trắng dưới chân đột nhiên xuất hiện, chạm rãi đan kết với nhau thành một bộ bàn ghế tinh xảo, Hoa Nguyệt vươn tay tạo tư thế mời, Chức Nữ che miệng cười duyên chậm rãi tiến đến kéo Hoa Nguyệt ngồi xuống cạnh mình.

"Chỗ của muội lúc nào cũng đẹp như vậy, hoa hoa cỏ cỏ, nhìn thật thích."

Hoa Nguyệt trong lòng có chút bất đắc dĩ, thật ra nơi ở của Chức Nữ cũng chẳng kém gì Đoạn Trường cung của nàng, chẳng qua vì nàng thân là Hoa Tiên Tử nên hoa hoa cỏ cỏ ở đây có phần rạng rỡ sinh động hơn mà thôi.

"Nếu tỷ tỷ không chê thì cứ dọn sang đây ở cùng với muội." Hoa Nguyệt nương mảy, vui vẻ nhìn Chức Nữ, nàng biết Chức Nữ sẽ không đồng ý.

Đúng như dự đoán của Hoa Nguyệt, Chức Nữ ngay lập tức lắc đầu từ chối:

"Không được, Đoạn Trường cung của muội cách sông Ngân quá xa."

Hoa Nguyệt bật cười, từ lúc trở về Thiên Cung đến giờ, hôm nay là ngày nàng vui vẻ nhất.

Chức Nữ nhìn Hoa Nguyệt, nhấn mặt vuron tay búng lên trán nàng một cái rõ đau. Hoa Nguyệt thề nhưng biết rõ còn cố tình trêu nàng.

Hoa Nguyệt kêu khẽ một tiếng, hơi ngã người về phía sau tránh đi tay của Chức Nữ:

"Chức Nữ tỷ tỷ, tỷ thẹn quá hóa giận à?"

Chức Nữ chống tay lên bàn, hơi nghiêng người nhìn Hoa Nguyệt từ trên xuống dưới rồi lại nhìn từ dưới lên trên:

"Ta nghe người nào đó nói muội đang đau đớn khổ sở mới không ngại xa mà chạy đến đây an ủi tiếp sức cho muội. Nhưng giờ ta thấy, người nào đó nghĩ quá nhiều rồi." Chức Nữ nói xong còn thở dài một hơi, ánh mắt có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Hoa Nguyệt.

Hoa Nguyệt vốn dĩ đang xoa xoa chỗ đau trên trán cũng khựng lại, gương mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, không biết là lo lắng hay sợ hãi.

Chức Nữ nhìn vẻ mặt của Hoa Nguyệt, lập tức hoảng sợ nghiêng người về phía trước kéo lấy tay Hoa Nguyệt không ngừng hỏi thăm nàng.

Hoa Nguyệt sững sờ hồi lâu mới lấy lại được bình tĩnh. Người biết chuyện nàng cùng Từ Thanh, ngoài Thiên Hậu, Thiên Đế cùng chiến thần Lạc Hy thì cũng chỉ có Ti Mệnh Tinh Quân, còn thiên binh lúc trước, ngoài chuyện nghe lệnh đưa nàng về Thiên Cung thì không biết rõ sự thật bên trong.

Chức Nữ nhìn Hoa Nguyệt bỗng nhiên nhủ mảy không vui, nàng lập tức biết ngay mình đã lỡ lời bèn vội vã nói sang chuyện khác, chẳng qua là, dường như tài ăn nói của nàng đã suy giảm cực độ, trong lúc vô tình, nàng lại lần nữa vạch ra vết thương của Hoa Nguyệt.

"Hoa Nguyệt, một ngày nào đó, muội và người kia cũng sẽ ở bên nhau."

Hoa Nguyệt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại lắc đầu, ánh mắt bi thương nhìn về phía Chức Nữ:

"Chức Nữ tỷ tỷ, hội Bàn Đào lần đó Thiên Hậu đã tỏ rõ ý của người, muội không còn cơ hội."

Chức Nữ giật mình, hai mắt mở to nhìn Hoa Nguyệt:

"Sao có thể? Thiên Hậu là người thấu tình đạt lý nhất trên Cửu Trùng Thiên này."

Hoa Nguyệt lặng đi. Nàng không rõ tại sao Chức Nữ lại nói ra lời này. Chẳng lẽ khi trước Thiên Hậu chia cắt tỷ ấy và Ngu Lang là đúng? Chẳng lẽ tỷ ấy lại không giận chút nào? Hay là thời gian quá lâu nên tình cảm chẳng còn sâu đậm nữa? Hoa Nguyệt càng nghĩ, trong lòng lại càng thêm rối rắm khó chịu. Nàng cứ nghĩ Chức Nữ từng trải qua hoàn cảnh như nàng, sẽ có phần nào cảm giác giống nhau, nhưng xem ra... nàng sai rồi.

Nhìn sắc mặt không tốt của Hoa Nguyệt, Chức Nữ lập tức biết người cạnh mình lại nghĩ lung tung nữa rồi, nàng khẽ thở dài bất đắc dĩ:

"Chuyện của ta và chàng ấy xảy ra cách đây cũng khá lâu rồi, lúc đấy muội cũng chưa đắc đạo thành tiên, có lẽ cũng không rõ."

Chức Nữ nhìn Hoa Nguyệt dần dần bị lời nói của mình thu hút, cười khẽ một tiếng mới chậm rãi nói tiếp:

"Muội lúc đó ở nhân gian, chắc đã nghe qua chuyện xưa một năm chỉ được phép gặp một lần của ta và chàng ấy rồi phải không?"

Hoa Nguyệt gật gật đầu:

"Mùng bảy tháng bảy, tỷ và huynh ấy cũng chỉ có thể gặp nhau một ngày đó." Rõ ràng là thiếp có tình, chàng có ý, nhưng Thiên Hậu lại nhẫn tâm chia rẽ, cũng không biết sao Chức Nữ tỷ tỷ lại bảo Thiên Hậu là người thấu tình đạt lý nữa.

Chức Nữ bật cười, vuron tay nheo nheo hai má của Hoa Nguyệt:

"Muội quên nơi này một ngày bằng nhân gian một năm rồi à."

Hoa Nguyệt vốn dĩ đang bối rối vì hai má bị Chức Nữ "tập kích" bất ngờ, nhưng khi nghe xong lời này của Chức Nữ, ngay cả ý định nghiêng người né tránh cũng quên mất.

Chức Nữ nhìn bộ dáng ngây người của Hoa Nguyệt, vô cùng tốt bụng giải thích thêm:

"Vì thế ta và chàng ấy ngày nào cũng gặp nhau. Chỉ tội cho "cầu Ô Thước" phải vất vả mỗi ngày. Mà cũng nhờ Thiên Hậu, chàng ấy và con của ta đều thoát khỏi xác phàm, không cần chịu luân hồi chuyển kiếp. Cả nhà ta bây giờ hạnh phúc biết bao."

Hoa Nguyệt đã không thể nói nên lời. Quả nhiên... chuyện lưu truyền trong nhân gian chẳng bao giờ đúng hoàn toàn, một câu chuyện bi thương cảm động khiến bất cứ ai nghe qua cũng không kiềm được mà rơi nước mắt, thế nhưng chẳng qua chỉ là một nửa sự thật, thật sự khiến cho người khác khó lòng chấp nhận.

Chức Nữ cùng Hoa Nguyệt trò chuyện thêm khoảng nửa canh giờ thì rời đi, mà nhìn theo dáng vẻ vui tươi hóm hờ của Chức Nữ, Hoa Nguyệt có thể dễ dàng đoán ra Chức Nữ trở về là muốn đến gặp Ngưu Lang.

Hoa Nguyệt nhìn theo bóng dáng của Chức Nữ khuất sau tầng mây, trong mắt không giấu được sự hâm mộ. Chẳng biết ngày nào tháng nào, nàng mới có thể gặp lại Từ Thanh.

Tuy rằng Chức Nữ đã nói qua Thiên Hậu rất thấu tình đạt lý, việc dứt khoát chia duyên rẽ thủy sẽ không xảy ra, nhưng nàng vẫn không quên lời ngày đó Thiên Hậu đã nói cùng mình, lại càng không quên được lời Ti Mệnh nói trước khi rời khỏi Đoạn Trường cung. Từng câu từng chữ của họ dường như đang che giấu một sự thật nào đó, mà sợ dĩ che giấu, chẳng qua cũng vì không muốn nàng thêm đau lòng. Nhưng tại sao họ lại không nghĩ, cứ giấu giấu giếm giếm thế này, chỉ càng làm nàng thêm đau khổ.

Tình yêu của nàng và Từ Thanh ngay từ lúc bắt đầu đã là một nốt nhạc dịu êm không quá trầm cũng chẳng quá bổng, tạo cho người khác có cảm giác gần gũi như đã quen thuộc rất lâu về trước. Rồi thời gian dần trôi, từng nốt nhạc khi cả hai ở cạnh nhau tạo thành một khúc nhạc, vẫn đều đều âm áp khiến người ta bất giác hăm sâu vào trong đó. Nhưng rồi, sự xuất hiện của Lạc Hy đã phá bỏ tất cả, khúc nhạc này... không phải trở nên cao trào mà là hoàn toàn kết thúc...

Hoa Nguyệt cúi đầu, hai mắt khẽ nhắm. Nàng đang hồi tưởng lại từng phút giây ở cạnh Từ Thanh. Hình ảnh chậm rãi lướt qua, từng cái nhíu mày, từng nụ cười to vui vẻ của y đều hiện rõ mồn một trong đầu nàng. Có lẽ lúc trước, khi thấy nụ cười của y, nàng sẽ vui vẻ mà bất giác cười theo, nhưng bây giờ, chỉ còn tưởng niệm nhưng nhớ trần đây, ngay cả giọng cười, cũng chẳng đủ sức.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-2

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong Đoạn Trường Cung bỗng thấp thoáng vài bóng người. Cẩm bào thêu kim long, cả người đều lộ ra khí chất uy nghiêm và tôn quý không ai khác chính là Thiên Đế đứng đầu Cửu Trùng Thiên. Người đứng bên cạnh mặc váy lụa tơ tằm màu đỏ rực, những sợi chỉ dát vàng thêu hoa văn hình phượng, tóc vấn cầu kỳ, trăm cái ngân bạc khảm ngọc chính là Thiên Hậu. Mà người còn lại, cũng chính là Ti Mệnh vừa rời đi không lâu.

"Đúng là nghiệt duyên." Thiên Hậu thấp giọng thở dài.

"Năm đó Hoa Nguyệt gặp được hán ta, cũng không biết là phúc hay họa." Thiên Đế cũng không nhịn được cảm khái một câu.

Ti Mệnh đứng bên cạnh hai người, ánh mắt vẫn chăm chú khóa chặt Hoa Nguyệt đang chìm trong thế giới của mình, hán sợ, sợ nàng lại lần nữa chìm vào mộng cảnh, sợ nàng lần nữa phải chịu tổn thương.

"Nếu như người trong lòng Hoa Nguyệt là Ti Mệnh người thì thật tốt." Thiên Hậu nhìn Ti Mệnh, trong giọng nói có chút hờn tức: "Nha đầu này cũng thật cố chấp cứng đầu, sao cứ khăng khăng một mực với kẻ kia."

Ti Mệnh hạ mi, che giấu bi thương nơi đáy mắt:

"Tình cảm... không thể cưỡng cầu."

Thiên Hậu mím môi, Thiên Đế thờ dài:

"Người biết vậy thì tốt." Hán nói xong thì ôm Thiên Hậu phát tay rời đi, để lại Ti Mệnh thất thần nhìn bóng dáng Hoa Nguyệt lẳng lặng ngồi trong hoa viên.

Hoa Nguyệt vốn dĩ đang thất thần, không hiểu sao lại rùng mình, nàng hơi xoay người, lập tức chạm phải ánh mắt chuyên chú của Ti Mệnh. Hoa Nguyệt chớp mắt, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy luống cuống, nàng cười gượng:

"Ti Mệnh Tinh Quân 'lại' đến chơi, sao không gọi Hoa Nguyệt một tiếng."

Hoa Nguyệt cố ý nhấn mạnh từ 'lại' nhưng Ti Mệnh dường như cũng chẳng để tâm, hán mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

"Tinh Quân là vì lo cho ta sao?"

Ti Mệnh gật gật đầu:

"Nếu nàng đã không sao, ta đi trước."

Hoa Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, Ti Mệnh cũng đã đập mây bay đi mất. Nàng khẽ thở dài, thật sự, nàng không biết nên làm gì với người này. Tình cảm của hắn, khiến nàng vừa hoang mang vừa áy náy. Không thể đáp trả, uyển chuyển cự tuyệt cũng chẳng tác dụng. Nếu như cả hai đều hướng về nhau, phần tình cảm này chắc chắn sẽ thiên trường địa cửu, chỉ tiếc, trong lòng nàng đã có người, mà người này, tuyệt không thể thay thế. Nàng luôn có cảm giác, duyên phận của nàng và Từ Thanh đã sớm gắn liền với nhau, nếu không lần đầu gặp gỡ đó cũng không khiến nàng rung động mãnh liệt như vậy.

Lại qua vài ngày, trên Thiên Cung truyền đến tin tức của Ma tộc. Nghe nói vị Vương theo chủ nghĩa hòa bình của Ma tộc đã dẹp tan nội loạn, hơn nữa còn tiến thế chinh đồn lại toàn bộ Ma tộc một lần, khiến bọn họ đánh tan cái suy nghĩ muốn xâm chiếm những nơi khác.

Hoa Nguyệt lẳng lặng nghe Chức Nữ kể lại từng chuyện của Ma tộc, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác quái lạ, nàng cứ cảm thấy, vị Vương Ma tộc này rất quen thuộc.

"Nhưng mà nói sao thì nói, vị Vương này quả thật là vị Vương tốt nhất từ trước đến nay của Ma tộc, chưa bao giờ thấy qua thân là ma lại không thích chém giết."

Hoa Nguyệt gật gật đầu phụ họa theo lời Chức Nữ, tuy nàng cũng chẳng có mấy hứng thú với chuyện này, nhưng mấy hôm nay nhờ có Chức Nữ cùng trò chuyện mà tâm trạng nàng cũng đỡ hơn phần nào.

"Này Hoa Nguyệt, hoa sen ở Diệp Liên Trì đã nở rồi, muội có muốn đi với ta đến ngắm không?"

Chức Nữ kéo lấy Hoa Nguyệt, trông mong nhìn nàng. Hoa Nguyệt bật cười, gật đầu đáp ứng. Dù gì ở lại Đoạn Trường cung cũng chỉ càng thêm buồn chán.

Diệp Liên Trì cách Đoạn Trường cung không xa, hai người không gọi mây mà chậm rãi đi bộ sang, thỉnh thoảng Chức Nữ lại kể cho Hoa Nguyệt vài chuyện về Ma tộc, rồi sau đó lại phản nài chuyện của chàng Ngưu Lang không biết tí lãng mạn gì, Hoa Nguyệt nghe đến mức che miệng cười không ngừng. Nàng thật sự không ngờ Chức Nữ có thể ở trước mặt nàng mà nói xấu phụ quân mình một cách thần nhiên vui vẻ đến như vậy.

Hoa sen ở Diệp Liên Trì nở trắng cả một vùng, từng đóa từng đóa mang theo hương thơm ngát không ngừng lan tỏa giữa không trung khiến người khác bất giác thả lỏng tinh thần.

Chức Nữ kéo lấy Hoa Nguyệt, trong mắt đều là hưng phấn không thôi:

"Hoa Nguyệt, Hoa Nguyệt, hoa sen nở thật đẹp."

Hoa Nguyệt gật đầu, khoe môi cũng nhẹ cong. Hoa sen ở Diệp Liên Trì luôn rất đẹp, chúng đồng thời nở hoa, cũng đồng thời héo tàn, không xê dịch lấy một giây nửa khắc. Hoa Nguyệt thân là Hoa Tiên Tử, nhưng cũng không tài nào nghĩ ra được lý do trong chuyện hoa nở hoa tàn ở Diệp Liên Trì.

Chức Nữ ngắm sen, ngắm đến vui vẻ.

Hoa Nguyệt ngắm sen, càng ngắm càng đau lòng.

Hương sen thơm ngát khiến nàng nhớ đến đoạn thời gian ở cùng với Từ Thanh.

Từ Thanh thích uống trà, là trà hoa sen, đó là trong lúc vô tình y nói lỡ miệng nên nàng mới biết. Mà cũng chỉ vì một câu nói vu vơ này của Từ Thanh, Hoa Nguyệt đã bỏ công sức ra tự mình học cách ướp trà.

Thời gian đó hoa sen trong vùng vừa lúc cũng đang nở rộ, vì vậy cứ mỗi đêm, chờ khi Từ Thanh đã ngủ say, nàng sẽ lẳng lặng ra hồ sen trong làng, cẩn thận dùng phép uyển chuyển đập trên lá sen mà tìm những búp sen tốt nhất để ủ trà, sau đó khi trời vừa tỉnh mơ thì vội vã thu lại trà trong sen, cẩn thận pha một tách trà cho Từ Thanh. Đoạn thời gian đó tuy có chút vất vả, nhưng cứ nghĩ đến vẻ mặt vui vẻ của Từ Thanh khi uống trà do chính tay mình làm thì Hoa Nguyệt lại cảm thấy mọi vất vả đều tan biến.

Hoa Nguyệt gần người nhớ lại từng chuyện cũ năm xưa, càng nghĩ lại càng không nhận được muốn gặp Từ Thanh, trong lòng không ngừng gào thét điều khiến bước chân của nàng rời khỏi nơi này.

Chức Nữ mãi ngắm hoa, cũng không để ý trong một thoáng nàng lơ đãng, Hoa Nguyệt đã không còn ở Diệp Liên Trì. Đợi khi Chức Nữ phát hiện ra Hoa Nguyệt không tiếng động đi mất, thì Hoa Nguyệt cũng đã trên đường đến Đông Thiên Cung.

Đông Thiên Cung vẫn vắng lặng như ngày nào, Diệp Hân Đàm vẫn tỏa ra ánh sáng xanh biếc mê hoặc lòng người. Hoa Nguyệt chậm rãi từng bước từng bước đến cạnh mặt hồ, bước chân rất nhẹ, tựa như lướt trên không trung nhưng lại mơ hồ tạo cho người khác cảm giác rất nặng nề, cũng giống như lòng nàng lúc này.

"Chỉ cần nhảy xuống đó thôi, sẽ không có bất cứ điều gì ngăn cản nàng nữa. Đoạn đi tiên duyên, trở thành người phạm giống huynh ấy, cùng huynh ấy bên nhau không rời." Hoa Nguyệt tự mình lầm bầm, giống như đang nói cho bản thân nghe, lại giống như có một người khác đang ẩn nấp bên trong Hoa Nguyệt mà nói chuyện với nàng, vô cùng kỳ hoặc.

Diệp Hàn Đàm cách Hoa Nguyệt ngày càng gần, ánh sáng xanh biếc càng thêm rạng rỡ.

Một bước, hai bước...

Hoa Nguyệt cảm thấy tim mình đập nhanh đến mức muốn rời khỏi vị trí vốn có của nó, ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu có chút mơ hồ, phía trước, ngay giữa Diệp Hàn Đàm, nàng nhìn thấy một bóng dáng lam y quen thuộc, người đó vươn tay về phía nàng, khẽ gọi tên nàng, nhưng dường như khoảng cách quá xa khiến nàng chẳng thể nghe rõ tiếng của y.

"Từ Thanh."

Khỏe môi Hoa Nguyệt cong thành một nụ cười rạng rỡ, đáy mắt cũng lấp đầy sự vui sướng khôn nguôi. Người nàng vẫn luôn nhớ thương cuối cùng cũng xuất hiện. Quả nhiên, chỉ cần bước vào Diệp Hàn Đàm, nàng và Từ Thanh sẽ không còn xa cách nữa, hai người sẽ có thể bình bình an an trải qua một đời vui vẻ.

Hoa Nguyệt bước về trước một bước, đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên không ngừng vang lên tiếng gọi tên nàng, Hoa Nguyệt hoảng hốt xoay người, vừa hay thấy Thiên Đế, Thiên Hậu cùng Ti Mệnh đang không ngừng gọi mình.

Hoa Nguyệt cả người run rẩy, ngay cả hít thở cũng cảm thấy thật khó khăn, trong đầu không ngừng vang lên tiếng chuông cảnh báo, bọn họ... là muốn đến bắt nàng, ngăn cản nàng quay trở về với Từ Thanh.

Trong ánh mắt hoảng sợ của ba người đang dùng hết sức đuổi tới Diệp Hàn Đàm, Hoa Nguyệt lui về sau một bước, phía sau là mặt hồ xanh biếc phẳng lặng, cũng là nơi khiến toàn bộ người trên Cửu Trùng Thiên phải sợ hãi, nhưng trong lòng Hoa Nguyệt lúc này lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí có thể thấy nhàn nhạt vui sướng đang dần lan tỏa trên gương mặt nàng.

Hoa Nguyệt nhìn lướt qua ba gương mặt quen thuộc đang tiến đến gần, khẽ nở một nụ cười dịu dàng: "Ta thật sự... rất nhớ huynh ấy." Trong giọng nói của nàng có thể nghe rất rõ sự thỏa mãn khi nguyện vọng sắp được thực hiện.

Hoa Nguyệt trước tiếng gọi của ba người, nhẹ nhàng ngã người về phía sau, thật nhanh rơi xuống mặt hồ xanh biếc, nước hồ bắn lên cao, văng tung tóe, cả người nàng cũng nhanh chóng bị dòng nước xanh kia nuốt chửng.

Trong khoảnh khắc nàng rơi xuống, bên tai vọng đến tiếng gọi đến tê tâm phế liệt của Ti Mệnh. Hoa Nguyệt cười khẽ, trong lòng dâng lên tầng tầng áy náy. Nhưng rất nhanh cảm giác áy náy kia đã bị sự đau đớn từ thể xác và linh hồn đánh gục.

Khi dòng nước xanh biếc bao trọn lấy cả người của nàng, Hoa Nguyệt chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo cùng cảm giác khó thở không ngừng xâm lấn lấy bản thân, máu huyết trong người gần như cũng đã đông cứng. Sau đó nàng nhìn thấy dòng nước xanh biếc kia hóa thành từng sợi tơ xanh thâm quần lấy nàng, dần dần bao bọc lấy toàn cơ thể rồi siết chặt, Hoa Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức kịch liệt, cả linh hồn và thể xác không ngừng bị nguồn năng lượng phát ra từ những sợi tơ kia găm nhăm, xé rách. Trong lúc ý thức Hoa Nguyệt mê mẫn, từ thân thể nàng bỗng xuất hiện một vòng ánh sáng màu đỏ muốn chống chọi lại vô vàn sợi tơ màu xanh kia, nhưng cuối cùng vẫn không chịu được mà dần dần bị tơ xanh ăn mòn. Mà đồng thời, ngay tại lúc này, nhánh dây leo nhỏ ở Đoạn Trường Cung đột nhiên run rẩy kịch liệt, sau đó tựa như bị đông cứng rồi hóa thành hàng ngàn mảnh vụn tan biến giữa mây trời.

Thiên Đế, Thiên Hậu cùng Ti Mệnh nhìn những điểm sáng li ti không ngừng bay lên trên mặt hồ, trên mặt điều bày ra vẻ rung động khó có thể tin.

"Hoa Nguyệt..." Ti Mệnh thì thào, ánh mắt vô hồn nhìn về phía mặt hồ xanh biếc.

Thiên Hậu lấy tay che miệng, cố kìm lại tiếng nấc nghẹn ngào, chỉ là hai mắt đều đã ửng hồng đầy bi thương, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy hối lỗi, nếu không phải do nàng ngăn cản Hoa Nguyệt và Từ Thanh, thì hôm nay nha đầu này cũng không đi đến đường cùng, để rồi quyết định nhảy xuống Diệp Hàn Đàm.

Thiên Đế thờ dãi:

"Nha đầu này... thật cố chấp."

Thiên Đế nói xong thì vung tay, một luồng ánh sáng vàng chói mắt theo đó mà bay thẳng đến Diệp Hàn Đàm, bao phủ lấy những điểm xanh li ti đang không ngừng tán loạn giữa không trung thành một quả cầu nhỏ.

"Ti Mệnh, đây là linh hồn của Hoa Nguyệt, ta chỉ có thể giúp đến thế này thôi, chuyện sau này..." Thiên Đế dừng một chút, ôm lấy Thiên Hậu đang nghẹn ngào bên cạnh vào lòng: "...tùy duyên đi."

Ti Mệnh lúc này mới tỉnh táo lại, cẩn thận thu lấy quả cầu nhỏ vào ống tay áo của mình, khó khăn hướng Thiên Đế thi lễ cảm tạ.

"Từ Thanh, nơi này là Thiên Cung, ngươi đừng quá kiêu ngạo." Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng quát giận giữ của Lạc Hy.

Thiên Đế và Ti Mệnh liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương đều là kinh ngạc khó che giấu, chỉ là hai người còn chưa kịp phản ứng, Thiên Hậu đang trong lòng Thiên Đế đã tức giận hướng về phía âm thanh xôn xao ngoài kia hét lớn:

"Đều là tại tên đáng chết nhà ngươi, nếu không phải ngươi thì Hoa Nguyệt sẽ không nhảy xuống Diệp Hàn Đàm, hồn siêu phách tán!"

Thiên Hậu vừa nói xong, chỉ thấy bên cạnh lướt qua một bóng người nhanh như gió nhảy thẳng xuống Diệp Hàn Đàm.

Thiên Hậu khó tin mở to mắt hết nhìn Thiên Đế lại nhìn Ti Mệnh:

"Hắn... hắn ta... nhảy... nhảy xuống?"

Thiên Đế trầm ngâm, sau đó gật gù đầu xác nhận chuyện Thiên Hậu nhìn thấy là sự thật.

Ti Mệnh thì vẫn còn ngơ ngác nhìn mặt hồ Diệp Hàn Đàm đã phẳng lặng trở lại. Người kia... thật sự nhảy xuống...

Ngay thời khắc này, hắn mới nhận ra một điều, tình cảm của Từ Thanh và Hoa Nguyệt, tình cảm của Ti Mệnh hắn... thật sự vô cùng nhỏ bé. Hắn tận mắt nhìn thấy Hoa Nguyệt nhảy xuống Diệp Hàn Đàm nhưng trong lòng chỉ biết đau đớn cùng tuyệt vọng, còn đối lại, người kia lại không chút do dự lao thẳng xuống theo nàng... Đây rốt cuộc là tình cảm khắc sâu đến thế nào mới không mẫn đến sống chết, không mẫn đến tất cả cũng muốn ở bên cạnh nhau, cho dù là tan biến vào trời đất...

Trong lúc Ti Mệnh còn đang rối rắm, thì Từ Thanh cũng đã trở lại, cả người y hầu như đều bị thương tổn, y phục rách nát, đầu tóc hỗn loạn, da thịt bị hàng trăm hàng ngàn vết cắt sâu đến tận xương tủy, máu chảy đầm đìa, không còn nhìn ra bộ dáng tuấn mỹ ban đầu nữa.

Cả bốn người, tính cả Lạc Hy vừa chạy đến đều cảm thấy rung động không thôi. Người này, quả thật không sợ chết, hơn nữa... y cũng rất mạnh, mạnh đến mức ngay cả Diệp Hàn Đàm trong thời gian ngắn cũng không cách nào làm gì được y.

Từ Thanh vất vả rời khỏi Diệp Hàn Đàm, khó khăn nhấc từng bước chân rời đi, trong tay vẫn giữ chặt một cây trâm ngọc, Ti Mệnh vừa liếc mắt đã nhận ra, nó là của Hoa Nguyệt...

Từ Thanh rời đi một khoảng xa, bốn người nơi này mới chợt tỉnh táo lại, Lạc Hy vừa định đuổi theo, đã bị Thiên Đế vờn tay ngăn cản:

"Đề hắn đi đi, nhảy xuống Diệp Hàn Đàm, cho dù là thời gian trong tích tắc, thì hậu quả cũng không phải nhỏ. Hơn nữa từ khi hắn ngồi lên Vương vị, Ma tộc cũng yên ổn hơn trước nhiều..."

Từ Thanh siết chặt trâm ngọc trong tay, ngơ ngác trở về nhà gỗ vẫn luôn được kết giới che chở ở Trúc Lâm. Nếu như có thể, y cũng rất muốn ngay lập tức tan biến cùng với Hoa Nguyệt, nhưng lý trí lại cho y biết, bây giờ vẫn chưa phải lúc... đệ đệ của y, còn chưa đủ mạnh để đứng vững trong Ma tộc. Y đã hứa với mẫu thân, phải chăm sóc cho đệ đệ thật tốt, vì vậy, y chưa thể rời đi cùng Hoa Nguyệt được, nhưng có một ngày, y và Hoa Nguyệt nhất định sẽ ở bên nhau.

Ti Mệnh nhìn Từ Thanh chậm rãi rời khỏi Thiên Cung, môi mím chặt thành một đường, tuy hắn thừa nhận tình cảm của mình dành cho Hoa Nguyệt không bằng Từ Thanh, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ ngừng yêu Hoa Nguyệt, càng không có nghĩa là hắn chấp nhận chuyện hai người họ ở bên nhau.

Ti Mệnh xoay người, thi lễ với Thiên Đế cùng Thiên Hậu rồi đập mây hướng về phía điện Diêm La. Dù hắn không đành lòng, nhưng Hoa Nguyệt bây giờ chỉ là một linh hồn nhỏ bé, dựa theo quy tắc thì phải vào cổng luân hồi đầu thai chuyển thế.

"Nàng ấy nhảy xuống Diệp Hàn Đàm." Lúc Ti Mệnh giao linh hồn của Hoa Nguyệt cho Minh Vương – người cai quản cõi âm lạnh lẽo thì chỉ nói đúng một câu này.

Trong đáy mắt Minh Vương thoáng qua tia kinh ngạc, chỉ là hắn còn chưa kịp mở miệng hỏi thì Ti Mệnh đã phất tay áo rời đi.

Minh Vương xoa xoa trán, vờn tay giải phong ấn cho Hoa Nguyệt, ngay lập tức, quả cầu nhỏ phát ra ánh sáng xanh thăm thẳm rồi hóa thành một bóng dáng mờ mờ ảo ảo. Minh Vương liếc mắt nhìn, đúng là Hoa Nguyệt đã lâu không gặp.

"Hoa Tiên Tử?"

Minh Vương không nghe nàng đáp lời, cũng không tức giận mà kiên nhẫn nói tiếp:

"Với tu vi của nàng, nhảy xuống Diệp Hàn Đàm, tiền duyên bị đoạn không nói, ngay cả linh hồn đáng lẽ cũng bị đánh cho vỡ nát, nhưng Thiên Đế cùng Thiên Hậu thương tình nàng, không tiếc hao tổn tu vi mà thu lại từng mảnh vỡ, giúp nàng có cơ hội lần nữa chuyển sinh."

Hoa Nguyệt vẫn im lặng, hai mắt thần thờ vô hồn, suy nghĩ cũng không biết bay về đâu. Minh Vương thờ dài, buông bút lông trên tay, không nhanh không chậm đến trước mặt Hoa Nguyệt:

"Hoa Nguyệt, niệm tình chúng ta từng có quen biết, nàng nếu còn tâm nguyện gì, ta sẽ thay nàng thực hiện." Nhìn bộ dáng này của Hoa Nguyệt, khác xa một Hoa Tiên Tử luôn vui vẻ lạc quan lúc trước khiến Minh Vương trong lòng khẽ chùn xuống, hắn quanh năm suốt tháng đều xử lý chuyện cõi âm, ít khi rời đi, bằng hữu cũng ít, Hoa Nguyệt có thể xem là một trong số ít đó, tuy không tính là rất thân, nhưng vì bằng hữu làm chút chuyện cũng là việc nên làm. Mặc dù... hắn cũng chẳng rõ tại sao Hoa Nguyệt lại muốn nhảy xuống Diệp Hàn Đàm.

Hoa Nguyệt lúc này đột nhiên ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt Minh Vương, trong đôi mắt trong suốt của nàng ngập tràn hy vọng:

"Ta có thể ở nơi này trăm năm không?"

Minh Vương nhíu mày càng chặt:

"Ở nơi này trăm năm làm gì?"

Hoa Nguyệt cười khẽ, đáy mắt thoáng qua chút ảm áp:

"Một kiếp người là trăm năm, ta ở nơi này đợi linh hồn của huynh ấy."

Minh Vương không biết "huynh ấy" trong lời nói của Hoa Nguyệt là ai, nhưng có lẽ người này rất quan trọng đối với nàng, chỉ cần chút ảm áp chột thoáng qua khi nhắc đến cũng đủ biết.

"Được rồi." Tuy như vậy là làm trái với quy tắc nơi này, nhưng giữ lại một linh hồn nhỏ bé trăm năm thì kẻ đứng đầu cõi âm là hắn vẫn làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-1

Hóa bướm tìm Quân, tương tư luyện.

Dưới chân cầu Nại Hà, Hoa Nguyệt lẳng lặng nhìn dòng Vong Xuyên đen thẳm không thấy đáy, gương mặt bình thản không chút gợn sóng, nhưng nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy rõ đáy mắt chứa đầy đau thương chưa xốt.

"Đã qua trăm năm rồi." Nàng thấp giọng thì thầm, cũng chẳng biết là nói cho ai nghe, hay tự nói với bản thân mình.

Đúng vậy, từ ngày Hoa Nguyệt trầm mình nơi Diệp Hân Đàm đã qua trăm năm. Nàng may mắn không bị hồn siêu phách tán, nhưng tiên duyên đã đoạn, trở thành một hồn phách phiêu đảng dưới Hoàng Tuyền. Thân là một linh hồn nhỏ nhỏ, Hoa Nguyệt nhất định phải theo sắp xếp mà đầu thay chuyển thể bắt đầu một kiếp sống mới, chẳng qua nàng lại không muốn như vậy. Nàng vì có thể gặp lại Từ Thanh mới trầm mình nơi Diệp Hân Đàm, bây giờ người còn chưa gặp, sao có thể cam tâm uống canh Mạnh Bà, xóa toàn bộ ký ức, bắt đầu một cuộc sống mới được?

Hoa Nguyệt lần nữa đứng giữa đại điện Diêm La. Nàng nhìn Minh Vương đang nhũu mây sau thư án, trong lòng có chút dao động nhưng rất nhanh đã bị ngọn lửa kiên định đốt thành tro.

"Xin Minh Vương điện hạ hiểu cho. Hoa Nguyệt chỉ muốn tiếp tục được ở cạnh huynh ấy. Nếu như uống canh Mạnh Bà, đi qua luân hồi, e rằng ta và huynh ấy sẽ lại lạc mất nhau..."

Minh Vương thờ dài, đặt công văn lên bàn. Hắn bận trăm công ngàn việc, chuyện sinh chuyện tử, thưởng thiện phạt ác, suy xét công đức, làm mãi không hết, thế nhưng bây giờ lại còn không ngừng bị làm phiền.

"Hoa Nguyệt, niệm tình chúng ta từng quen biết, ta mới để nàng thoát khỏi quy tắc mà ở lại trăm năm, giờ nàng còn chưa thấy đủ?"

Hoa Nguyệt cắn răng, trong phút chốc không nói nên lời. Nàng cũng biết mình tùy hứng can quấy, nhưng vì có thể gặp lại người trong lòng, ngay cả Diệp Hân Đàm nàng cũng không sợ, thì trên thế gian này còn có chuyện gì khiến nàng chùng bước?

"Cho dù kiếp sau bị đẩy xuống Địa Ngục A Tỳ, Hoa Nguyệt cũng cam tâm tình nguyện, chỉ mong một kiếp này có thể giữ trọn ký ức."

Minh Vương tức giận. Cả đại điện chìm trong khí lạnh âm u, ngay cả hai chậu lửa thấp sáng nơi cửa điện cũng bập bùng ánh xanh lạnh lẽo.

Bóng dáng mảnh mai dưới đại điện bỗng chốc dao động, dường như có thể tan biến bất cứ lúc nào. Minh Vương lúc này mới giật mình thu lại lửa giận, xém tí nữa thôi là người phía dưới bị cơn tức của hắn làm cho hồn siêu phách tán.

Hoa Nguyệt cho dù vừa trải qua một ải nguy hiểm, nhưng trong ánh mắt vẫn sáng ngời kiên định. Minh Vương thoáng chốc ngây người. Hồi lâu sau, hắn thờ dài, tỏ vẻ cam chịu:

"Hoa Nguyệt, đây là lần đầu cũng là lần cuối."

Hoa Nguyệt vừa nghe Minh Vương nói, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức vui mừng thi lễ:

"Đa tạ Minh Vương thành toàn."

"Nhưng..." Chưa đợi Hoa Nguyệt vui vẻ, Minh Vương đã trầm giọng nói tiếp: "Ta có thể giúp nàng qua cửa ải canh Mạnh Bà, nhưng ta lại không thể trực tiếp phá hủy quy tắc nơi này."

Minh Vương vừa dứt lời, nét vui vẻ trên mặt của Hoa Nguyệt lập tức tiêu tan. Nàng lẳng lặng nhìn Minh Vương, ánh mắt khó che giấu được lo lắng cùng

bất an.

Minh Vương dĩ nhiên nhìn ra chuyện này, vì vậy hắn cũng không có ý kéo dài, mà lập tức nói vào chuyện chính:

"Nàng vốn là hoa tu luyện thành tiên, nhưng lại tự đoạn tiên duyên bản thân, lại được Thiên Đế thương tình mà thu lại linh hồn, cho phép bước vào luân hồi chuyển sinh thành người. Nhưng nàng lại muốn làm trái quy tắc vì vậy ta chỉ có thể biến nàng thành bướm, sau đó lén thả nàng lên trần gian. Chỉ là sau khi kiếp bướm chấm dứt, đoạn trí nhớ khi hóa thành bướm của nàng sẽ biến mất một phần, mà ta cũng không biết được chính xác nàng còn giữ được bao nhiêu ký ức, đây là hậu quả phải nhận khi làm trái quy tắc cõi âm."

Hoa Nguyệt không chút do dự mà đồng ý, chỉ cần có thể giữ nguyên phần ký ức này trở về tìm Từ Thanh thì dù bất nàng hóa thành gì nàng cũng sẽ gật đầu chấp nhận.

Minh Vương khe khẽ lắc đầu, phát tay ra hiệu cho Hoa Nguyệt rời đi:

"Nàng đợi thêm một thời gian nữa, khi Quỷ Môn Quan mở ra, chúng quý trở về dương thế, ta sẽ nhân cơ hội đó mang nàng đi."

"Đa tạ Minh Vương điện hạ." Hoa Nguyệt hơi cúi đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào, sau đó lập tức lui ra ngoài.

Minh Vương nhìn theo bóng dáng Hoa Nguyệt, khe khẽ thở dài. Hắn vốn dĩ không cần đồng ý giúp Hoa Nguyệt, nhưng vì hắn và nàng xem như cũng có duyên quen biết, lại vì chân tình của nàng dành cho người kia đã động, vì vậy mới giúp đỡ nàng.

"Đa tạ."

Minh Vương nhướng mày nhìn người đột ngột xuất hiện giữa đại điện, khẽ nhếch môi:

"Người đa tạ chuyện gì? Ta giúp Hoa Nguyệt là do bị chấp niệm của nàng làm cảm động, không liên quan đến người."

Ti Mệnh nhìn Minh Vương, sau đó cúi đầu, một tầng sáng nhẹ nhàng bao phủ lấy người hắn. Trước khi Ti Mệnh biến mất hoàn toàn, hắn khẽ đáp lời:

"Chỉ cần là chuyện của nàng ấy thì đều là chuyện của ta."

Minh Vương khe khẽ lắc đầu, vươn tay cầm lấy bút lông bắt đầu giải quyết công việc đã chất chồng của mình. Hắn không rõ tại sao họ lại cố chấp như vậy, nhưng hắn lại bị sự cố chấp của bọn họ mà lay chuyển. Nếu không, chỉ ba chữ "có quen biết", còn chưa đủ để hắn phá vỡ quy tắc ở nơi này.

Hoa Nguyệt vừa rời khỏi đại điện Diêm La thì lập tức trở về vị trí cũ của mình - dưới chân cầu Nại Hà mà ngăn người, chỉ là chưa được bao lâu thì bên cạnh nàng lại xuất hiện thêm một bóng dáng, người này cũng không mấy xa lạ, chính là Ti Mệnh Tinh Quân vẫn một mực giúp nàng phá tan mộng cảnh khi còn ở Thiên Cung.

Hoa Nguyệt cười khẽ, nhưng đáy mắt lại không có ý cười:

"Tinh Quân lần này đến là muốn ngăn cản ta?" Thật ra nàng biết hắn là muốn tốt cho nàng, nhưng cứ nghĩ đến người này vẫn không ngừng ngăn cản nàng và Từ Thanh bên nhau là nàng lại không kìm được mà khó chịu.

Ti Mệnh im lặng nhìn Hoa Nguyệt, lúc chưa đến nơi này, hắn quả thật có suy nghĩ ngăn cản Hoa Nguyệt đi tìm Từ Thanh, nhưng khi đến đại điện Diêm La, nghe từng câu từng chữ Hoa Nguyệt đối đáp cùng Minh Vương, hắn lại đổi ý. Có lẽ để Hoa Nguyệt nhìn rõ khoảng cách giữa nàng ấy và người kia thì mọi chuyện sẽ chuyển biến tốt hơn.

Hoa Nguyệt không nghe Ti Mệnh đáp lời cũng không tiếp tục truy vấn, nàng hạ mi, chăm chú nhìn mặt nước Vong Xuyên bình lặng, nàng đang lo lắng, khi gặp lại Từ Thanh, y sẽ không còn nhớ nàng là ai, giống như trong những hồi mộng cảnh ngày trước.

"Người kia sẽ không quên."

Hoa Nguyệt gạt mình, ngăn người một lúc mới biết Ti Mệnh đang nói chuyện với mình, nàng nghiêng đầu, mày liễu hơi nhíu:

"Ý Tinh Quân là gì?"

Ti Mệnh khẽ cười, nhưng nụ cười này lại khiến cho người khác có cảm giác man mác buồn:

"Chẳng phải nàng đang lo người kia sẽ không nhớ ra nàng sao?"

Hoa Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Ti Mệnh, trong khoảnh khắc, lòng nàng dâng lên chút bối rối. Ti Mệnh quả thật rất hiểu nàng, chỉ cần một ánh mắt, một cái nhíu mày, hắn cũng có thể dễ dàng đoán được nàng đang nghĩ gì. Chỉ là... tại sao hắn lại nói Từ Thanh sẽ không quên nàng? Cho dù tính như thế nào, thời gian qua lâu như vậy, mấy kiếp luân hồi, Từ Thanh ắt hẳn phải không còn nhớ về chuyện trong rừng trúc năm xưa nữa mới phải. Mà nhắc đến luân hồi, nàng lại nghĩ đến chuyện trăm năm qua đợi ở nơi này... Trong thời gian đó, nàng thế nhưng lại không hề gặp được Từ Thanh. Là nàng vô tình bỏ qua y, hay vì y đang muốn lẩn tránh nàng?

"Đợi đến lúc nàng gặp lại người kia, nàng sẽ biết vì sao Thiên Hậu lại nhất quyết ngăn cản nàng."

Ti Mệnh nói xong thì lập tức rời đi, có nhiều chuyện cho dù hắn biết rõ thì cũng không cách nào nói với Hoa Nguyệt, mà cho dù hắn nói ra, thì có lẽ Hoa Nguyệt cũng sẽ không tin, thôi thì cứ để nàng tận mắt thấy, tận tai nghe, để rồi không phải hối tiếc nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến rằm tháng bảy, mà đây cũng là thời gian Quỷ Môn Quan mở cửa cho chúng quỷ trở về dương thế. Hoa Nguyệt vì sợ Minh Vương quên mất chuyện đưa mình trở về trần gian mà từ rất sớm đã đứng chờ ở cửa đại điện. Tuy mấy ngày qua không đáng gì so với trăm năm nàng đứng dưới chân cầu Nại Hà, nhưng khi trong đầu tràn đầy hình ảnh nàng và Từ Thanh gặp lại thì mấy ngày qua thật sự còn dài gấp mấy lần trăm năm.

Cánh cửa nặng trĩu bằng đá chạm khắc vô vàn hình thù kỳ lạ bỗng bật mở, từ trong đại điện đen kịt lóe sáng hàng loạt điểm sáng trắng xanh, rồi bùng cháy mãnh liệt giữa không trung thành những ngọn lửa rực rỡ dữ dội, Hoa Nguyệt tuy đến đây mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng tận mắt chứng kiến những ngọn lửa U Minh dần rực sáng trong bóng tối, khí tức âm u lạnh lẽo còn mãnh liệt hơn lúc thường gấp mấy lần khiến nàng không nhận được mà rừng mình.

"Đến sớm như vậy..." Trong hư không bỗng truyền đến lời cảm khái, Hoa Nguyệt lập tức nhận ra chủ nhân giọng nói này là Minh Vương.

Hoa Nguyệt chớp chớp mắt, cố tìm bóng dáng Minh Vương bên trong đại điện.

"Đừng nhìn nữa, ta ở phía sau nàng."

Hoa Nguyệt lập tức cảm thấy sau lưng ngưng tụ một luồng khí lạnh băng, nàng vội vã xoay người, trên gương mặt không giấu được sợ hãi. Cái loại lạnh lẽo âm u tràn ngập chết chóc này khiến nàng cảm thấy áp lực rất lớn.

Minh Vương cười, khẽ phát tay áo, hai hàng lửa U Minh lập tức dịu lại, lẳng lặng soi sáng điện Diêm La.

Minh Vương liếc nhìn Hoa Nguyệt, không nhanh không chậm tiến vào đại điện.

Đến khi Minh Vương đã vào giữa điện, Hoa Nguyệt mới chợt tỉnh mà vội vã theo sau. Có lẽ vì thời gian qua, Minh Vương đối xử với nàng quá mức thân thiện, thành ra nàng quên mất hắn là người đứng đầu chốn U Minh này, là người nắm trong tay sự tồn vong của linh hồn vạn vật trên thế gian.

"Thế nào, nàng sợ ta sao?" Minh Vương nhướn mày, giọng điệu có chút trêu cợt.

Hoa Nguyệt lắc đầu, rồi lại gật gật đầu. Minh Vương nhìn nàng, bật cười, cũng không tiếp tục trêu đùa Hoa Nguyệt.

"Nàng thật sự muốn như vậy?"

Hoa Nguyệt không chút do dự gật đầu, vẻ mặt đầy kiên quyết. Ngay cả Diệp Hàn Đàm nàng cũng không sợ, chỉ hóa thành bướm thôi, có đáng là gì.

Minh Vương lắc đầu, vẫy tay bảo Hoa Nguyệt đến trước mặt mình.

Hoa Nguyệt siết chặt hai tay bên người, vẻ mặt đầy căng thẳng, cẩn thận đến trước mặt Minh Vương. Khoảng cách đột nhiên thu hẹp, trong lòng Hoa Nguyệt bỗng dâng lên một tầng sợ hãi. Nếu như Minh Vương đôi ý không muốn giúp nàng, nếu như hắn muốn nhân cơ hội này mà thu lại hồn phách của nàng rồi cưỡng ép bước vào luân hồi thì phải làm sao?

Minh Vương nhìn sắc mặt không ngừng biến hóa của Hoa Nguyệt cũng biết nàng đang nghĩ gì, nhưng hắn cũng không có ý định lên tiếng an ủi hay giải thích. Hắn vươn tay bắt lấy một lọn tóc của Hoa Nguyệt, Hoa Nguyệt giật mình, định lùi về sau nhưng nàng lại cảm thấy bản thân đột nhiên trở nên nặng nề, ngay cả nhấc chân cũng không nổi.

Trong ánh mắt hoảng sợ của Hoa Nguyệt, Minh Vương khẽ niệm một đoạn chú dài, ánh sáng vàng nhạt dần bao phủ lấy tay hắn, dần dần theo tóc của Hoa Nguyệt mà nuốt gọn lấy bóng dáng của nàng. Minh Vương hạ tay, lọn tóc đen mượt nhuộm ánh vàng chói mắt.

"Hoa Nguyệt, nếu nàng đôi ý, bây giờ vẫn kịp."

Hoa Nguyệt muốn đáp lời, nhưng nàng lại không thể, tiếng nói cứ như đang tắc nghẹn nơi cổ họng, nhưng ánh mắt đầy quyết tâm của nàng đã nói lên tất cả. Nàng, cho dù hồn siêu phách tán cũng phải gặp lại Từ Thanh.

Minh Vương lần nữa thở dài, trên tay xuất hiện một ánh lửa xanh, hắn phát tay, ngọn lửa xanh lập tức bay thẳng đến vị trí trái tim của Hoa Nguyệt, lửa bập bùng, dần dần thiêu đốt.

Hoa Nguyệt cảm giác cả người đau đớn không thôi, đây không phải đau về thể xác, mà là đau đớn từ linh hồn. Linh hồn của nàng, dường như đang vỡ nát, mà nàng thì ngay cả một tiếng kêu la cũng không đủ sức. Hai mắt dần trở nên mờ hồ, nước mắt cũng dần tràn ra khóe mi, nàng... vẫn chưa gặp được y.

Trong lúc Hoa Nguyệt và Minh Vương không để ý, từ ngón vô danh trên tay phải của Hoa Nguyệt xuất hiện một đường sáng nhỏ màu đỏ tựa như sợi chỉ quấn quanh, mà đồng thời, khi sợi chỉ đỏ này xuất hiện, đau đớn của Hoa Nguyệt cũng tan biến trong nháy mắt.

Minh Vương nhìn linh hồn của Hoa Nguyệt dần tan rã thành bụi phấn bay tứ tung khắp đại điện Diêm La, trong mắt khẽ lướt qua chút thương xót, hắn nhón chân, cả người lập tức lơ lửng giữa không trung, hắn nhẹ nhàng di chuyển đến trung tâm của lớp bụi phấn kia, cẩn thận thu hồi từng hạt một.

Đây là lần đầu tiên từ khi hấn làm chủ U Minh này, gặp được một người yêu đến cố chấp như vậy. Nhưng muốn đạt được một thứ gì đó thì nhất định phải trả giá. Hoa Nguyệt muốn thoát khỏi quy tắc chôn U Minh, chút đau đớn này không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-2

Ta nhìn gương mặt đang cận kề mình, trong lúc nhất thời hoảng sợ mà muốn vỗ cánh bay mất, nhưng đáng buồn thay, dù ta có cố gắng đến mấy thì vẫn không thể nào thoát khỏi tay người nọ. Ta bắt đầu lo lắng cho tính mạng của mình, nam tử này... sẽ giết ta sao? Từ lúc ta tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, trí nhớ của ta bỗng nhiên có chút hỗn loạn, ta thậm chí còn có cảm giác dường như mình đã đánh mất một phần ký ức của mình... Ta chỉ nhớ rõ, ta là một chú bướm nhỏ, một chú bướm đặc biệt có thể hiểu "tiếng người".

"Hoa Nguyệt, trong cơ thể nàng có phong ấn một luồng năng lượng rất mạnh, chính nó đã làm hỗn loạn pháp thuật của ta, khiến cho quá trình biến thành bướm của nàng gặp chút vấn đề, vì thế trong lúc nhất thời có lẽ nàng sẽ không nhớ được chuyện lúc trước, nhưng ta tin, nàng nhất định sẽ tìm được người đó."

Nam tử đột nhiên dừng lại, ta cũng lặng theo, lời của hấn, ta dĩ nhiên có thể hiểu, mà vì hiểu, nên ta mới bắt đầu cảm thấy bất an. Chưa đợi ta mở miệng hỏi, nam tử trước mắt đột nhiên biến mất, ta hoảng hốt, vội vã vỗ cánh giữ mình lơ lửng giữa không trung, cũng may ta phản ứng nhanh, nếu không ta nhất định sẽ trở thành trò cười trong loài bướm, một chú bướm nhất thời quên vỗ cánh mà té ngã.

Ta chậm rãi bay đến một khóm hoa nhỏ, chọn lấy đóa hoa rực rỡ nhất làm bến đậu, sau đó bắt đầu hồi tưởng lại lời của nam tử kia.

Theo như lời của hấn, tên của ta là Hoa Nguyệt, ta vốn không phải là bướm, nhưng vì lý do gì đó mà phải hóa thân thành bướm, sau đó không biết tại sao chuyện hóa thành bướm của ta lại gặp vấn đề làm cho trí nhớ của ta trở nên hỗn loạn, hoặc cũng có thể là tạm thời biến mất, mà lý do khiến ta hóa thành bướm rất có thể là vì để tìm người nào đó.

Nhanh chóng tiêu hóa hết phần thông tin ít ỏi do nam tử kia để lại, ta bắt đầu trở nên mờ mịt với tương lai của mình, không có trí nhớ thì ta biết đi đâu tìm người đây?

Ta bắt đầu chán nản vỗ cánh lượn lơ xung quanh nơi này. Nơi này tuy không rộng lớn nhưng lại ngập tràn hoa với hoa, hơn nữa chúng đều đang nở rộ, rực rỡ đầy sắc màu, tựa như một biển cầu vồng xinh đẹp, mà trung tâm của biển hoa là một ngôi nhà gỗ đơn sơ, cũng chẳng rõ nơi này có người hay không...

"Một chú bướm nhỏ." Ta đang lưỡng lự bay vài vòng trước cửa nhà, không biết có nên vào hay không thì bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng nói trầm ấm khiến ta giật bắn cả người, ngay cả vỗ cánh cũng quên mất mà rơi thẳng xuống dưới, cũng may, người kia kịp thời đón lấy ta giữa không trung, ta trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, vừa tính nói một tiếng đa tạ, đột nhiên phát hiện ra một điều đáng buồn, tuy ta có thể nghe hiểu tiếng người, nhưng ta lại không biết nói tiếng người.

"Người có thể vào đây... xem như là có duyên đi."

Ta lấy lại tinh thần, đưa mắt quan sát người vừa đến. Đó là một nam tử tóc đen dài gần chạm đất, y phục màu lam nhò nhã, gương mặt xuất chúng khó gặp, nhưng để ta chú ý nhất, lại chính là đôi mắt đen thẫm đang in bóng ta trong đó của y, chỉ vì trong đôi mắt kia... ẩn chứa nồng đậm bi thương cùng tuyệt vọng, chỉ thoáng nhìn thôi, mà ngay cả bản thân ta cũng dường như bị cuốn theo nó, đau đớn không thôi.

"Người có muốn... theo ta không?"

Ta ngần người, nhưng dường như ngay lập tức đã vẫy vẫy đôi cánh nhỏ của mình thay cho lời đồng ý. Ta không biết tại sao mình lại muốn theo y, nhưng mà ta lại cảm thấy mình không cách nào từ chối.

"Người như vậy là đồng ý sao?" Y cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười. Ta đột nhiên có chút hụt hẫng khó chịu trong người. Chẳng lẽ việc ta đi theo y không làm y vui sao? Ta ủ rũ khép lại cánh, im lặng đậu trong lòng bàn tay y.

Nam tử không tiếp tục nói chuyện, y bắt đầu xoay người rời đi, nhưng còn chưa đi được vài bước, y đã dừng lại, hơn nữa còn dừng lại rất lâu.

Ta ngơ ngác nhìn nam tử, thấy y đang nhìn chằm chằm về phía căn nhà gỗ giữa biển hoa, trong mắt đều là tưởng niệm cùng đau đớn, trong lòng ta khẽ nhói lên, muốn lên tiếng gọi y nhưng lại không thể, chỉ có thể không ngừng bay loạn xung quanh người y, nhưng rõ ràng, trong mắt y không có ta, chỉ có căn nhà gỗ kia, hay nói đúng hơn là tầng tầng hồi ức xung quanh căn nhà gỗ đó.

Ta càng thêm bức bối, vừa định liều mình dùng sức bay thẳng vào mặt y để gây chú ý, nhưng còn chưa kịp thực hiện ý đồ, ta đã bị y làm cho chấn động đến quên cả vỗ cánh.

Khóc mất y đã ừng đo, thấp thoáng còn thấy cả nước mắt đang chực trào ra. Y khóc, lặng lẽ mà khóc. Có lẽ ngay cả bản thân y cũng không biết...

mình đang khóc.

Ta cứ như vậy một đường rơi thẳng xuống mặt đất, nhưng nền cỏ xanh mượt không làm ta bị thương, ngay cả cảm giác đau đớn cũng chẳng có, trong đầu ta lúc này chỉ còn lại bóng dáng đôi mắt đau thương kia, đau thương đến mức, dường như ta cũng có thể cảm nhận nó một cách rất rõ ràng.

Ta trong lòng không ngừng tự hỏi, rốt cuộc là đau thương đến mức độ nào, mới có thể khiến một nam tử im lặng rơi lệ như vậy?

Ta vẫy vẫy cánh, chậm rãi bay lên trước mặt y, đậu lên khoe mắt y, cố dùng cánh của mình lau đi giọt nước mắt còn đọng lại nơi đó.

Ta không muốn nhìn thấy y khóc, một chút cũng không.

Ta cũng không muốn nhìn thấy y bị thương như vậy.

Ta sẽ đau lắm.

"Người đang vì ta mà đau lòng sao?" Nam tử đột nhiên hỏi, ta muốn nói đúng vậy, nhưng không có cách nào phát ra âm thanh. Nam tử cười khẽ, tiếp lời: "Người thật giống nàng, rất lương thiện."

Ta ngơ ngác rời khỏi mặt y, đậu trên vai y, bắt đầu tiêu hóa những gì y vừa nói, nàng... là ai? Là người tạo nên những bi thương trong mắt y sao? Ta... giống nàng?

Những thông tin này làm ta thật sự rất không vui. Nếu như ta giống nàng, chỉ có thể đem đến bi thương cho y, như vậy rất không tốt.

"Chúng ta đi thôi."

Nghe y nói, ta trong lòng khẽ ừ một tiếng, ta thật sự rất mong chờ vào những ngày tiếp theo.

oOo

Ở chỗ của y gần một tháng, ta cũng tương đối biết thêm một vài chuyện.

Chẳng hạn như nơi này là chỗ sinh sống của Ma tộc.

Lại chẳng hạn như tên của y là Từ Thanh, có một đệ đệ là Từ Lâm, hơn nữa y còn lại là Vương của Ma tộc. Lúc biết chuyện này, trong lòng ta sợ run một cái, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại. Ma thì ma, có gì đáng sợ chứ. Thật ra thời gian ở cùng y không lâu, nhưng ta cảm thấy y rất tốt, tuyệt đối không có phong phạm Ma Vương xem mạng kẻ khác như rom rạ, cũng tuyệt đối không thích chém chém giết giết uống máu người như người khác vẫn kể, thậm chí ta còn phát hiện ra... y là một kẻ si tình.

Từ Thanh rất yêu nương tử của mình, yêu đến mức ngay cả ta cũng thấy ghen tỵ không thôi. Có điều, ta ở bên cạnh Từ Thanh một khoảng khá lâu, nhưng lại không nghe được bao nhiêu chuyện về vị nương tử này của y, cũng chưa từng thấy qua vị nương tử này. Nhưng ta cũng biết, vị nương tử này trong lòng Từ Thanh rất đặc biệt, rất quan trọng, quan trọng đến mức y không màn cả sống chết.

Ta từng nghe đệ đệ Từ Lâm của y trong lúc vô tình có nhắc đến y vì thể tử của mình mà xem chút nữa ngàn năm tu vi đều phé không còn một mảnh, ta cũng nghe hẳn nói lúc vừa thành thân, y còn có ý định từ bỏ Vương vị của mình để có thể cùng nàng ta ngao du thiên hạ, một đời tiêu điều tự tại.

"Huynh thật sự muốn từ bỏ Vương vị sao?"

Trong suốt một tháng qua, ngày nào ta cũng nghe Từ Lâm hỏi đúng một câu này. Ta lười biếng đưa mắt nhìn Từ Thanh đang ngồi đối diện Từ Lâm, không ngoài dự đoán, y chậm rãi đặt tách trà lên bàn đá, sát cạnh với vị trí ta đang đậu, kiên định trả lời:

"Phải."

Từ Lâm mím môi, siết chặt hai tay, trong mắt thoáng qua ánh sáng đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Từ Thanh:

"Chỉ vì nàng ta, huynh thậm chí ngay cả con dân của mình cũng không màn?!"

Từ Thanh liếc nhìn Từ Lâm, vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên không chút thay đổi:

"Không phải còn có đệ sao?"

Từ Lâm không hỏi nữa mà trực tiếp đứng dậy rời đi. Từ Thanh cúi đầu, tay mân mê tách trà bằng ngọc.

Ta vẫy nhẹ cánh, bay lên đậu trên vai y. Từ Thanh nhấp một ngụm trà, hương thơm thoang thoang bên chóp mũi.

"Thật ra... ta cảm thấy trên người của người có một luồng năng lượng của ta. Lúc trước ta và người đã từng gặp qua nhau chưa?"

Ta ngơ ngác, vỗ cánh bay loạn xung quanh y. Nhìn trái nhìn phải, nhìn thế nào cũng không nhớ đến đã từng gặp qua ở đâu, nhưng mà ta còn có một bí mật trên mình, ta... mất trí nhớ. Ta bây giờ dĩ nhiên là chưa gặp qua y, nhưng ta của lúc trước... đã từng gặp qua chưa?

Từ Thanh cười khẽ, phát tay khiến ta rơi một đường xuống mặt bàn, ta bực bội trừng y, nhưng mà y dường như không chút cảm nhận được.

"Thôi thôi, có lẽ ta say rồi..."

Ta trong lòng cảm thấy lời của y có gì đó sai sai, nhưng lại nghĩ mãi cũng chẳng ra, tận đến khi màn đêm phủ xuống, ánh trăng bàn bạc treo giữa không trung, ta mới chợt nghĩ đến, y lúc này uống là trà, làm sao có thể say được? Ta muốn hỏi, nhưng lại nói không ra lời, chỉ có thể ngây ngốc bay loạn xung quanh bày tỏ bất mãn của mình.

"Người đi chơi đi, ta phải đi thăm nàng."

Từ Thanh nói xong thì chậm rãi rời đi, ta ở phía sau, nhìn bóng lưng y sắp hòa cùng bóng đêm, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt, ta tại sao luôn có suy nghĩ y có thể biến mất bất cứ lúc nào?

Nghĩ như vậy, ta lập tức không chút chần chừ mà vẫy nhẹ hai cánh bay theo phía sau y.

Chỗ Từ Thanh muốn đến cũng không xa, là nơi tận cùng trong biệt viện của y. Nơi đó trồng rất nhiều hoa, nhiều đến mức gấp mấy lần số hoa trong Trúc Lâm ngày trước.

Từ Thanh chậm rãi đi đến trung tâm biển hoa, ta cũng không tiếng động bay theo phía sau. Ở giữa biển hoa rực rỡ thơm ngát có một bia đá. Mặt bia được chạm khắc vô cùng tỉ mỉ, dường như là một loài hoa có gì đó, phía trên mặt bia đá còn khắc vài chữ gì đó. Ta tò mò bay đến gần hơn, dưới ánh trăng mờ lung, ta cuối cùng cũng có thể xem rõ được mấy chữ trên đó.

"Nương Tử. Từ Thanh lập mộ."

Ta lại cảm thấy kỳ lạ. Tại sao bia mộ không khắc tên mà lại khắc hai chữ nương tử?

"Ta lại đến thăm nàng đây." Từ Thanh thấp giọng thì thào, sau đó ngồi xuống bên cạnh bia đá, vờn tay nhẹ nhàng vuốt ve từng chi tiết một trên bia đá: "Cho dù biết rõ nàng không còn tồn tại trên thế gian này nữa, ngay cả linh hồn cũng không có, nhưng ta vẫn không nhận được... mà nghĩ nàng vẫn đang ở cạnh mình."

Ta im lặng đậu trên bia đá, cố gắng không quấy rầy Từ Thanh.

"Có lẽ nàng sợ lắm phải không?" Từ Thanh dừng một chút, ánh mắt dịu dàng miêu tả theo đường chạm hình hoa trên bia đá: "Đội khi Từ Lâm bước lên vị trí Vương Ma tộc, ta lập tức đến bên cạnh nàng."

Trong lòng ta bỗng nổi sóng to gió lớn. Y nói vậy là ý gì? Theo như lời y lúc đầu, nương tử y ngay cả linh hồn cũng chẳng còn tồn tại, y muốn theo nương tử mình, chẳng phải là muốn tự hủy diệt linh hồn bản thân?

"Đời này của ta, cũng chỉ có một nương tử duy nhất là nàng, người đã cùng ta ước hẹn rất lâu về trước kia." Không biết Từ Thanh nghĩ đến điều gì, hay có lẽ là nghĩ đến lúc y cùng nương tử ước hẹn năm xưa, khóe môi y khẽ cong, trong đáy mắt cũng lấp lánh ý cười.

Ta cảm thấy lòng mình thật đau, cũng thật ghen tỵ. Rốt cuộc nữ tử này là ai? Lại có thể khiến đường đường là Vương của Ma tộc như Từ Thanh lại không tiếc hết thảy mà muốn cùng nàng hòa linh hồn vào trời đất?

Từ Thanh cứ như vậy thấp giọng thì thào cùng bia mộ cả đêm, ta cũng im lặng đậu trên bia mộ cả đêm cùng y. Ta nghĩ... có lẽ ta cũng say rồi. Có đôi khi không phải vì rượu mà say, mà là mình muốn bản thân say.

Nửa tháng sau, Từ Thanh chính thức trao lại Vương vị của mình cho Từ Lâm. Ta đậu trên một nhánh hoa phía xa, nhìn Từ Thanh cùng Từ Lâm song song đứng trên cao, phía dưới là chúng Ma quân và Ma tướng.

Lễ đăng Vương của Ma tộc không rườm rà như những nơi khác, chỉ đơn giản thông báo cho chúng ma biết, ai phản đối thì lên đánh một trận, thắng thì thay vào vị trí Vương, thua thì... chết. Nhưng có cơ hội trở thành Vương thì ai lại không ham muốn, vì vậy chưa đầy thời gian một chung trà, đã có người dũng cảm đứng ra khiêu chiến.

Ta nhàm chán khép lại hai cánh, định bụng nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, dù gì thì cũng chẳng ai thắng nổi Từ Lâm, không phải hấn quá mạnh mà là vì trong người hấn có tận hai ma đan, một của hấn, một của Từ Thanh, đây là chuyện gần đây ta mới biết được.

Đúng như những gì Từ Thanh đã nói, y muốn cùng nương tử của mình "ở bên nhau". Mà trước khi y rời đi nơi này, đã để lại toàn bộ tu vi cho đệ đệ Từ Lâm của mình, cũng hoàn toàn hủy đi ma thân, trở thành một người phàm yếu ớt.

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, Ma tướng vừa khiêu chiến với Từ Lâm mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, bay ngược về phía sau.

"Người thua." Cùng lúc đó, giọng nói lạnh băng của Từ Lâm cũng vang lên.

Ma tướng kia nhìn Từ Lâm, cười lớn thành tiếng, khóe môi lại không ngừng tràn ra máu tươi:

"Cho dù ta có chết cũng phải đem người chôn cùng!"

Hắn ta vừa dứt lời, xung quanh lập tức truyền đến một luồng áp lực cực lớn, tên Ma tướng này muốn làm nổ ma đàn của mình để kéo Từ Lâm theo cùng.

Từ Lâm hừ lạnh một tiếng, hai tay biến ảo tạo ra một tầng kết giới bao bọc lấy mình.

Thân thể Ma tướng kia vặn vẹo vô cùng khó coi, nhưng khoe môi lại kéo thành một nụ cười châm chọc đầy quỷ dị. Trong lòng ta bỗng dâng lên một luồng bất an, ngay lúc trong đầu còn chưa kịp nghĩ ra điều gì, ta cũng đã vô thức vỗ cánh lướt nhẹ đến chỗ Từ Thanh.

Cũng ngay trong khoảnh khắc đó, tên Ma tướng kia đã lao nhanh đến chỗ Từ Thanh trong ánh mắt kinh ngạc của chúng ma cùng vẻ mặt hoảng loạn của Từ Lâm.

Lúc hắn ta lao đến trước mặt Từ Thanh thì đã không còn hình dáng của một con người nữa mà đã hóa thành một quả cầu lửa khổng lồ. Ta không hề nghĩ nhiều mà dùng thân thể nhỏ bé mỏng manh của mình chặn trước người Từ Thanh, trực tiếp va chạm cùng cầu lửa. Ta biết mình cũng chẳng giúp ích được gì cho Từ Thanh mà chỉ như một con thiêu thân lao đầu vào chỗ chết, nhưng ta thật sự không cách nào nhìn thấy y chịu thương tổn trước mặt mình, hơn nữa còn là không hề có chút ý muốn né tránh cái chết trước mắt.

Ngay lúc ta cùng quả cầu lửa kia va chạm, ta nghĩ mình sẽ chết đi ngay tức khắc, nhưng kỳ tích lại phát sinh. Một luồng năng lượng cực mạnh đột nhiên phát ra từ cơ thể ta, từ một chú bướm nhỏ nhỏ ta bỗng hóa lớn, lớn đến mức hai cánh có thể ôm trọn lấy quả cầu lửa khổng lồ kia, hơn nữa trên đôi cánh còn ần ần một luồng ánh sáng đỏ quý dị, chỉ có điều ta cũng không nghĩ nhiều, gần như trong tích tắc ta đã quyết đoán dùng đôi cánh của mình siết chặt lấy nó mà bay thẳng lên cao, cách Từ Thanh một khoảng xa.

Sau đó một tiếng nổ tung thật lớn vang lên, quả cầu lửa cùng đôi cánh của ta vỡ thành muôn vạn mảnh vụn giữa không trung.

Cùng lúc đó... trí nhớ của ta cũng khôi phục, thân thể của ta cũng lần nữa trở về hình dáng cũ. Váy vàng giữa không trung khẽ lay động, mái tóc đen dài bị gió thổi tứ tung, ta vươn tay vén tóc, ánh mắt thoảng thấy những ngón tay đang dần trong suốt của mình, ta cười khổ, giây phút nhớ lại mọi chuyện, cũng là lúc ta phải rời đi nơi này. Ta xoay người người nhìn về phía Từ Thanh, trong màn khói mờ ảo do va chạm lúc nãy để lại, ta nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Từ Thanh, y đang gọi tên ta:

"Hoa Nguyệt." Ta cũng không rõ y dùng giọng điệu gì, dùng tâm trạng gì để thốt ra hai lời này, có lẽ là... y đang kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của ta đi.

Ta mỉm cười, trước khi mình tan biến nhẹ nhàng gọi y:

"Từ Thanh... mọi người chờ huynh ở chân cầu Nại Hà."

Ta vừa nói dứt lời, cả thân thể lập tức nổ tung, hóa thành muôn vàng cánh bướm bay khắp tứ phương. Đây chính là hậu quả mà Minh Vương đã nói, những cánh bướm này chính là phần ký ức kiếp này của ta, nó đã bay đi một vài phần, mà ta cũng không thể tiếp tục nán lại nơi đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-1

Bĩ Ngạn hoa, hoa nở không thấy lá

Ta cùng chàng, một kiếp chẳng nên duyên.

Minh Vương thờ dài nhìn Hoa Nguyệt, đây là lần thứ ba hắn gặp nàng ở đại điện này, không cần nàng mở miệng, hắn cũng biết nàng lại muốn xin dừng chân ở Nại Hà trăm năm, cũng vì chờ một người trong lòng, chỉ là ngay cả hắn cũng biết, người mà nàng chờ, vốn ngoài vòng sinh tử, chẳng hiểu sao, nàng lại vẫn cố chấp như vậy.

"Một kiếp hóa bướm kia, Hoa Tiên Từ vẫn chưa thấu hay sao?"

Bóng dáng mảnh mai giữa đại điện hơi lay động, Hoa Nguyệt thấp giọng cười giễu:

"Hoa Nguyệt đã sớm không còn là tiên tử, Minh Vương điện hạ xin đừng gọi như thế."

Minh Vương thờ dài, một chữ tình này, đúng là có thể khiến bất kỳ ai trở nên mù quáng.

"Hắn không phải người, sẽ không rơi vào vòng sinh tử, nàng ở nơi này chờ trăm năm, ngàn năm thì cũng thế thôi."

Hoa Nguyệt dĩ nhiên đã biết Từ Thanh không phải phạm nhân, không vào vòng luân hồi, nhưng trong tâm nàng vẫn hy vọng có thể gặp được y. Y bây

giờ đã biết nàng đang ở nơi này chờ y, nếu như y thật sự đặt tình cảm lên người nàng, y nhất định sẽ đến.

Minh Vương ở nơi này không chỉ ngày một ngày hai, gặp qua vô số loại người, hẳn liếc một cái cũng có thể nhìn thấu suy nghĩ của Hoa Nguyệt, chỉ là trong thâm tâm hẳn lại không muốn để nàng tiếp tục uống phí sức lực. Nàng có thể vì một chữ yêu mà không tiếc từ bỏ hết thảy, trở thành một người phạm lỗi quần trong vòng sinh lão bệnh tử, nhưng không có nghĩa là người kia cũng vậy.

Y thân là Vương của Ma tộc, chuyện rời đi là không có khả năng, cho dù qua hết nhiệm kỳ Ma Vương, truyền lại Vương vị cho kẻ khác thì tuổi thọ của y vẫn xem như có thể sánh với thiên địa, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn thì y cũng xem như bất diệt, chuyện y xuất hiện ở đây là không thể, nếu có, thì chỉ có thể y cũng như Hoa Nguyệt, tự đoạn ma đăn của mình, từ bỏ hết thảy mà trở thành phạm nhân. Nhưng đường đường là người đứng đầu Ma tộc, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, sánh ngang với Thiên Đế, y sẽ dễ dàng vì một nữ tử mà buông bỏ tất cả sao?

Việc làm của Hoa Nguyệt bây giờ rõ ràng là đang đánh cược, một ván cược mà người trong thiên hạ đều có thể biết trước kết quả. Chỉ là tâm của nàng lại không buông được, cho dù một kiếp hóa bướm kia, nàng đã tự mình chứng kiến tất cả, cũng hiểu ra tất cả.

"Hà tất... phải tự làm mình đau?" Minh Vương thấp giọng thì thầm, tuy rằng đã cố đè thấp âm thanh, nhưng cả câu đều rơi vào tai Hoa Nguyệt không sót một chữ nào.

Đôi khi bóng dáng Minh Vương tiêu thất khỏi đại điện, Hoa Nguyệt mới lặng lẽ tự mình cười giễu, nàng xoay người, hướng về phía cầu Nại Hà. Minh Vương không phải là nàng, sẽ không hiểu được chuyện buông bỏ một người đã sớm khảm sâu vào tâm mình là khó khăn đến nhường nào.

Hoa Nguyệt đứng trên cầu Nại Hà, nhìn dòng Vong Xuyên không thấy đáy, chỉ cần nàng nhảy xuống, mọi chuyện sẽ kết thúc, linh hồn được tẩy rửa, cho dù có cơ hội chuyển sinh cũng sẽ không nhớ lại, không như canh Mạnh Bà, một hồi chuyển thế, sẽ nhớ lại chuyện xưa.

Nhưng nàng lại làm không được. Nàng luyến tiếc, luyến tiếc nam tử nho nhã dịu dàng kia. Y sẽ vì nàng làm tất cả, đúng không?

Bóng dáng bạch y khẽ lay động, Hoa Nguyệt không khỏi cười khổ, ngay cả bản thân nàng cũng bắt đầu dao động rồi. Y... thật sự có thể làm tất cả vì nàng sao?

Hoa Nguyệt chợt nhớ đến hình ảnh y ngồi bên cạnh ngôi mộ bằng đá đặt trong hoa viên của mình ở Ma tộc, lại nhớ đến những lời y thì thầm bên mộ, trong lòng của nàng lại càng thêm chua xót, người đang yên nghỉ nơi đó là nương tử của y, là người quan trọng nhất trong lòng y, người mà từ rất lâu về trước đã cùng y ước hẹn một đời..

Vậy còn nàng, nàng là gì? Có lẽ mấy trăm năm trước, nàng không nên tùy tiện nói ra lời đó, để rồi tự mình buộc mình vào một sợi chỉ đỏ vốn chẳng thuộc về mình. Minh Vương nói không sai, nàng chính là đang tự làm mình đau.

Hoa Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên mảnh không gian đen kịt phía trên, âm thầm cười, nếu như nàng mất là đoạn ký ức đêm đó bên bia mộ thì tốt biết bao, chua xót trong lòng cũng sẽ vơi bớt rất nhiều.

Thời gian trăm năm thoáng chốc lại trôi qua, Minh Vương từ hư không trống rỗng mà xuất hiện trên cầu Nại Hà. Hẳn nhìn Hoa Nguyệt, lại lần nữa không nhận được mà thờ dài.

"Trăm năm đã hết."

Hoa Nguyệt hồi lâu sau mới phản ứng, nàng xoay người, đôi mắt vô hồn nhìn Minh Vương:

"Nhanh như vậy?"

Minh Vương mỉm môi, chờ đợi đối với một người mà nói thì vô cùng đau khổ, một khắc chờ đợi cũng tựa như ba thu, chỉ là đối với Hoa Nguyệt, cái mà nàng chờ, là một ánh sáng nhỏ giữa bóng đen mù mịt, là một sự níu kéo trong vô vọng, vì là vô vọng nhưng vẫn hy vọng, nên dù thời gian có là trăm năm thì nàng vẫn cứ cảm thấy không đủ.

"Tiếp theo, nàng định làm gì?"

"Chuyển thế luân hồi, tiếp tục ở cạnh huyênh ấy."

Hoa Nguyệt không chút do dự đã nói ra lời này, nhưng nàng biết, ý nguyện của nàng không phải lúc nào cũng thành sự thật. Mà nàng thì chỉ là trước mặt Minh Vương nói ra ý nguyện đó mà thôi, nhưng trong lòng nàng cũng rõ, chuyện Minh Vương đồng ý để nàng chuyển kiếp đến cạnh Từ Thanh là không thể.

Minh Vương lại bắt đầu cảm thấy lo lắng thay nàng, trăm năm lại trăm năm, đây đã là bao lâu rồi, một kiếp lại một kiếp, nàng vẫn không thể buông bỏ được một người vốn chẳng thuộc về mình.

"Ta thật không rõ, đáng sao?"

Đáng sao? Đây không phải lần đầu tiên nghe câu hỏi này từ miệng người khác. Lúc trước nàng có thể không chút do dự mà trả lời, nhưng bây giờ, trong lòng đã sớm có dao động, tuy rằng không lớn, nhưng lại khiến nàng không cách nào dứt khoát như trước.

Đáng sao? Trăm năm nay, nàng cũng không ngừng tự hỏi bản thân mình. Tất cả những gì nàng làm vì Từ Thanh, đáng sao?

Nàng nghĩ y là người phạm, nàng thân là tiên tử, không có cách nào ở cạnh nhau, vì thế, nàng đoạn tiên duyên, chỉ mong tìm được kiếp sau, nối tiếp duyên với y. Nhưng một khắc hóa bướm trở về, nàng mới rõ, y vốn không phải là kẻ phạm trần lẩn quẩn trong vòng sinh tử, mà là Vương của Ma tộc. Nhưng rồi, nàng lại vui vẻ vì quyết định của mình, tiên phạm cách biệt, tiên ma lại càng không chung đường, quyết định của nàng vẫn không hoàn toàn sai lầm, chỉ là cuối cùng, nàng cũng chỉ có thể hóa thành một cánh bướm mỏng manh đến bên cạnh y, nhìn y vì nương tử của mình mà đau buồn...

Hoa Nguyệt cười giễu, trong lòng dâng lên từng trận đau xót. Rõ ràng, một kiếp ở Trúc Lâm kia, nàng mới là thê tử của y, nhưng hóa ra từ đầu đến cuối, trong tâm y đã sớm có người khác, nàng chẳng qua là thể thân thay cho người nương tử đã không còn trên đời của y.

Hoa Nguyệt không hiểu, nếu như y đã yêu thương nương tử của mình như vậy, lại chỉ xem nàng là thể thân, thì năm xưa cũng không cần đồng ý lấy nàng. Chính vì không hiểu, nên Hoa Nguyệt vẫn còn do dự, trong tiềm thức, nàng vẫn cho rằng y vẫn có chút tình cảm dành cho mình, chỉ cần nàng cố gắng, một chút kia rồi cũng dần dần nhiều thêm.

"Hoa Nguyệt, lần này dù muốn hay không thì nàng cũng phải uống canh Mạnh Bà, theo đúng luật mà bước qua vòng luân hồi, chuyển thế đầu thai theo thiên mệnh, ta không thể tiếp tục giúp nàng nữa."

Hoa Nguyệt nghe Minh Vương nói thế, cũng chỉ gật đầu mỉm cười tỏ ý đã hiểu. Nơi này tuy chịu sự quản hạt của Minh Vương, nhưng chuyện luân hồi chuyển thế đã sớm định trong hư không, hắn có thể vì nàng vi phạm một lần là vì nể tình năm xưa từng có ơn với muội muội hắn, mà cũng vì một lần giúp đó, hắn cũng phải gánh không ít trách phạt. Nếu bây giờ còn tiếp tục cầu xin giúp đỡ, quả thật rất không tốt.

Như vậy thì, cứ thuận theo tự nhiên đi, nàng muốn đánh cược kiếp này cho thiên mệnh, nếu có duyên, nàng cùng y sẽ lại tương phùng, chỉ là kiếp này, không mang theo ký ức tầng tầng, cũng không biết, có thể nhận ra nhau giữa biển người mênh mông hay không.

Nhưng nghĩ đến đây, nàng lại không nhịn được bật cười thành tiếng. Y là vương của Ma tộc, nàng dù có đầu thai, có vào được kiếp người thì cũng không bước được vào lãnh địa của Ma tộc, xem ra một kiếp này, chỉ có thể vô duyên gặp người.

"Sao phải khổ như vậy? Nàng biết rõ, hần phụ nàng."

Bước chân đang tiến đến cổng luân hồi của Hoa Nguyệt hơi dừng lại, nhưng chỉ là thoáng chốc thôi.

"Nếu một ngày Minh Vương diện hạ gặp được đúng người, dù cho không đúng thời điểm, không phù hợp thân phận địa vị thì ngài cũng sẽ như ta." Hoa Nguyệt nói dứt lời thì cũng vừa lúc bước qua cổng luân hồi. Hoa Nguyệt không biết, một câu nói này của nàng đã khiến cho vị Minh Vương phía sau khắc sâu cả một đời dài.

Minh Vương kinh ngạc nhìn theo bóng Hoa Nguyệt bước vào vòng luân hồi, hồi lâu sau mới giật mình bừng tỉnh, không khỏi thở dài cảm khái. Nếu có một ngày như thế, liệu hần cũng sẽ giống như nàng, bất chấp tất cả để có thể ở cạnh người trong lòng?

Minh Vương phát tay áo, xoay người định rời đi, khóe mắt bỗng nhiên liếc thấy một bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ. Đúng vậy, vừa quen, lại vừa lạ. Là vì hần và y chưa từng gặp qua nhau, quen là vì... hần đã không ít lần nhìn thấy bóng dáng kia khi dùng Âm Dương kính quan sát Hoa Nguyệt khi hóa thành bướm, tránh cho việc nàng đảo lộn chuyện nhân gian. Nhưng thật ra thì hần cũng không theo dõi hết một kiếp kia mà chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn vài lần nên cũng không rõ lắm những gì Hoa Nguyệt đã trải qua cùng Từ Thanh trong kiếp đó. Mà sở dĩ hần biết rõ chuyện của Hoa Nguyệt và Từ Thanh là do nhờ người hỏi thăm Chức Nữ mà biết, cho nên cả câu chuyện, hần cũng chỉ biết Hoa Nguyệt yêu Từ Thanh, một người mà nàng không nên yêu.

Mà người vừa đến, đúng là Từ Thanh.

Nam nhân ôn nhuận như ngọc, không hề có một chút gì giống với Vương của Ma tộc. Minh Vương nhìn y thật kỹ, cuối cùng cũng không nhìn ra một tia ma khí nào quanh người Từ Thanh, hơn nữa, hần cũng nhìn ra, bây giờ, Từ Thanh quả thật chỉ là một linh hồn bình thường như bao người khác. Chuyện này làm cho Minh Vương quả thật vô cùng kinh ngạc.

Trong lúc Minh Vương quan sát Từ Thanh, thì y cũng đã đến đối diện hần, trên cầu Nại Hà, nơi mà Hoa Nguyệt đã đứng mấy trăm năm. Y nhìn Minh Vương, thấp giọng hỏi, dường như đang đề nghị gì đó:

"Nàng ấy đâu?"

Minh Vương nhướng mày, không trả lời Từ Thanh.

"Nàng ấy ở đâu?"

Minh Vương hí mắt, cười khê:

"Vương của Ma tộc, không ở địa giới của mình, sao lại có nhã hứng đến chốn U Minh của bốn vương?"

Từ Thanh mím môi, tà áo màu lam phát phới, cho dù y bây giờ chỉ là một linh hồn bình thường nhưng vẫn làm cho người ta bất giác sợ hãi.

"Hoa Nguyệt đang ở đâu?"

Minh Vương sừng sốt, trong khoảnh khắc hần như bị lời nói của y chấn cho choáng váng, nếu không phải Từ Thanh xuất hiện ở đây dưới trạng thái linh

hồn, trong số sinh tử cũng bỗng nhiên hiện lên tên y thì hần đã nghĩ người trước mắt này chính là Ma Vương hàng thật giả thật mà không phải chỉ là một linh hồn phạm nhân.

"Vừa vào luân hồi rồi, nếu ngươi đuổi theo, chắc sẽ kịp."

Minh Vương vừa dứt lời thì Từ Thanh đã vội vã lướt như bay qua cầu Nại Hà, nhưng vừa chạy đến chân cầu thì lại bị một lực vô hình kéo lại, y bình tĩnh nhìn Minh Vương, chỉ là hai mắt đã ngập tràn lửa giận.

Minh Vương sờ mũi, cười cười:

"Nếu ngươi đã ở đây, thì phải tuân theo quy tắc của ta, uống canh Mạnh Bà trước đã."

Từ Thanh nhìn chén canh Mạnh Bà không biết từ khi nào đã lơ lửng trước mặt mình, y nhũu mày, không chút do dự uống cạn, sau đó thần nhiên liếc Minh Vương.

Minh Vương nhếch môi, tay vung lên, Từ Thanh lập tức lấy lại tự do, không hề chậm trễ thêm một giây nào, y nhanh chóng lướt qua người Minh Vương, chạy đến cổng luân hồi, chỉ là khi y bước qua cổng luân hồi, một tầng sáng bạc bỗng nhiên phủ lên người y, tuy rằng chỉ thoáng hiện, nhưng Minh Vương vẫn dõi theo sau lại thấy rõ ràng.

Minh Vương nhướn mày, đưa tay sờ sờ cảm không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng thờ dài, Minh Vương xoay người, không gian đột nhiên tách ra, một bóng người bạch y thong dong xuất hiện. Minh Vương nhướn mày, trong mắt lóe lên tia hứng thú:

"Ti Mệnh Tinh Quân sao lại đến chỗ của bốn vương?" Không đợi Ti Mệnh trả lời, hần đã tiếp lời: "Chuyện lúc này... hần cũng là do ngươi làm đi? Chẳng lẽ là vì Hoa Nguyệt nên mới cố ý gây khó dễ cho vị kia?"

Minh Vương dĩ nhiên cũng biết tình cảm Ti Mệnh Tinh Quân dành cho Hoa Nguyệt, vì vậy mới cố ý nói những lời này, chỉ tiếc, Ti Mệnh lại không chút để tâm.

"Một kiếp này, họ vẫn vô duyên. Ta chỉ là... không muốn Hoa Nguyệt lại phải đau khổ."

Minh Vương ngắt ra, sau đó lại cười mỉa mai:

"Ta không biết vì sao Ma Vương lại từ bỏ thân phận, trở thành một phạm nhân, lại gấp rút tìm Hoa Nguyệt, nhưng theo một kiếp kia của Hoa Nguyệt, người trong lòng y rõ ràng là vị nương tử đã sớm không còn trên nhân thế kia, mà không phải là Hoa Nguyệt. Họ kiếp này có duyên hay không cũng chẳng sao."

Ti Mệnh liếc Minh Vương, không nói một lời, tận đến khi Minh Vương định rời đi, hần mới vươn tay về một vòng tròn giữa không trung. Trên không lập tức lóe lên một tầng ánh sáng vàng kim chói mắt, cả không gian đều bắt đầu xao động vặn vẹo, sau đó hình thành một mặt kính phẳng lặng.

Minh Vương ngắt người, nhìn hình ảnh lướt qua trên mặt kính, trong đáy mắt ngoại trừ khó tin vẫn là khó tin.

Ti Mệnh nhìn về mặt kính ngọc không thôi của Minh Vương, thấp giọng cười giễu:

"Ta cuối cùng vẫn thua." Vốn dĩ một kiếp hoa bướm kia, hần hy vọng nàng sẽ nhìn ra khoảng cách giữa nàng và Từ Thanh, cả hai sẽ không thể nào ở cạnh bên nhau, như vậy thì hần sẽ có cơ hội. Nhưng, hần sai rồi, Hoa Nguyệt dù biết rõ thân phận của Từ Thanh, vẫn bất chấp tất cả muốn ở cạnh y, còn Từ Thanh, cũng bất chấp mà theo vào luân hồi, chỉ tiếc, hừ không sớm đã định tất cả, một khi bước vào luân hồi, dù muốn hay không, họ cũng phải tuân theo.

Minh Vương mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía mặt kính trở nên sâu xa:

"Quả nhiên là đáng."

Đáng điều gì thì hần không nói ra khỏi miệng, nhưng tin chắc, Ti Mệnh Tinh Quân sẽ hiểu lời hần.

"Chỉ tiếc, kiếp này họ vô duyên." Minh Vương nhìn Ti Mệnh Tinh Quân thu hồi Thủy Kính, thờ dài tiếc nuối, sau đó lại không nhận được mà hỏi Ti Mệnh: "Không còn cách nào sao?"

Ti Mệnh lắc lắc đầu, sau đó như chợt nhớ đến điều gì, hần cười khê:

"Nói đúng hơn là một đời bên nhau, có duyên nhưng không phận."

Minh Vương nhũu mày, trong lòng không dần được kinh ngạc, lời này của Ti Mệnh Tinh Quân thật sự khiến hần không giải thích nổi. Một đời ở bên nhau, nhưng lại có duyên không phận, cảm giác lời này thật sự rất mâu thuẫn.

Ti Mệnh liếc nhìn Minh Vương đang rối rắm, lần nữa lắc lắc đầu, khoe miệng khẽ nhếch, như cười như không, ẩn trong đáy mắt lại chứa đầy chua xót, hần vươn tay, không gian xao động, cả thân mình chậm rãi biến mất. Tình cảm của hần và Hoa Nguyệt không phải ngày một ngày hai, không phải nói quên là quên được, nhưng trong tâm hần cũng rõ ràng, hần đã triệt để thua Từ Thanh. Ti Mệnh cười giễu, từ cái giây phút Từ Thanh một thân một mình xông vào Thiên Cung, chẳng phải hần đã triệt để nhìn thấu tất cả rồi sao? Ti Mệnh hần quả thật có yêu Hoa Nguyệt, nhưng cái yêu này, lại không bằng

một phần của Từ Thanh dành cho Hoa Nguyệt.

Minh Vương nhìn nơi Tỉ Mệnh biến mất, cũng chậm rãi trở về điện Diêm La của mình. Chuyện của hai người bọn họ, tốt nhất vẫn là để thuận theo tự nhiên, hẳn tuy không nở nhìn một Hoa Nguyệt mảnh mai yếu đuối đau khổ, nhưng hẳn cũng không có sức nghịch lại ý trời, giúp thì cũng đã giúp, hai người họ có thể đến được với nhau thì phải xem cố gắng của bản thân cả hai thế nào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5-2

Ở phía Nam nước Lâm La có một ngôi nhà cổ đã hơn mấy trăm tuổi, mái ngói vỡ đôi chỗ, cột gỗ mục nát, cửa chính có cũng như không, nhìn qua còn thua cả nhà hoang, nhưng ở nơi này, thậm chí là cả nước Lâm La cũng không ai dám xem thường ngôi nhà cổ này, nói đúng hơn là xem thường chủ nhân của nó.

Nói đến chủ nhân của ngôi nhà cổ kia, không thể không nhắc đến trận thanh tẩy ma quỷ hơn năm trăm năm trước vẫn truyền tụng đến bây giờ. Năm đó khắp Lâm La dường như trải qua lễ tẩy rửa của ma quỷ, khắp nơi tràn ngập oán khí, tiếng la hét tuyệt vọng vang vọng từ nam đến bắc. Ngay khi Lâm La tưởng chừng như bị bóng tối nuốt chửng, có một người đã xuất hiện, người đã cứu vớt cả Lâm La, một vị pháp sư, họ Đỗ, tên chỉ một chữ Trọng.

Đỗ Trọng vốn là người Lâm La, nhưng từ nhỏ đã phải theo mẫu thân lưu lạc khắp nơi, rời xa quê hương mình. Nay ông tuổi đã lớn, bèn mang theo con cháu trở về quê hương sinh sống. Nhưng ông lại chẳng ngờ được, lúc ông trở về, Lâm La đã một nửa chìm vào bóng tối ma quỷ.

Trong lúc nhất thời, Đỗ Trọng không chấp nhận được sự thật này, ông bèn dùng mạng sống của mình mà thi triển cấm thuật, thiêu đốt tất cả ma quỷ đang có ý đồ xâm chiếm Lâm La, xua đi bóng tối đang nuốt trọn mạng sống bao nhiêu người ở nơi này. Tuy không thể triệt để tiêu diệt toàn bộ ma quỷ, nhưng cũng đã giúp cho Lâm La lần nữa vực dậy, lần nữa có niềm tin chống lại bọn ma quỷ kia. Mà cũng từ đó, Đỗ gia trở thành một trong những gia tộc cao quý nhất Lâm La, pháp sư cũng trở thành một trong những nghề nghiệp được mọi người tôn kính.

Mà ngôi nhà cổ ở phía Nam Lâm La kia, chính là Đỗ gia. Tuy trải qua mấy trăm năm, Đỗ gia không rõ vì nguyên nhân gì mà suy tàn, nhưng chỉ cần Đỗ gia còn người thì chẳng ai có gan dám chạm đến ngôi nhà cổ hoang tàn kia.

Trong Lâm La có lưu truyền, vị tổ tiên Đỗ Trọng năm xưa khi dùng sinh mạng của mình cứu vớt Lâm La đã hóa thân thành một thanh kiếm tỏa ra ánh sáng tựa như thái dương, xua tan mọi chướng khí mù mịt, một kiếm chém ra, ngàn dặm bao phủ lời điện. Cho đến ngày nay, thanh kiếm kia vẫn còn để ở vị trí trọng yếu nhất của Đỗ gia, chỉ có điều qua từng thế hệ cũng chẳng ai có thể tái hiện lại khung cảnh khi xưa. Mà Đỗ gia thế hệ này, cũng chỉ còn duy nhất một người – Đỗ Nhục.

Nửa đêm, trước cửa Đỗ gia xuất hiện một bóng người. Người này thân cao lớn, gương mặt bị bóng tối che phủ, tóc dài được buộc cao gọn gàng, cầm bảo thủ kỳ lân, là một nam tử sang trọng cao nhã, khí chất hơn người.

Nửa khắc sau, nam tử vẫn đứng im lặng trước cửa Đỗ gia, trên trời, mây đen che khuất trăng sáng, xung quanh càng thêm âm u lạnh lẽo.

"Mời vào."

Bên trong Đỗ gia bỗng nhiên truyền đến giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng đến mức dường như chẳng tồn tại.

Nam tử ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn vào bên trong cửa lớn. Cửa lớn Đỗ gia luôn mở, nói đúng hơn là cửa lớn Đỗ gia... không đóng lại được. Mà cho dù có không đóng thì cũng chẳng có mấy ai dám vào cái nơi ngay cả ban ngày cũng có cảm giác u ám hoang tàn đó.

Nam tử nhắc chân, không nhanh không chậm bước qua bậc cửa Đỗ gia, đảo mắt thu hết tình trạng thảm hại bên trong vào mắt, sau đó hơi cúi đầu, đi thẳng vào sảnh lớn. Trong sảnh lớn, nền gạch dưới chân đã có chút gồ ghề, vỡ nát, ghế chủ vị cùng hai hàng ghế hai bên cũng có chút cũ kỹ bám bụi. Nam tử trong lòng khẽ thở dài cảm khái, Đỗ gia rốt cuộc đã sa sút tới mức độ nào rồi?

"Không biết vị huynh đài này đến Đỗ gia là có chuyện gì?" Giọng nói mềm mại kia lần nữa truyền đến, nam tử hơi nghiêng đầu hướng mắt về phía giọng nói đó. Ngay vị trí chủ vị lúc này, không biết từ bao giờ, nơi đó đã xuất hiện một nữ tử váy vàng nhạt, bên hông giắt một thanh kiếm sát, gương mặt chỉ có thể xem như thanh tú, nhưng không biết sao lại khiến người khác cảm thấy gợn gù.

"Tại hạ Lý Cảnh Vân, lần này tại hạ đến là có chuyện muốn nhờ." Lý Cảnh Vân cũng không vì người trước mắt là nữ mà tỏ ra khinh thường, trên mặt vẫn treo nụ cười dịu dàng như nước.

Đỗ Nhục, cũng chính là người đang đứng ở vị trí chủ vị lúc này cũng cẩn thận quan sát Lý Cảnh Vân, gương mặt tuấn mỹ vô song, khí chất cao quý không tầm thường, cũng không biết người đến lần này là họa hay phúc.

"Mời ngồi."

Lý Cảnh Vân nói hai chữ đa tạ, sau đó thân nhiên ngồi xuống chiếc ghế bên trái gần chủ vị nhất.

Đỗ Nhược cũng đã ngồi xuống vị trí chủ vị, thanh kiếm thì đặt trên bàn nhỏ bên cạnh, nàng liếc mắt nhìn thấy Lý Cảnh Vân không chút nhú mày đã ngồi lên chiếc ghế phủ đầy bụi kia, trong lòng Đỗ Nhược âm thầm gật đầu hài lòng. Tuy Đỗ gia suy tàn, nhưng pháp thuật, trận pháp thừa kế không phải hư danh, người đến cầu vẫn rất nhiều, nhưng đều tỏ ra kiêu căng ngạo mạn khiến Đỗ Nhược rất không thích mà một chỗi đem người quét đi hết.

"Nghe nói Đỗ gia..."

Lý Cảnh Vân còn chưa nói xong đã bị Đỗ Nhược vờn tay chặn lại:

"Vào chuyện chính."

Lý Cảnh Vân khựng lại một chút, sau đó liền bật cười, chậm rãi kể lại đầu đuôi nguyên nhân hấn đến đây.

Lý Cảnh Vân là người ở kinh thành Lâm La, một đường xuôi nam du ngoạn, đi cùng còn có hôn thê cùng một hộ vệ thân cận, nhưng lúc gần đến thành Vĩnh An, thì cả hôn thê và hộ vệ đều đột nhiên biến mất không để lại chút dấu vết gì. Lý Cảnh Vân nghĩ rồi lại nghĩ cũng chỉ có thể nghĩ đến việc này có liên quan đến ma quỷ vẫn luôn hoành hành vô hình vô ảnh, chứ nếu không bằng vào quyền thế của hấn không có lý gì mà không tra ra được. Sau đó Lý Cảnh Vân lại nghĩ đến Đỗ gia vẫn luôn ở một thành nhỏ cách thành Vĩnh An không xa, vì vậy mà một đường vội vã đến đây cầu cứu.

Đỗ Nhược nghe xong cũng không nói gì, chỉ cúi đầu sờ sờ chuỗi kiếm bên cạnh. Thật ra thì... có một sự thật mà nàng che giấu rất lâu. Nàng tuy có thể thi pháp, cũng có chút lý giải về việc phá trận nhưng mà đều phải dùng máu của mình làm dẫn chứ không thể như các thế hệ Đỗ gia trước. Mỗi lần thi pháp, thật sự vô cùng cực khổ!

"Được rồi..." Cuối cùng, Đỗ Nhược vẫn nhận lời. Dù sau thi Đỗ gia có gia quy của Đỗ gia, nàng không thể thấy chết không cứu, nhưng dĩ nhiên, điều kiện trước hết là kẻ cầu cứu không trước mặt Đỗ gia mà kiêu căng sai khiến.

Lý Cảnh Vân hướng nàng gật đầu:

"Đa tạ."

Đỗ Nhược đứng dậy, cầm lấy kiếm trên bàn:

"Ta cũng chẳng làm không công, không cần đa tạ."

Đỗ Nhược đi đến cửa thì đột nhiên dừng lại, cũng không xoay người mà nói vọng lại phía sau:

"Đỗ gia có bốn biệt viện, tuy không tính là lớn nhưng ở tạm cũng được, trừ biệt viện phía Đông, ngại muốn ở đâu cũng được."

Lý Cảnh Vân sững sốt, hấn còn đang định nghĩ nên đến trọ lại nơi nào thì tốt, không ngờ nữ tử này lại mở lời để hấn ở lại.

"A, đa tạ, ta còn chưa biết tên của nàng..." Lý Cảnh Vân tỉnh táo lại, vội vã hỏi, nhưng bóng lưng Đỗ Nhược đã rời xa, hòa vào bóng đêm tĩnh mịch.

"Đỗ Nhược." Trong bóng đêm, âm thanh mềm mại lần nữa vang lên. Lý Cảnh Vân sững sốt, trong mắt chợt thoáng qua ánh sáng, thật sự là một nữ tử thú vị.

Sáng hôm sau, hai người dùng điểm tâm ở tửu lâu trong thành xong thì lập tức hướng về phía ngoại ô thành Vĩnh An. Ngoại ô thành Vĩnh An cách chỗ ở của Đỗ Nhược cũng không tính là xa, đi khoảng hai canh giờ thì đến. Nơi này cây cỏ um tùm hoang dại, tựa như một cánh rừng nhỏ, kéo dài suốt mấy dặm đường.

"Bọn họ mất tích ở nơi này sao?"

Lý Cảnh Vân gật gù đầu:"Lúc đó ta chỉ cảm giác cả người mệt mỏi rồi lịm đi, khi thức dậy, cả hai người kia đã biến mất."

Đỗ Nhược gật gù đầu, nhìn Lý Cảnh Vân:"Nơi này có yêu khí."

"Yêu khí?" Lý Cảnh Vân thấp giọng lập lại, sau đó dường như nhớ đến điều gì, hấn nhìn Đỗ Nhược, chỉ về một góc cây héo khô:"Lúc ta tỉnh dậy chính là ở nơi đó, còn thoáng nghe thấy mùi hoa đào."

Đỗ Nhược theo hướng Lý Cảnh Vân chỉ mà đi đến, ngồi xổm xuống trước gốc cây, dùng kiếm nhẹ nhàng cứa một đường trên thân cây, thân cây lập tức vỡ nát thành tro bụi, bay tứ tung trong không khí.

"Chính là mùi vị này."

Đỗ Nhược lập tức xoay người, kéo Lý Cảnh Vân lùi lại phía sau, kiếm trong tay cũng nhanh chóng vung lên đẩy tan tro bụi đang tiến gần về hai người bọn họ.

"Là Đào Yêu."

"Đào Yêu?" Lý Cảnh Vân hí hóp mắt, trong lòng dường như nghĩ đến điều gì.

Đỗ Nhược cũng không nhìn hấn, chậm rãi giải thích:

"Vạn vật đều có linh hồn, đều có thể tu luyện thành tiên, nhưng có một vài kẻ lại thích đi theo con đường tà đạo, lấy sinh mạng của người khác mà tăng mạnh tu vi của bản thân."

Lý Cảnh Vân gật đầu, ánh mắt vô tình cố ý nhìn bàn tay nhỏ nhắn vẫn còn đang nắm chặt tay mình, trên mặt tràn đầy ý cười.

Đỗ Nhược nhìn Lý Cảnh Vân, không hiểu tại sao hấn lại cười, cuối cùng theo hướng nhìn của hấn, nàng mới giật mình thả tay hấn ra, lùi về sau mấy bước:

"Thất lễ rồi."

Ý cười trên mặt Lý Cảnh Vân càng thêm sâu. Vẫn là lần đầu tiên hấn nghe một nữ tử nói với một nam nhân ba chữ này, quả thật là một nữ tử kỳ lạ.

"Hôm nay chúng ta ở lại nơi này. Đào Yêu kia không hiểu vì lý do gì mà bỏ qua cho người..."

Đỗ Nhược không nói hết câu, nhưng nàng tin tưởng Lý Cảnh Vân sẽ hiểu ý mình. Đào Yêu kia tổn công tổn sức bắt đi hai người thân cận của hấn, nhưng chỉ làm cho hấn mê mang, rõ ràng có ý đồ muốn dẫn dắt hấn làm gì đó, mà nếu đã như thế, thì rất nhanh sẽ có manh mối tự động tìm đến.

Ngoại ô thành Vĩnh An về đêm cũng không quá lạnh, thậm chí có phần ấm áp, nhưng loại nhiệt độ ôn hòa này kết hợp cùng với cây cỏ thì lại sinh ra rất nhiều côn trùng.

Đỗ Nhược thêm một nhánh cây vào lửa, nhàm chán liếc nhìn xung quanh.

Lý Cảnh Vân ngồi đối diện Đỗ Nhược, hai mắt chăm chú nhìn nàng.

"Hôn thê của người sống chết không rõ, nhưng xem ra người không mấy lo lắng nhỉ?"

Lý Cảnh Vân nhún nhún vai, tùy ý thả một nhúm lá khô vào trong lửa, lửa bùng lên dữ dội, lá khô hóa thành tro, lửa lại dịu dàng hạ thấp:

"Thật ra thì... nàng ấy là do người khác đưa đến cạnh ta, ta và nàng ấy vốn dĩ không có tình cảm."

Đỗ Nhược không hiểu hết ý nghĩa trong lời Lý Cảnh Vân, nhưng vẫn không nhịn được mà nhún mày:

"Không có tình cảm còn du sơn ngoạn thủy cùng?"

Lý Cảnh Vân cười càng thêm rạng rỡ:

"Là nàng ấy tự theo ta đó chứ. Ai bảo ta tuần mỹ vô song, ai gặp cũng thích cơ chứ."

Đỗ Nhược nhìn gương mặt dương dương tự đắc của Lý Cảnh Vân, trong lòng bỗng nhiên hiện lên mấy chữ "mặt thật dày".

Đỗ Nhược im lặng đứng dậy, tiến đến một góc cây gần đó, cẩn thận quan sát một vòng rồi mới ngồi xuống, tựa người vào thân cây khép mắt lại nghỉ ngơi.

Lý Cảnh Vân nheo mắt, trong lòng bỗng nhiên có chút mất mát, sau đó cũng khép lại hai mắt.

Đỗ Nhược vốn dĩ chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng không ngờ lại mơ màng ngủ mất, sau đó lại mơ một giấc mơ vô cùng quen thuộc...

Trong mơ, nàng thấy mình cùng một nam tử mặc lam y đang tựa vào nhau rất ấm áp, nam tử gầy đảnh, còn nàng thì ở cạnh khẽ ngậm nga, nàng hát không hay, có đôi khi sẽ lạc nhịp, nhưng nam tử vẫn dịu dàng xoa đầu nàng, khen nàng hát rất êm tai.

Đỗ Nhược trong mơ hơi ngẩng đầu, hai mắt ngập tràn hạnh phúc nhìn nam tử kia, nhưng cho dù nhìn chăm chú thế nào, Đỗ Nhược vẫn không thể nào thấy rõ gương mặt của nam tử đó...

Sau đó mọi thứ đột nhiên nhòe đi, nam tử kia không còn bên cạnh nàng nữa mà bị một người nào đó vùng kiếm giết chết, bản thân nàng thì bị người khác giữ chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn y dần dần mất đi sự sống.

Đỗ Nhược cảm thấy tim mình co thắt, nước mắt không ngừng lăn dài, nàng không ngừng gọi tên y, nhưng âm thanh lại như nghẹn ở cổ họng, chẳng thể phát ra được.

Mà cũng ngay lúc này, thanh kiếm sắc bên cạnh Đỗ Nhược bỗng phát ra một tầng ánh sáng mỏng manh, tầng ánh sáng kia không ngừng ngưng tụ, biến ảo thành một bóng người, người kia khom lưng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má nàng, trong miệng thấp giọng thì thầm nhưng lại không nói thành lời, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy miệng đi đang không ngừng mấp máy hai chữ: "Đừng khóc."

Đỗ Nhược dường như cảm nhận được ấm áp từ tay người kia đang không ngừng thay nàng lau lệ, nàng giật mình, bừng tỉnh khỏi giấc mộng, ánh mắt mơ

màng nhìn thấy bóng người trước mặt, ngay cả suy nghĩ cũng không kịp đã nhào đến ôm chầm lấy người kia.

Lý Cảnh Vân bị cái ôm của Đỗ Nhược làm cho bất ngờ. Hắn lúc này đang ở bên kia nghỉ ngơi thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước nổ truyền đến, hắn còn đang nghi hoặc không biết ma quỷ phương nào đến giờ trò thì lại phát hiện người đang khóc kia là Đỗ Nhược. Lý Cảnh Vân mang theo nghi hoặc mà đến trước mặt nàng, nhẹ giọng gọi tên nàng, vốn dĩ chỉ muốn gọi nàng tỉnh lại, nhưng không ngờ lại được tặng kèm thêm một cái ôm nồng nhiệt đến như vậy.

Lý Cảnh Vân ôm lấy Đỗ Nhược, vỗ nhẹ lưng nàng an ủi:

"Không sao, không sao rồi."

Đỗ Nhược hai mắt mờ hồ, theo bản năng mà thấp giọng thì thào:

"Thật tốt, huynh không chết."

Lần này đến lượt Lý Cảnh Vân mờ hồ. Hắn không chết? Cái gì gọi là không chết? Không đợi Lý Cảnh Vân tự hỏi xong thì Đỗ Nhược trong lòng hắn đã bắt đầu lấy lại tinh táo, vội vã đẩy người đang ôm mình ra, Lý Cảnh Vân bị nàng đột ngột dùng sức đẩy, nhất thời không phản ứng kịp mà bật ngã ngồi trên mặt đất. Hắn ngơ ngác nhìn Đỗ Nhược, thấy trên hai má nàng đột nhiên ửng hồng dưới ánh lửa đỏ, vốn dĩ trong lòng có chút buồn bực cũng bị xua đi mất.

"Nàng đây là dùng xong thì bỏ à?" Lý Cảnh Vân nhú mày, bày ra vẻ mặt giận dỗi trẻ con.

Đỗ Nhược chỉ cảm thấy tim mình đột nhiên gia tốc, cái gương mặt kia, biểu tình kia, quả thật khiến lòng người xôn xao.

"Đừng có nói bậy bạ." Đỗ Nhược gắt nhẹ, cố che đi ngượng ngùng trong lòng.

Lý Cảnh Vân nhìn Đỗ Nhược như vậy thì lại càng muốn chọc ghẹo nàng nhiều hơn, chỉ là vừa mở miệng, chưa kịp nói gì thì lửa bỗng nhiên vụt tắt, gió lớn vù vù thổi, tán lá va vào nhau phát ra âm thanh lao xao ngày càng lớn.

Đỗ Nhược lập tức rút kiếm, hai mắt trong đêm dường như phát sáng, lăng lăng quan sát xung quanh. Lý Cảnh Vân cũng im lặng đến bên cạnh Đỗ Nhược, quay lưng về phía nàng, thay nàng phòng hộ phía sau.

"Nếu muốn cứu người, đến Lam Sơn."

Trong tiếng gió rít cùng tiếng lao xao của tán lá va chạm vào nhau, giọng nói khàn khàn này lại có vẻ vô cùng rõ ràng, sắc mặt Đỗ Nhược bỗng chốc trở nên khó coi, nàng không tìm ra chủ nhân của giọng nói này đang ở đâu!

Người kia sau khi nói xong thì gió cũng ngừng lại, im lặng lần nữa bao trùm ngoại ô thành Vĩnh An, Đỗ Nhược thu lại kiếm, đêm chiều nhìn Lý Cảnh Vân:

"Người rốt cuộc làm gì chọc đến kẻ mạnh như thế?"

Lý Cảnh Vân bị hỏi đột ngột cũng chỉ tùy ý nhún nhún vai, sau đó lại giơ hai tay lên cao lắc lắc:

"Ta nào biết, có lẽ người nợ đồ kỳ sắc đẹp của ta."

Đỗ Nhược quyết định làm lơ Lý Cảnh Vân. Nàng nghĩ nếu mình còn nói thêm câu nào với hắn chắc chắn sẽ không nhận được mà một kiếm chém hắn vì người trong thiên hạ trừ hại.

Lý Cảnh Vân nhìn bóng lưng Đỗ Nhược đang vội vã rời đi, hắn cũng không hỏi nàng định đi đâu mà lập tức rào bước chạy theo phía sau. Người dám cá gan để cho hắn nhìn bóng lưng, ở Lâm La này thật sự rất ít, mà nàng, là một trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-3

Lam Sơn cách thành Vĩnh An không xa, nửa tháng ngồi xe ngựa là đến, chỉ là muốn thuê người đánh xe đến Lam Sơn rất khó, vì cả Lâm La này đều biết, Lam Sơn là thánh địa của yêu ma quỷ quái, đến đó chỉ có đi mà không có về. Cuối cùng Đỗ Nhược quyết định tự mình mua một cỗ xe ngựa, tuy nói là nàng mua, nhưng tiền dĩ nhiên là do Lý Cảnh Vân chi trả.

Hai người ngồi xe hơn nửa tháng, thỉnh thoảng lại dừng lại ở một vài nơi ngắm cảnh chơi đùa, mà dĩ nhiên, người đưa ra yêu cầu tiêu phí thời gian này là Lý Cảnh Vân. Nhìn qua, hắn một chút cũng chẳng lo lắng cho vị hôn thê đã rơi vào tay của Đào Yêu tí nào. Đỗ Nhược cũng từng nghĩ, nếu như Lý Cảnh Vân không màn sống chết của vị hôn thê thì còn cố tình lặn lội tìm nàng giúp đỡ làm gì? Đỗ Nhược cứ không ngừng nghĩ, nhưng cũng chẳng tìm được

đáp án.

"Rất đẹp."

Đỗ Nhục giật mình, xoay sang thì thấy Lý Cảnh Vân đang nhìn mình với ánh mắt tán thưởng, nàng nhú mày, hỏi ngược lại:

"Cái gì rất đẹp?"

Lý Cảnh Vân cười, vươn tay chỉ chỉ tóc nàng:"Ta nói cái trâm gỗ này rất đẹp." Đoạn, hắn lại híp mắt nhìn nàng, dùng giọng điệu đùa cợt mà nói:"Chứ không lẽ... lại nói nàng đẹp."

Đỗ Nhục chỉ thấy mặt mình nóng bừng, luống cuống giơ tay sờ sờ búi tóc, chẳng biết từ lúc nào, nơi đó đã dư ra một chiếc trâm gỗ. Đỗ Nhục nhú mày, rút trâm gỗ từ tóc mình ra, tỉ mỉ xem xét rồi lại đặt xuống quầy hàng trước mặt, sau đó liếc mắt nhìn Lý Cảnh Vân đang vô cùng vui vẻ bên cạnh:"Người thật rảnh rỗi."

Lý Cảnh Vân nhướn mày, bày ra vẻ mặt vô tội:"Ta rảnh rỗi thật mà."

Đỗ Nhục xoay người rời đi:"Nhưng ta không rảnh. Mau chóng cứu người, ta còn có việc phải làm."

Lý Cảnh Vân nhú nhú mày, cũng chẳng biết đây là lần thứ mấy Đỗ Nhục để lại bóng lưng cho hắn, nhưng mà cho dù bị nàng làm lơ, hắn cũng không cảm thấy bức tức gì mấy, có thì cũng chỉ là cảm giác mất mát kỳ lạ trong lòng.

Thời gian tiếp theo, chẳng biết Lý Cảnh Vân bị điều gì kích thích mà vô cùng ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của Đỗ Nhục, nàng nói đi, hắn sẽ đi, nàng nói dừng lại, hắn tuyệt đối không đi thêm một bước. Đỗ Nhục tuy thấy kỳ lạ, nhưng nàng lại vô cùng hài lòng với tình trạng bây giờ, vì vậy cũng không mở lời hỏi ra tỏ mò trong lòng mình, nàng sợ nàng mà lỡ miệng dò hỏi, thì hắn sẽ lập tức hiện nguyên hình.

Chẳng mấy chốc hai người đã bước vào địa phận của Lam Sơn. Nơi này hoàn toàn được bao phủ bởi sương mù màu đen, âm u lạnh lẽo đến mức rợn người. Đỗ Nhục nhú nhú mày, tay sờ chuôi kiếm bên hông, cũng không nhìn Lý Cảnh Vân mà nói:"Nếu không người ở lại đây đi, ta một mình vào cứu người."

Lý Cảnh Vân không thèm suy nghĩ đã khoát tay phản đối:"Nào có chuyện để cho một nữ nhi yếu đuối như nàng nhảy vào đầm rồng hang cọp một mình."

Đỗ Nhục lúc này mới chịu chuyển ánh nhìn sang hắn, gương mặt kia vẫn treo nụ cười bốn cợt như trước, chỉ là trong ánh mắt lại đầy kiên định dứt khoát. Vốn dĩ nàng còn định châm chọc hắn vài câu, nhưng vì một ánh mắt này, lời muốn nói lại nuốt trở về bụng. Đỗ Nhục cúi đầu nhìn mũi chân, hồi lâu sau, nàng mới lên tiếng:"Cố gắng theo sát, đừng gây phiền toái cho ta."

"Được." Lý Cảnh Vân gật gật đầu, lập tức theo sát Đỗ Nhục.

Đỗ Nhục nhìn hắn, nhanh chóng di chuyển bước chân vào Lam Sơn.

Lam Sơn nói là núi, lại không phải núi. Nói như vậy là vì trong mắt người khác, nơi này là núi cao không thấy đỉnh, trùng trùng điệp điệp kéo dài, ẩn nấp dưới tầng tầng sương đen. Nhưng trong mắt người tu đạo, học pháp, thì nơi lại là một cánh rừng cây cối um tùm, sương mù bao phủ, mà dãy núi kia, chẳng qua là do Đào Yêu dùng yêu thuật biến hóa mà thành, ý đồ che mắt thiên hạ.

Cả hai đi được chưa bao lâu thì dừng lại, không phải vì mệt, mà là vì Đỗ Nhục nhận ra điều kỳ lạ.

"Người có thấy chúng ta đang đi một vòng tròn không?"

Lý Cảnh Vân nhìn nàng, sau đó cười rộ lên:

"Thật ra chúng ta đã đi ba vòng quanh đây rồi."

Đỗ Nhục nghe hắn trả lời xong thì ngẩn ra, sau đó lập tức không chút khách khí vươn tay nắm về phía hắn. Lý Cảnh Vân lập tức nghiêng người né tránh, nhưng vừa tránh được quyền của Đỗ Nhục, thì một cước của nàng cũng lập tức theo sau mà đến. Lý Cảnh Vân không tiếp tục né nữa mà vươn tay bắt lấy cổ chân nàng đẩy ra một bên, Đỗ Nhục trong lòng tuy kinh ngạc nhưng cũng phản ứng mau lẹ, lập tức xoay người cố giữ thăng bằng, nhưng chân vẫn lao đảo mấy bước mới đứng vững lại, lực đạo hắn dùng để hất chân nàng ra thật sự có chút mạnh.

"Người biết võ?" Tuy rằng chỉ qua một, hai chiêu bình thường, nhưng nếu chưa từng tập luyện qua thì sẽ không lưu loát đến vậy.

Lý Cảnh Vân dùng tay chỉnh sửa lại vạt áo có chút nếp nhăn, thản nhiên trả lời:"Biết."

Đỗ Nhục nghe xong một chữ này, thật sự rất có xúc động muốn tiếp tục đánh hắn một trận:"Vậy sao không nói với ta?" Nếu nàng biết hắn có võ, sẽ không cần phải đặt quá nhiều chú ý lên người hắn, để rồi ngay cả bản thân mình rơi vào ảo trận cũng chẳng biết.

Lý Cảnh Vân mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói, đợi đến khi Đỗ Nhục hừ lạnh một tiếng xoay lưng về phía hắn, hắn mới chậm rãi đáp:"Vốn dĩ định nói vì nàng không hỏi nên ta không nói, nhưng ta cảm thấy nói lời này có chút vô si nên lại thôi, nhưng nhìn nàng tức giận như vậy, ta thật sự không nỡ, chỉ đành nói ra sự thật này."

Đỗ Nhục trong lòng nghĩ thầm, nếu hắn không nói ra nàng còn đỡ tức hơn, nghĩ đến đây, nàng không nhịn được mà lườm Lý Cảnh Vân một cái sắc lém, sau đó tiếp tục quan sát xung quanh, quyết định làm lơ không để ý đến hắn.

Đối với ảo trận, Đỗ Nhục thật sự không nắm chắc có thể thành công đi ra, nhưng đối với bất cứ trận pháp nào, nếu không thể tìm được đường ra thì còn có một cách tương đối hữu dụng, nhưng đồng thời cũng phải có thực lực thì mới có thể dùng, đó chính là trực tiếp dùng lực đánh nát trận, nói đúng hơn là đánh nát tâm trận, để trận pháp bị vô hiệu. Mà tâm trận thì thường được đặt ở một nơi vô cùng bí ẩn.

"Nàng tìm gì đó?" Lý Cảnh Vân nhìn Đỗ Nhục cứ đi lung tung nhìn đến nhìn lui, cuối cùng vẫn không nhịn được mà lên tiếng dò hỏi.

"Tâm trận." Đỗ Nhục cũng không dừng lại, tùy tiện đáp trả Lý Cảnh Vân.

Lý Cảnh Vân ồ một tiếng, sau đó cũng nhìn ngang ngó dọc bắt đầu tìm kiếm cái gọi là tâm trận.

Đỗ Nhục nhìn cây cối rậm rạp xung quanh, phía xa lại bị sương đen bao phủ không thấy rõ phương hướng, trong lòng càng ngày càng nặng nề, nếu không thể phá trận, sợ rằng kẻ địch chưa đến thì hai người họ cũng chết đói chết khát ở nơi này mất.

Lý Cảnh Vân thấy Đỗ Nhục đột nhiên thất thần nhìn về phương xa, ngay cả chân cũng bắt giắc dừng lại, hắn khẽ nhủ mày, cố gắng tập trung nhìn về một phương hướng nào đó, trong khoảnh khắc khi cả hai dừng lại, tiếng xào xạc giảm lên là khô không còn tồn tại, hắn dường như nghe thấy âm thanh vụn vặt vang lên, tựa như có ai đó đang theo dõi hai người bọn họ.

Đỗ Nhục thu hồi suy nghĩ của mình, âm đạm trong ánh mắt cũng không dấu vết biến mất, thân là người Đỗ gia, nếu ngay cả một chuyện nhỏ như thế này cũng không giải quyết được thì thật quá mất mặt, bây giờ chỉ là bị nhốt trong một ảo trận nhỏ nhỏ mà thôi, nàng nhất định có thể thoát ra. Nghĩ như vậy, quyết tâm trong lòng lại càng dâng cao. Chỉ là khi Đỗ Nhục đang tính tiền về phía trước thì cổ tay đột nhiên bị người bắt lấy dùng lực kéo ngược trở lại, trong phút chốc, Đỗ Nhục lập tức phản ứng, vung tay chém mạnh vào cổ tay đối phương đồng thời nhanh chóng xoay người.

Lý Cảnh Vân cùng Đỗ Nhục mắt đối mắt, hắn cười khỏ một tiếng, xoa xoa cổ tay phải của mình:

"Nàng ra tay thật tàn nhẫn."

Đỗ Nhục không chút áy náy nhìn hắn:

"Ai bảo ngươi đột ngột kéo tay ta." Trong tình huống mọi chuyện nguy hiểm đều có thể phát sinh này, cảnh giác nâng cao một chút thì an toàn bản thân cũng cao thêm một bậc.

"Ta chỉ muốn nàng dừng lại." Lý Cảnh Vân khe khẽ thờ dài.

Đỗ Nhục nhướn mày, trong mắt ẩn chứa nghi hoặc, nhưng nàng cũng không lên tiếng mà lẳng lẳng nhìn Lý Cảnh Vân, chờ hắn giải thích.

Lý Cảnh Vân đưa ngón tay chạm nhẹ lên môi mình: "Im lặng một tí." Sau đó ngón tay lại di chuyển lên vị trí tai, nhẹ nhàng gõ lên vành tai: "...lắng nghe."

Đỗ Nhục không nói gì, hai mắt khẽ nhắm, toàn bộ tinh thần đều tập trung ở việc lắng nghe. Xung quanh ngoại trừ tiếng hô hấp của hai người thì hoàn toàn không còn tiếng động nào khác, nhưng nàng cũng không tin chắc nơi này sẽ không có một sinh mạng thứ ba nào khác, vì đây là Lam Sơn, là lãnh địa của Đào Yêu mà không phải nơi sinh sống của loài người.

Đỗ Nhục rất nhanh đã phát hiện ra điểm bất thường, không phải ở âm thanh, mà là cảm giác. Nàng cảm giác có ai đó đang không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của mình. Đỗ Nhục khẽ rung mình, có người nhìn nàng chằm chằm lâu như vậy mà nàng vẫn không phát hiện ra, thật là nguy hiểm. Nhưng sau đó, nàng lại khẽ nhủ chặt hai mày, nếu như người này lợi hại như vậy, vì sao không trực tiếp ra tay mà cứ phải trốn một bên nhìn lén? Hơn nữa... tại sao Lý Cảnh Vân lại có thể dễ dàng phát hiện ra người này? Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể là người này có ý để hắn phát hiện.

Đỗ Nhục mở bừng hai mắt, không chút do dự rút kiếm bên hông của một nhát lên tay mình. Lý Cảnh Vân kinh ngạc, vừa định chạy đến giúp nàng cầm máu thì điều kỳ lạ xảy ra, máu trên cổ tay nàng bỗng nhiên bay lên phía trước, lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung. Bước chân Lý Cảnh Vân chậm lại, ánh mắt hết nhìn những giọt máu đang phiêu đảng giữa không trung rồi lại nhìn Đỗ Nhục đang mím môi, sắc mặt tái nhợt ở kề cạnh, cuối cùng hắn thờ dài, đẹp ý định cầm máu cho nàng. Hắn nghĩ, nếu hắn mà dám tiến tới cắt ngang chuyện nàng đang làm, rất có thể tiếp theo người gặp họa là hắn.

Máu của Đỗ Nhục giữa không trung theo ngón tay của nàng mà không ngừng biến hóa thành từng sợi tơ mỏng bay tứ tung khắp mọi hướng, sau đó biến mất trong màn sương đen dày đặc. Gần như cùng lúc với sự biến mất của những sợi tơ máu kia, trong màn sương bỗng nhiên truyền ra tiếng hét đau đớn vang dội khắp nơi, ngay cả đất dưới chân cũng chấn động mạnh, Lý Cảnh Vân ngay tức khắc kéo lấy Đỗ Nhục ôm nàng vào lòng. Đỗ Nhục lao đảo mặc cho hắn kéo, mày vẫn nhíu chặt nhìn về phía âm thanh vừa phát ra, nàng đang suy nghĩ chuyện cần làm tiếp theo.

Động đất qua đi, gió bỗng nhiên gào thét, cây cối ngã nghiêng, sương mù càng thêm dày đặc. Đỗ Nhục trầm giọng nhắc nhở: "Cẩn thận."

Lý Cảnh Vân ừ một tiếng, vòng tay ôm lấy nàng càng thêm siết chặt. Đỗ Nhục lúc này mới phản ứng lại tư thế của hai người thật sự quá mức thân mật rồi, nàng dùng khuỷu tay đẩy mạnh Lý Cảnh Vân, mượn lực thoát ra khỏi cái ôm của hắn. Lý Cảnh Vân vừa định mở miệng, lại thấy sắc mặt tái nhợt của nàng đột nhiên xuất hiện hai rặng mây hồng, hắn liền biết điều ngậm miệng lại, nhưng khóe môi vẫn không nhịn được hơi nhếch lên, trong ánh mắt cũng tăng thêm vài phần dịu dàng.

"Cẩn thận." Đỗ Nhục lần nữa nhắc nhở, nhưng lần này âm thanh đã lên cao mấy phần, đồng thời nàng cũng nhanh chóng kéo Lý Cảnh Vân sang một bên, cùng cùng lúc đó, ngay vị trí Lý Cảnh Vân vừa đứng bốc lên một luồng khói đen lạnh lẽo.

"Đó là gì?" Lý Cảnh Vân nghi hoặc nhìn vị trí mình vừa đứng không ngừng phát ra âm thanh xèo xèo cùng khói đen.

"Là lưỡi dao do âm khí hóa thành." Đỗ Nhược giải thích ngắn gọn, rồi lần nữa dùng kiếm cắt một đường lên ngón trỏ và ngón giữa tay trái của mình, sau đó dùng máu ở đầu ngón tay vẽ một đường dọc theo mũi kiếm đến chuôi kiếm, trong miệng cũng không ngừng thấp giọng thì thầm gì đó.

Không chờ Lý Cảnh Vân tiêu hóa hết những gì Đỗ Nhược vừa nói, từ trong màn sương đen phía xa lại xuất hiện hàng loạt lưỡi dao đen thăm xé gió phóng đến. Đỗ Nhược lập tức vung kiếm chặn lại từng lưỡi dao một, lưỡi dao màu đen kia khi chạm vào kiếm của Đỗ Nhược cũng không phát ra âm thanh va chạm của kim loại mà lập tức hóa thành một làn khói đen bốc hơi bay mất. Lý Cảnh Vân cứ như vậy ngơ ngác nhìn Đỗ Nhược đối phó với lưỡi dao, cứ một đợt lưỡi dao phóng qua, đợt sau số lượng nhất định sẽ tăng gấp đôi.

Lý Cảnh Vân mím môi thành một đường thẳng, chưa bao giờ hắn thấy mình vô dụng như lúc này, để một nữ nhi mảnh mai đứng chắn phía trước bảo vệ mình. Ngay trong khoảnh khắc Lý Cảnh Vân lâm vào trạng thái này day dứt không thôi, Đỗ Nhược đã bị hàng loạt lưỡi dao bao vây, trên trán của nàng đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, ngay cả bước chân cũng dần chậm lại.

"Đừng lại đây!" Trong lúc bị vây trong vòng nguy hiểm, Đỗ Nhược vẫn phân tâm chú ý đến Lý Cảnh Vân, nhìn hắn đang định chạy sang chỗ mình, nàng lập tức quát lớn ngăn cản. "Những thứ này là nhắm đến ngươi."

Chân của Lý Cảnh Vân như bị chôn chặt tại chỗ, tiến không được mà lui cũng không xong, trong lúc nhất thời, hắn vẫn không biết nên làm thế nào cho phải.

"Tiểu nha đầu quả nhiên rất thông minh." Giọng nói khàn khàn lần nữa vang lên, Lý Cảnh Vân và Đỗ Nhược đều nhận ra giọng nói này với giọng nói khi ở ngoại ô thành Vĩnh An là một.

"Nếu ngươi đã biết người ta muốn nhắm đến là ai thì mau chóng rời đi, đừng xen vào chuyện của ta." Giọng nói lần nữa vang lên, lưỡi dao xung quanh cũng nhanh chóng tan rã.

Lý Cảnh Vân vội vã chạy đến đỡ lấy Đỗ Nhược đang lao đảo phía trước. Đỗ Nhược cũng không phản kháng, nàng đã hao tổn khá nhiều sức lực để đối phó với những lưỡi dao hình thành từ âm khí dày đặc kia, bây giờ cả người có chút chóng mặt không nổi.

"Ngươi tại sao phải làm vậy?"

"Ngươi cũng biết yêu ma như chúng ta tu luyện âm khí là chính, nhưng cũng vì là âm nên khi độ kiếp rất dễ bị lôi kiếp mang tính dương cương đánh thành cát bụi, vì thế ta phải tìm cách thoát qua trận kiếp nạn này, mà hắn, chính là người ta cần. Chúng ta và ngươi trước nay nước sông không phạm nước giếng, chuyện này ngươi tốt nhất không cần xen vào."

"Vậy tại sao ngươi không trực tiếp bắt hắn mà lại làm nhiều điều dẫn dụ hắn đến nơi này?" Đỗ Nhược nhíu mày, tiếp tục hỏi, mà đây cũng là điều mà Lý Cảnh Vân nghi hoặc nhất.

Hắn ta không tiếp tục giải thích, mà bật cười to, âm thanh vang vọng khắp nơi: "Ta vì nhìn ra ngươi cũng từng là một đóa hoa cực khổ thành người mới nhắc nhở ngươi vài câu, nếu ngươi đã khẳng định một mực muốn chết cùng hắn thì cũng đừng trách ta."

Hắn ta vừa dứt lời, xung quanh bỗng nổi gió to cuốn theo tiếng xào xạc va chạm của cành lá cùng đất bụi. Lý Cảnh Vân cùng Đỗ Nhược còn chưa kịp phản ứng thì hàng loạt tiếng xé gió liên tiếp vang lên, thân mình Đỗ Nhược hơi lao đảo, chân còn chưa đứng vững đã bị Lý Cảnh Vân đẩy qua một bên. Trong khoảnh khắc ngã xuống, nàng thấy một loạt lưỡi dao sắc bén hướng đến chỗ của Lý Cảnh Vân, cũng chính là chỗ của nàng lúc trước mà bay đến, trong lúc gấp gáp, Đỗ Nhược lập tức ném mạnh kiếm trên tay về phía lưỡi dao đang gào thét bay về phía Lý Cảnh Vân.

Cùng lúc đó, trên người Lý Cảnh Vân đột nhiên xuất hiện một luồng sáng màu vàng mang theo tiếng rùng rợn ngấm mà cuốn lấy từng lưỡi dao một, những lưỡi dao đó khi gặp luồng sáng này lập tức tan biến không dấu vết. Trong ánh sáng màu vàng kim chói mắt kia, Đỗ Nhược nghe thấy tiếng gào thét tràn ngập đau đớn cùng tuyệt vọng của âm thanh lúc này. Nàng khẽ rung mình, hai luồng năng lượng đang đồng thời bộc phát kia nàng đều không chống lại nổi.

Lúc Đỗ Nhược lấy lại tinh thần, đừng nói là lưỡi dao hình thành từ âm khí, ngay cả ảo trận cũng không dấu vết mà biến mất, tuy nhiên nàng cũng không có chút vui vẻ nào mà vội vã chạy lại chỗ Lý Cảnh Vân.

Hai mắt Lý Cảnh Vân nhắm chặt, cả người nằm trên đất đầy bụi bẩn, trên cánh tay còn có một vết máu kéo dài đầy chói mắt.

Đỗ Nhược hoảng hốt, hắn là vì cứu nàng nên mới bị thương. Trong lòng nàng nhất thời trầm vùi pha trộn, phức tạp đến mức ngay cả bản thân nàng cũng không rõ cảm xúc lúc này của mình tên gọi là gì. Ngay lúc này đây, chính Đỗ Nhược cũng quên mất, nếu không phải vì Lý Cảnh Vân thì nàng cũng chẳng phải đến nơi này để rồi lâm vào nguy hiểm.

"Ngươi không sao chứ?"

Lý Cảnh Vân nhìn gương mặt đang lo lắng của Đỗ Nhược, trong lòng không khỏi vui vẻ, lần này bị thương, tuy rất đau, nhưng mà cũng rất đáng.

"Ta không sao. Còn nàng?"

Đỗ Nhược lắc lắc đầu, luống cuống đỡ Lý Cảnh Vân ngồi dậy. Lý Cảnh Vân nhíu mày, cố gắng chịu cơn đau từ vết thương sâu nơi cánh tay. Đỗ Nhược

nhìn hần, hàng mi khẽ rũ:

"Xin lỗi..." Nếu không phải vì muốn cứu nàng, hần cũng sẽ không bị thương.

Lý Cảnh Vân sững sốt, hần không ngờ nàng lại nghiêm túc xin lỗi hần, trong lúc nhất thời, hần cũng chẳng biết trả lời thế nào, chỉ có thể mím môi cúi đầu tránh ánh mắt của Đỗ Nhược. Lúc đó hần cứu nàng, cũng chỉ là trong vô thức, ngay cả nghĩ cũng chưa nghĩ thì đã đẩy nàng sang một bên, thoát khỏi tầm ngắm của những lưỡi dao lạnh lẽo kia.

"Cảnh Vân..." Trong lúc cả hai bối rối, đằng xa bỗng truyền đến tiếng gọi dịu dàng mềm mại xen lẫn run rẩy cùng vui sướng. Đỗ Nhược cùng Lý Cảnh Vân giật mình nhìn về nơi phát ra âm thanh. Đó là một nữ tử váy hồng nhạt, gương mặt trắng bệch nhưng cũng không che giấu được vẻ đẹp khuynh thành của nàng ta. Nàng ta đứng cách hai người Đỗ Nhược không xa, thân mình yếu đuối hơi run rẩy tựa vào một gốc cây, trong ánh mắt vui vẻ thoáng chút lo lắng bất an và dường như còn có một chút... căm giận.

Đỗ Nhược xoay đầu nhìn Lý Cảnh Vân, thấy hần đang bình tĩnh nhìn nàng ta, sau đó vươn tay vẫy nàng ta đến bên cạnh mình. Đỗ Nhược không dấu vết thu lại tay đang đỡ hần, nàng nghĩ, mình biết người vừa đến là ai rồi. Nàng ta chẳng ai khác chính là vị hôn thê của Lý Cảnh Vân, người mà nàng và hần đang tìm kiếm.

"Lam Lam, nàng không sao chứ?"

Nữ tử được gọi là Lam Lam lập tức thế chỗ Đỗ Nhược mà đỡ lấy Lý Cảnh Vân, nghe hần hỏi thì lập tức lắc lắc đầu, nhưng hai tay đang dìu đỡ Lý Cảnh Vân lại run rẩy kịch liệt.

Đỗ Nhược bên cạnh bỗng nhiên thấy mình thật thừa thãi, nàng chậm rãi di chuyển cách xa hai người một chút, sau đó nhặt lên thanh kiếm vẫn luôn bị nàng bỏ quên một bên. Ngón tay dính tro bụi cùng máu nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi kiếm, nàng thấp giọng thì thầm:

"Nhìn hần và nàng ta, ta bỗng nhiên thấy thật ghen tỵ." Cũng không biết ghen tỵ về điều gì, nàng chỉ là cảm thấy trong lòng mình dâng lên loại cảm giác này mà thôi, còn ghen tỵ với nữ tử kia, hay ghen tỵ vì hai người cuối cùng cũng tương phùng cùng một chỗ thì chính nàng cũng chẳng rõ.

Thanh kiếm trong tay nàng đột nhiên run lên, tuy rằng chỉ trong chớp nhoáng nhưng Đỗ Nhược cũng rõ ràng cảm nhận được sự khác thường của thanh kiếm trên tay mình.

"Đây... là sao?" Không cần máu của nàng, thanh kiếm vẫn tự động thức tỉnh? Nhưng còn chưa để Đỗ Nhược kịp suy nghĩ, cách nàng không xa bỗng nhiên phát ra một luồng âm khí dày đặc, Đỗ Nhược hoảng hốt xoay người chạy nhanh về phía Lý Cảnh Vân, nơi phát ra âm khí, đúng là chỗ của hần vẫn đang ngồi lúc nãy.

Thân thể Lam Lam lúc này được bao trùm bởi một vòng khói đen lạnh lẽo, trong lòng Đỗ Nhược lập tức vang lên một hồi chuông cảnh báo, nhanh chóng lao nhanh về phía Lý Cảnh Vân, trong lúc cơ thể di chuyển còn không quên dùng kiếm cắt một đường trên tay mình, máu trên tay lập tức bay tung trong không khí kéo thành từng sợi tơ đỏ mỏng manh rồi đan thành một chiếc lưới hướng về phía Lam Lam. Cùng lúc đó, từ miệng Lam Lam bỗng thét ra một tiếng gào đau đến tê tâm phế liệt, tiếng gào ản chứa tuyệt vọng khôn cùng khiến cho Đỗ Nhược cũng phải chùn chân, hai mắt mở to nhìn cảnh tượng trước mắt.

Từ trên người Lý Cảnh Vân đang nhắm chặt hai mắt bỗng xuất hiện một hư ảnh hình rồng vô cùng to lớn, cái đuôi của nó đang cuốn chặt lấy Lam Lam, từng chút từng chút một siết chặt, cả cơ thể của Lam Lam dần dần mờ ảo, sau đó hóa thành một nhánh hoa đào màu đen. Đỗ Nhược lúc này đột nhiên bình tĩnh dị thường, nàng nhanh chóng dùng kiếm chặt đứt đoạn đào đang siết chặt lấy Lý Cảnh Vân, đồng thời kéo Lý Cảnh Vân nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ tiếc Đỗ Nhược không đủ nhanh, lúc nàng vừa đỡ được Lý Cảnh Vân đứng dậy, thì nhánh đào đang bị đuôi rồng siết chặt lập tức hóa thành một màn sương đen bao trùm lấy hai người, Đỗ Nhược chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, sau đó ý thức cũng dần tan rã mà ngất đi, trước lúc ngất đi, nàng còn mơ hồ nghe thấy trong đầu mình truyền đến một đoạn âm thanh trong trẻo của nữ tử, nàng ta đang khóc...

"Ta vốn là Đào Yêu được tu luyện mấy trăm năm, vì lo lắng tính mạng của phụ thân mới đến tìm hần hóa giải lời kiếp, nhưng hần lại có chân long hộ mạng, ta chỉ có thể âm thầm đóng giả người khác tiếp cận hần, dần dụ hần, nhưng rồi, tâm của ta lại bị hần đoạt... Ta vốn dĩ chỉ muốn biết trong lòng hần có ta không mới bày ra màn bắt cóc này... Nhưng hần đã giết phụ thân ta, ta không thể... tha thứ hần..."

Âm thanh kia dường như còn nói điều gì nữa, nhưng chỉ tiếc, Đỗ Nhược đã không chống đỡ được mà ngất đi.

Lúc hai người tỉnh lại thì đã là hoàng hôn ngày hôm sau. Đỗ Nhược là người tỉnh lại đầu tiên, nàng nhìn Lý Cảnh Vân, thấy sắc mặt hần ngoại trừ có chút tái cùng vết thương cũ trên cánh tay thì cũng không có gì nghiêm trọng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó lại cẩn thận lấy khăn tay trong vạt áo của mình thay hần băng bó vết thương, nhưng cũng đúng lúc này, nàng phát hiện trên cổ tay mình có một đường tơ mỏng màu đen ăn sâu vào da thịt, Đỗ Nhược lạng đi một lát, sau đó kéo tay Lý Cảnh Vân quan sát, khi nàng nhìn thấy một đường tơ mỏng màu đen chẳng khác gì của mình trên tay hần, Đỗ Nhược bắt đầu đi thờ dài, xem ra nữ tử Đào Yêu Lam Lam kia quả thật muốn đưa họ vào chỗ chết, dùng sinh mạng của bản thân mình mà phát ra lời nguyện trên người bọn họ.

Lúc Lý Cảnh Vân tỉnh lại vẫn không nói lời nào, dường như hần cũng đã thông suốt mọi chuyện. Vị hôn thê Lam Lam của hần có lẽ rất lâu về trước đã không còn trên nhân thế, vị hôn thê vẫn luôn bên cạnh hần chẳng qua chỉ là một Đào Yêu đóng giả, còn vị hộ vệ kia, có lẽ cũng chẳng cần phải tìm nữa rồi. Cuối cùng, Đỗ Nhược thở dài, kể lại chuyện lời nguyện của Đào Yêu cho hần nghe.

"Chúng ta tiếp theo nên làm gì?" Lý Cảnh Vân nghe xong, cũng không tỏ vẻ lo lắng, chỉ bình tĩnh nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược trong lòng âm thầm tán thưởng, chậm rãi nói từng chữ một: "Đến Trúc Vân đình trên đỉnh Mai Sơn tìm vị cao tăng kia." Không phải Đỗ

Nhược không muốn nói rõ danh tính của vị cao tăng ở Trúc Vân đình, mà là ngay chính nàng cũng không biết vị cao tăng lưng danh thiên hạ đó tên gọi là gì...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-1

Nguyện bỏ giảng san trao tay người tri kỷ,

Đề Vương vị xin gửi đấng anh tài.

Cao tăng trong lời của Đỗ Nhược nói trước đó là một người vô cùng nổi danh, mà người này Lý Cảnh Vân cũng từng nghe qua, nhưng vẫn chưa từng có cơ hội gặp mặt. Nhưng mà dù hắn có nghĩ thế nào, cũng không ngờ được vị cao tăng lưng danh thiên hạ này lại trẻ đến như vậy, song, hắn cũng biết, tuy nhìn bề ngoài của ông rất trẻ, nhưng thật ra số tuổi thì cũng đã quá trăm.

Vị cao tăng này hai mắt khẽ nhắm, lẳng lặng ngồi thiền trong đình nghỉ mát. Đang lúc Đỗ Nhược cùng Lý Cảnh Vân phân vân không biết có nên tiến lên quấy rầy ông hay không thì ông đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút khàn, nhưng lại chậm rãi nhẹ nhàng:

"Hai vị thí chủ muốn giải lời nguyên của Đào Yêu thì chỉ có thể đến cực Bắc Lâm La, tìm chủ của Họa Giới Đào Viên xin hoa tiên làm thuốc. Nhưng có xin được hay không thì còn phải tùy duyên."

Lý Cảnh Vân cùng Đỗ Nhược liếc nhìn nhau, sau đó cúi người thi lễ. Vị cao tăng kia vẫn nhắm hai mắt, ngay cả một chút cử động cũng không có, Lý Cảnh Vân và Đỗ Nhược lập tức biết ý rồi đi.

Theo lời của vị cao tăng nọ, Đỗ Nhược cùng Lý Cảnh Vân lặn lội hướng về phía bắc, rồi vượt qua gần một tháng ở sa mạc ngoài biên giới nước Lâm La để đến cực Bắc, sau đó lại một đường chịu lạnh chịu rét tiến đến vùng trung tâm, lúc đến nơi, thì trời cũng đã về chiều.

Đỗ Nhược nhìn núi tuyết trùng trùng điệp điệp kéo dài không thấy điểm kết mà bắt đầu hoang mang, nơi này thật sự tồn tại một nơi gọi là Họa Giới Đào Viên như lời của vị cao tăng kia ư?

"Ở nơi này có kết giới." Lý Cảnh Vân trầm ngâm quan sát một hồi, đưa ra kết luận. Thời gian qua hắn theo bên cạnh Đỗ Nhược, ít nhiều cũng học được một chút kiến thức bổ ích.

Đỗ Nhược "ồ" một tiếng, dùng thanh kiếm giắt bên hông cửa một đường lên cổ tay trái sau đó cầm kiếm xuống mặt tuyết, dùng ngón trỏ tay phải quét lấy máu đang bắt đầu chảy ra không ngừng sau đó ngón trỏ đầy máu kia lại không ngừng vẽ loạn giữa không trung, chẳng mấy chốc, trước mặt nàng đã xuất hiện một đồ án máu phức tạp, mà sắc mặt nàng cũng tái nhợt khó coi.

Lý Cảnh Vân vẫn chăm chú quan sát từng hành động của nàng, nhìn nàng vừa hoàn thành đồ án bằng máu thì lập tức lấy ra khăn tay thay nàng băng bó vết thương. Mà chiếc khăn tay này đối với nàng cũng rất quen thuộc, đó là chiếc mà nàng đã thay hắn băng bó khi còn ở Lam Sơn, thật không ngờ đến tận bây giờ hắn vẫn còn giữ.

Đỗ Nhược nhìn y, cười cười cảm tạ, sau đó... nàng đột nhiên thất thần. Cái cảnh này... dường như có chút quen thuộc.

Khăn tay...

Vết thương...

Băng bó...

Đỗ Nhược nhủ mảy, lắc lắc đầu cố xua đi mấy hình ảnh vừa thoáng qua. Rõ ràng đều là những hình ảnh xa lạ, nhưng nàng lại cảm thấy rất quen thuộc.

Lý Cảnh Vân nhìn Đỗ Nhược, tưởng nàng vì mất máu nên choáng váng đầu óc, vội vã vươn tay đỡ lấy nàng, ân cần hỏi thăm:

"Nàng không sao chứ?"

Đỗ Nhược nhìn Lý Cảnh Vân, chớp chớp mắt:

"Ta thì có chuyện gì."

Đỗ Nhược nói xong lập tức vươn tay đẩy Lý Cảnh Vân sang một bên, thu hồi thanh kiếm trên mặt tuyết rồi chăm chú nhìn đồ án bằng máu phát ánh sáng đỏ rực đang không ngừng va chạm cùng kết giới, rõ ràng va chạm rất mạnh nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào, vô cùng kỳ dị.

Lý Cảnh Vân nhìn nàng, khe khẽ thở dài. Nàng rõ ràng nhìn ra tâm ý của hắn, hắn cũng nhận ra nàng không chán ghét mình, thậm chí còn có thể là thích, nhưng không rõ vì sao, khi hai người thân cận, nàng vẫn mơ hồ có chút bài xích.

Đúng lúc này, một âm thanh tức giận vang lên:

"Kẻ nào dám đến chỗ của ta càn quấy."

Đỗ Nhược lập tức thu hồi trận án, cung kính hướng bóng dáng mờ ảo trong kết giới thi lễ:

"Vân bối Đỗ Nhược, tham kiến tiên bối."

Bóng dáng kia trầm ngâm một chút, sau đó mới lên tiếng:

"Đỗ Nhược... ta không quen."

Lý Cảnh Vân lúc này mới tỉnh táo lại, xen ngang đối thoại của hai người:

"Vân bối Lý Cảnh Vân, tham kiến tiên bối."

Bóng dáng mờ ảo phía trong kết giới đột nhiên lay động, sau đó Đỗ Nhược và Lý Cảnh Vân nghe người kia thấp giọng thì thầm, tựa như đang nói chuyện với ai, lại tựa như đang một mình lầm nhảm:

"Huynh nói hắn là hậu nhân đời sau của dòng tộc huynh khi lịch kiếp sao? Được rồi."

Lời vừa dứt, kết giới lập tức biến mất, sương trắng mờ ảo cũng rút đi lộ ra một bóng dáng nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, da trắng môi hồng, mày liễu cong cong, váy trắng nhẹ nhàng lay động trong gió, trên tay là một nhánh đào nở rộ tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt. Nàng liếc mắt nhìn Lý Cảnh Vân, hừ lạnh một tiếng:

"Nếu ngươi là hậu nhân của huynh ấy thì vào đi."

Đỗ Nhược cùng Lý Cảnh Vân sững sờ nhìn nhau, cứ như vậy là được rồi? Không phải chủ của Họa Giới Đào Viên rất ghét người lạ sao?

"Còn không nhanh lên!" Trong giọng nói mơ hồ lộ ra chút tức giận.

Đỗ Nhược cùng Lý Cảnh Vân vội vã theo sau nàng ta, tiến vào bên trong kết giới.

Một luồng ánh sáng chói mắt bao bọc lấy hai người, cả hai theo phản xạ nhắm chặt mắt, đến lúc lần nữa mở mắt ra, khung cảnh xung quanh đã khác một trời một vực so với lúc này.

Thác nước hùng vĩ bắt nguồn từ những dãy núi tuyết trắng xóa không thấy đỉnh, mây đậm hoa đào nở rộ rực rỡ, nền cỏ xanh mượt mềm mại như đệm êm. Trong đầu Đỗ Nhược cùng Lý Cảnh Vân gần như đồng loạt hiện ra mấy chữ lớn: "Tiên cảnh nhân gian."

Nữ tử váy trắng không kiên nhẫn nhìn hai người, mày nhíu thật chặt:

"Hai người đến đây có chuyện gì?"

Đỗ Nhược đột nhiên có cảm giác người trước mặt này rất không thích, thậm chí có chút ghét hai người bọn họ.

"Tiên bối có phải là Cửu Tiểu Hồ tiên bối, chủ của Họa Giới Đào Viên?"

"Phải. Các ngươi thật dài dòng." Cửu Tiểu Hồ phát tay, dưới nền cỏ xanh mượt bỗng nhiên xuất hiện một bộ bàn ghế bằng đá được chạm khắc tinh xảo: "Ngồi đi."

Đỗ Nhược và Lý Cảnh Vân không chút do dự ngồi xuống vị trí đối diện với Cửu Tiểu Hồ. Cửu Tiểu Hồ liếc nhìn cả hai, âm thầm xem xét. Người gọi là Đỗ Nhược thì trên người có chút phép thuật, xem như là một người tu luyện, mà ở triều này, thì mọi người vẫn hay gọi là pháp sư ấy nhỉ? Cũng xem như là một loại nghề nghiệp khá cao quý vào cái thời ma quỷ lộng hành như thế này.

Còn về phần người bên cạnh... Cửu Tiểu Hồ hí hóp mắt, trong con ngươi lưu chuyển ánh sáng bạc đầy quỷ dị. Có kim long hộ thể, đúng là chân Đế Vương. Nàng rũ mi, nhìn nhánh đào trên tay mình, trong lòng thâm cảm khái, năm xưa người này bị truy sát, cũng chỉ vì một cái ghế chẳng ra gì kia.

"Các ngươi đến đây làm gì?"

Lúc này Đỗ Nhược đã định nói, nhưng nhìn vị tiên bối trước mặt này có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó, nên nàng cũng chẳng dám cất ngang.

"Lần này Đỗ Nhược cùng Cảnh Vân đến là có chuyện muốn nhờ tiên..."

Đỗ Nhược còn chưa nói hết, Cửu Tiểu Hồ đã vươn tay ngăn cản:

"Đừng có treo hai chữ tiền bối trên miệng suốt, cứ gọi Hồ tỷ tỷ là được."

Đỗ Nhược sững sốt một chút, quay sang nhìn Lý Cảnh Vân, cùng lúc hần cũng đang cười khê nhìn nàng. Đỗ Nhược cảm thấy hai má nóng rang, cho dù đã ở cùng Lý Cảnh Vân khá lâu, nhưng sức miễn dịch của nàng với gương mặt so với nữ còn đẹp hơn của hần chẳng mấy tiến bộ gì. Đỗ Nhược vội vã thu hồi tầm mắt, đem suy nghĩ của mình trở về chuyện chính.

"Hồ tỷ tỷ, lần này chúng ta đến là muốn xin một nhánh đào tiên cứu mạng."

"Không được!" Cừ Tiểu Hồ vừa nghe Đỗ Nhược nói xong thì trong lòng kinh ngạc, không chút suy nghĩ đã kiên quyết phản đối. Nói đùa sao, khó khăn lắm Thương Nguyệt mới hồi phục chút nguyên khí, bây giờ lại muốn từ trên bản thể của huynh ấy cắt xuống một nhánh, sao có thể được!

Đỗ Nhược nghi hoặc nhìn Cừ Tiểu Hồ. Lý Cảnh Vân cũng nhíu chặt hai mày. Ở nơi này đào rộ mấy dặm, hai người bọn họ chỉ xin một nhánh cứu mạng, Cừ Tiểu Hồ sao phải phản ứng lớn như vậy?

Cừ Tiểu Hồ lúc này cũng đã bình tĩnh dưới sự trấn an của nhánh đào trên tay, nàng hừ lạnh một tiếng:

"Các ngươi trúng lời nguyên của Đào Yêu, muốn dùng hoa tiên giải nguyên đúng không?" Thấy cả hai gật đầu, Cừ Tiểu Hồ nói tiếp: "Muốn giải lời nguyên của Đào Yêu, chỉ có thể dùng nhánh đào trên tay ta, còn cả rừng hoa nơi này đều vô dụng. Các ngươi có biết ta rất cực khổ mới khiến cho nhánh đào này lần nữa ra hoa, lần nữa... chuẩn bị hóa hình hay không hả?!"

Cừ Tiểu Hồ nói đến câu cuối thì đã có chút lộn xộn, hai mắt cũng hoe hoe đỏ như sắp khóc đến nơi. Đỗ Nhược khó tin nhìn nhánh đào trên tay Cừ Tiểu Hồ, lần nữa... hóa hình, chỉ mấy chữ này thôi đã cung cấp một lượng thông tin vô cùng lớn rồi. Nàng im lặng, xoay sang nhìn Lý Cảnh Vân. Lúc này trời đã về đêm, ánh trăng mềm mại phác thảo sườn mặt tuyệt mỹ dịu dàng của hần khiến nàng có chút thất thần. Dựa theo lời của Cừ Tiểu Hồ, cả hai... có lẽ chẳng có cơ hội tiếp tục sống nữa.

Đột nhiên tay bị dùng sức nắm lấy, Đỗ Nhược chớp chớp mắt lấy lại tinh thần, cả người đã bị Lý Cảnh Vân kéo đứng dậy, hần nhìn Cừ Tiểu Hồ, khom người thì lễ:

"Như vậy, vẫn bối xin cáo từ." Hần vừa dứt lời thì lập tức xoay người kéo Đỗ Nhược rời đi không một chút do dự.

"Khoan đã." Phía sau bỗng truyền đến âm thanh của Cừ Tiểu Hồ, trong giọng nói vẫn chứa lửa giận không hề nhỏ.

Đỗ Nhược cùng Lý Cảnh Vân xoay người, chăm chú nhìn Cừ Tiểu Hồ. Cừ Tiểu Hồ cũng nhìn hai người, thờ dãi bất đắc dĩ:

"Ta chỉ có thể đưa cho ngươi một đoá hoa, chỉ có thể cứu lấy một người, hai người các ngươi tự giải quyết đi." Cừ Tiểu Hồ nói xong, trên tay đột nhiên xuất hiện một đoá hoa đào hồng nhạt tỏa ra ánh sáng bạc, còn chưa đề cả hai kịp phản ứng, nàng đã thẳng tay quăng đoá hoa đến chỗ hai người, tốc độ nhanh đến mức cả hai chỉ thấy một bóng dáng mờ ảo xé gió lướt đến.

Đỗ Nhược còn đang định vươn tay ra thử bắt lấy đoá hoa thì kỳ lạ thay, đoá hoa đến trước mặt bọn họ thì dừng lại, lảng lảng lơ lửng giữa không trung.

"Lý Cảnh Vân, ta nghĩ vẫn là ngươi dùng nó thì hơn." Cừ Tiểu Hồ nhàn nhạt lên tiếng, cắt ngang kinh ngạc của hai người bọn họ.

Lý Cảnh Vân nhíu mày, hần muốn nhường đoá hoa này cho Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược không nói gì, nàng thì sao cũng được, sống hay chết, đối với nàng cũng chẳng mấy quan trọng, nàng luôn cảm thấy, cuộc đời của nàng bây giờ, vẫn thiếu điều gì đó rất quan trọng, quan trọng đến mức, ngoài điều đó ra, nàng chẳng còn lưu luyến gì trên thế gian này, ngay cả Lý Cảnh Vân, người chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng nàng, cũng chưa hần đủ sức kéo nàng lại. Đỗ Nhược cúi đầu, vô thức sờ sờ chuỗi kiếm bên hông, có đôi lúc, nàng thật hận cái cảm giác này, hận cái bóng dáng vẫn thỉnh thoảng xuất hiện trong mơ khiến nàng không thể nào hoàn toàn chấp nhận Lý Cảnh Vân.

"Nếu không phải vì ngươi là hậu nhân của huynh ấy, huynh ấy một mực muốn cứu ngươi, thì ta cũng không đưa ra đoá hoa này. Hơn nữa..." Cừ Tiểu Hồ dừng một chút, nhìn Đỗ Nhược đầy thâm ý: "Hần là một vị minh quân, Lâm La nhờ có hần mới có ngày hôm nay, người sẽ không vì mạng sống bản thân mà để thiên hạ bách tính mất đi một minh quân, sống trong cảnh lầm than chứ?"

Cừ Tiểu Hồ nhắc chân vừa định rời đi, nhưng dường như chợt nhớ điều gì đó, nàng nhìn thẳng vào Lý Cảnh Vân cùng Đỗ Nhược, chỉ chỉ về phía xa:

"Nơi đó có phòng trống, các ngươi nghỉ một đêm, ngày mai lập tức rời đi cho ta."

Cừ Tiểu Hồ dứt lời thì xoay người rời đi, cũng không thèm nhìn phản ứng của cả hai lúc này.

Đỗ Nhược nhìn Lý Cảnh Vân, trong mắt không giấu được kinh ngạc bàng hoàng. Nàng không ngờ người cùng mình vào sinh ra tử, vượt qua trùng trùng khó khăn nguy hiểm lại là vị quân vương nắm trong tay thiên hạ. Giờ đây khi hai người đứng đối diện, nàng lại phảng phất như cả hai cách xa ngàn dặm, người trước mắt... có còn là vị nam tử ôn nhuận như ngọc lúc trước? Có còn sẵn sàng vì nàng vào sinh ra tử, mặc cả sinh mạng bản thân cũng quyết cứu nàng thoát chết?

Đỗ Nhược lặng đi một chút, thì ra hần đã lừa gạt nàng lâu như vậy. Đỗ Nhược cúi đầu, khê cười giễu, có chân long hộ thể, sao nàng lại không nghĩ ra sớm một chút chứ... Nhưng lời của Cừ Tiểu Hồ quả thật không sai, hơn nữa, dù sao lúc trước hần cũng cứu nàng một mạng, bây giờ trả lại cũng đúng lý hợp tình. Nghĩ như vậy, Đỗ Nhược lập tức quyết đoán cầm lấy đoá hoa đào đang lơ lửng bên cạnh nhét vào tay Lý Cảnh Vân:

"Ngài trở về đi. Ta cùng ngài không chung đường."

Lý Cảnh Vân nhìn Đỗ Nhược, mỉm cười dịu dàng, tựa như chuyện bị nàng phát hiện bí mật cùng ngữ khí lạnh nhạt của nàng cũng chẳng đáng để bận tâm. Gió nhẹ lướt qua, bạch y trắng xóa phiêu phiêu như tiên giáng trần... quả nhiên đúng như lời đồn đại, tuyệt sắc quân vương.

"Ta và nàng vốn đang ở cạnh." Đang cạnh nhau, sao có thể bảo không chung đường? "Nàng bây giờ chỉ cần theo ta trở về là được." Còn chuyện độc của Đào Yêu, hẳn không tin bằng quyền thế địa vị của hắn lại không thể giải quyết được, trước mắt vẫn là thuyết phục nàng theo hắn vẫn tốt hơn.

Nàng mỉm môi, bối rối vuốt ve chuỗi kiếm bên hông, kiếm sắc lạnh lẽo, tâm cũng tỉnh vài phần.

"Ta chỉ là nữ tử giang hồ, nào dám bước vào chốn cung cấm. Hậu cung ba ngàn giai lệ, sen thanh cao, mẫu đơn mỹ lệ... ta không dám so cùng."

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, ngữ khí vẫn dịu dàng như thế, nhưng lời nói ra lại kinh người:

"Vì nàng, phế bỏ hậu cung, có là gì." Dừng một chút, hắn tiếp lời: "Hậu cung, mình nàng là đủ."

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt khó tin nhìn về phía hắn, đôi con ngươi đen thẫm đầy kiên định, nàng biết, hắn không nói dối, dù là người nàng quen biết khi xưa hay là vị quân vương xuất chúng bây giờ, đều nói được làm được.

"Ta... không dám trèo cao." Nàng sao có thể để hắn làm như vậy, chẳng khác nào để người khác có cơ nói ra nói vào, hơn nữa... nàng cũng không tin mình có thể toàn tâm toàn ý đối với hắn.

"Nàng không dám trèo cao..." Hắn vừa nói vừa bước nhanh về phía nàng, không để nàng kịp phản ứng, vòng tay kéo nàng vào lòng mình, hắn cười khẽ, thấp giọng thì thầm: "Vậy thì để ta hạ mình..."

Nàng còn chưa hiểu lời hắn là ý gì, hắn đã buông nàng ra, chỉ là một tay vẫn nắm chặt tay nàng không buông, tay còn lại khẽ vén lọn tóc rũ bên sườn mặt nàng, hắn cười khẽ:

"Nguyên vì nàng, từ bỏ giang sơn."

Có ai biết, vị minh quân một lòng vì giang sơn này, lại từ bỏ đế vị chỉ vì người trong lòng. Yêu giang sơn, lại càng yêu mỹ nhân, nguyên làm uyên ương, cũng không ham đế vị.

Đỗ Nhược thoáng chốc bị những lời này mê hoặc, nhưng rất nhanh đã lấy lại tỉnh táo, nàng dùng sức đẩy Lý Cảnh Vân ra, lùi về sau mấy bước:

"Ngài biết rõ, tình cảm không thể cưỡng cầu."

Lý Cảnh Vân nhìn nàng, trên mặt không rõ là vui hay buồn.

Đỗ Nhược cúi đầu, tay mân mê kiếm sắc, trong bóng đêm, thanh kiếm dường như đang phát sáng, ánh sáng nhu hòa ảm áp bao lấy tay nàng. Đỗ Nhược thoáng thất thần, cái cảm giác này thật quen thuộc, tựa như trong giấc mơ, khi người kia ôm nàng vào lòng, cũng ảm áp, cũng dịu dàng như vậy. Trong mắt Đỗ Nhược thoáng mơ hồ, có đôi lúc, nàng thật sự không phân được thật giả. Cuộc đời Đỗ Nhược bây giờ là thật, hay chỉ là một giấc mơ dài của nữ tử kia?

"Đỗ Nhược..." Lý Cảnh Vân nhìn nàng, cũng không tiến đến, chỉ lẳng lặng đứng im tại chỗ: "...nàng thật sự không muốn cùng ta trở về sao?"

Đỗ Nhược nhìn Lý Cảnh Vân, không biết có phải vì đầu óc đang có chút mơ hồ hay không, nàng nhìn thấy trong ánh mắt vẫn luôn sáng ngời kia thoáng ảm đạm cùng bi thương. Nhưng cho dù là vậy, Đỗ Nhược vẫn kiên quyết lắc đầu: "Sẽ không."

Lý Cảnh Vân xoay người rời đi, Đỗ Nhược cũng xoay người hướng về phía Cửu Tiểu Hồ rồi đi lúc này. Nàng biết, bây giờ cho dù Lý Cảnh Vân không nói gì, nhưng ngày mai, hẳn chắc chắn sẽ tìm mọi cách để bắt nàng theo hắn, Lý Cảnh Vân cũng là một người có chấp...

Nàng thừa nhận, trong thời khắc sống chết lúc trước, Lý Cảnh Vân không màn tất cả cũng muốn cứu nàng làm nàng rung động, nhưng cũng chỉ là rung động mà thôi. Nếu như hắn không phải Đế Vương, thì có lẽ nàng sẽ chấp nhận cùng hắn lưu lạc giang hồ, biết đâu có một ngày, chút rung động này sẽ dần dần trở nên sâu đậm hơn, nhưng đời người luôn lắm bất ngờ...

o

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6-2

Cửu Tiểu Hồ vốn dĩ đang cùng nhánh đào "tâm sự" thì bị sự xuất hiện của Đỗ Nhược quấy rầy, nàng thoáng nhìn qua Đỗ Nhược, gương mặt không chút cảm xúc, cũng không rõ có tức giận hay không.

"Đỗ Nhược muốn nhờ tiền..." Đỗ Nhược còn chưa kịp thốt hai chữ tiền bối ra khỏi miệng thì bị ánh mắt lạnh lùng của Cửu Tiểu Hồ làm cho sợ run một cái, nàng vội vã đổi lời: "...muốn nhờ Hồ tỷ tỷ giúp một chuyện."

Cửu Tiểu Hồ nhướn mày, bày ra vẻ mặt thích thú: "Nói nghe thử xem."

Đỗ Nhược vừa định mở miệng, đột nhiên nhìn thoáng qua nhánh đào Cửu Tiểu Hồ đang ôm, trong lòng nàng bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc, không giống như cảm giác đối với người xuất hiện trong mộng, mà là thứ cảm giác như nàng và nhánh đào kia... là cùng chung một loại.

Cửu Tiểu Hồ nhìn Đỗ Nhược đột nhiên thất thần nhìn về phía nhánh đào, gương mặt thoáng chốc trở nên lạnh lùng:

"Người nhìn cái gì!"

Đỗ Nhược lúc này mới tỉnh táo lại, vội vã lắc đầu, chậm rãi giải thích lý do mình đến đây. Cửu Tiểu Hồ nghe xong, cũng không vội đáp ứng Đỗ Nhược, mà nhủ mày trầm ngâm. Đỗ Nhược im lặng đứng bên cạnh, trong đầu lại không tự chủ được nhớ lại những chuyện thường xuất hiện trong mơ. Cho đến bây giờ, khi đang trong trạng thái tỉnh táo, nàng dường như vẫn còn có thể nghe tiếng đàn trong trẻo bên tai, thật đến mức, chẳng biết đâu là thật, đâu là giả.

"Được, ta giúp người."

Đỗ Nhược lập tức khom người cảm tạ, nhưng lời còn chưa kịp nói thì đã bị Cửu Tiểu Hồ cắt ngang.

"Nhưng ta có một điều kiện."

Đỗ Nhược ngẩng đầu, tay vô thức sờ sờ chuôi kiếm giắt bên hông:

"Hồ tỷ tỷ cứ nói."

Cửu Tiểu Hồ trên mặt hiếm khi lộ ra biểu tình vui vẻ rạng rỡ:

"Nếu người đã quyết định để lại hoa tiên cho Lý Cảnh Vân thì người cũng biết bản thân mình chẳng sống được mấy ngày nữa." Cửu Tiểu Hồ dừng lại một chút, cẩn thận quan sát nét mặt của Đỗ Nhược, cảm thấy nàng ta vẫn thản nhiên tiếp nhận chuyện này, nàng mới gật gật đầu hài lòng nói tiếp: "Nếu đã như vậy thì nhường lại chút sinh mạng của mình cho huynh ấy đi."

"Huynh ấy?" Đỗ Nhược nghi hoặc nhìn hướng ngón tay Cửu Tiểu Hồ, nhưng vừa nhìn, Đỗ Nhược lập tức kinh ngạc không thôi.

Cửu Tiểu Hồ bĩu môi: "Chẳng lẽ người không nhìn ra?"

Đỗ Nhược lúc này mới thu hồi biểu tình kinh ngạc trên mặt, gật gật đầu. Nàng quả thật là không nhìn ra, nàng chỉ có cảm giác nhánh đào này đặc biệt quen thuộc mà thôi, chứ không hề nhận ra nó vốn dĩ chính là một vật sống có linh hồn hoàn chỉnh, mà điều này cũng chứng tỏ một điều, nhánh đào này... mạnh hơn nàng rất nhiều, mạnh đến mức có thể khiến cho nàng không chút nghi ngờ gì với nó.

"Thế nào, người có giúp hay không?"

Đỗ Nhược tuy không biết vì sao một "người" có tu vi mạnh mẽ như vậy lại không thể hóa hình thành người, nhưng đối với điều kiện này của Cửu Tiểu Hồ, nàng thật sự không muốn đồng ý, không phải vì nàng tiếc mấy ngày tuổi mệnh, mà là vì làm như thế chẳng khác nào đẩy "người" kia vào con đường bång môn tả đạo như Đào Yêu nọ. Mà nói đi cũng phải nói lại, người này... cũng là đào, hèn chi mà có thể giải lời nguyện của Đào Yêu.

"Không được." Đỗ Nhược vừa nói xong thì không khí xung quanh bỗng nhiên lạnh hẳn đi, có cảm giác như bão táp sắp ập đến, mà thân thể Đỗ Nhược cũng đột nhiên trở nên nặng nề, tựa như đang mang trên mình một tảng đá lớn.

Đúng lúc này, nhánh đào trên tay Cửu Tiểu Hồ bỗng phát sáng, sau đó hóa thành một hư ảnh nam tử, nam tử kia hơi khom người ôm lấy Cửu Tiểu Hồ, nhẹ giọng gọi: "Tiểu Hồ."

Áp lực trên người biến mất, Đỗ Nhược nhìn bóng người vừa xuất hiện bỗng nhiên có cảm giác gần gũi.

"Chúng ta đều là hoa tiên, người cho ta phần sinh mạng còn lại cũng chỉ là hao tổn lực lượng sinh mệnh để giúp ta mà thôi, không giống như đám yêu ma kia. Đây là chuyện 'người tình ta nguyện', người hiểu không?"

Đỗ Nhược không hiểu hết lời của nam tử vừa xuất hiện, nhưng đại khái có thể hiểu việc nàng dùng mấy ngày sinh mạng còn lại cho hắn ta thì cũng không tính là ngã vào con đường tà môn.

"Đều là hoa tiên..." Đỗ Nhược cúi đầu, thấp giọng thì thầm tự hỏi. Hoa tiên, hoa tiên, hai chữ này thật thân thuộc biết mấy, nhưng mà nàng vốn là người, chẳng phải hoa, dù có thành tiên, cũng không thay đổi được xuất thân của mình.

Nam tử dường như nhận ra nghi hoặc của nàng, nhẹ giọng giải thích:

"Thiên cơ không thể tiết lộ. Người chỉ cần biết những gì ta nói đều là thật."

Hắn nói xong, cũng không nhìn phản ứng của Đỗ Nhược mà quay sang cười với Cửu Tiểu Hồ: "Nàng ngày càng nóng tính."

Cửu Tiểu Hồ bĩu môi, nhưng đáy mắt lại đông đầy yêu thương: "Còn không phải vì huynh."

Nam tử bật cười thành tiếng, vòng tay ôm lấy Cửu Tiểu Hồ càng siết chặt hơn, nhưng hắn chỉ là ảo ảnh, không thể thật sự ôm lấy Cửu Tiểu Hồ, song, cho dù là thế, trên mặt của hắn vẫn lộ ra niềm vui khó tả: "Ừ, lỗi đều tại ta."

Đỗ Nhược nhìn nam tử cùng Cửu Tiểu Hồ, nàng bỗng nhiên có chút đau lòng, hai người này, từ ánh mắt trao nhau cho đến từng cử động nhỏ đều thể hiện tình yêu sâu nặng, nhưng chẳng biết vì lý do gì, người kia lại không thể hóa hình, không thể bên nhau một cách trọn vẹn, nếu chuyện lần này có thể giúp họ, như vậy... sớm vài ngày bước xuống Hoàng Tuyền cũng chẳng sao.

Hôm sau, lúc Lý Cảnh Vân thức dậy thì đã thấy phong cảnh đột nhiên thay đổi, song, chỗ này đối với hắn mà nói cũng chẳng xa lạ gì, đây là căn phòng lúc trước hắn đã ngủ nhờ ở Đỗ gia...

Trong lòng Lý Cảnh Vân bỗng nhiên dâng lên một trận hoảng sợ chưa từng có. Hắn vội vã đứng dậy tìm kiếm bóng dáng của Đỗ Nhược, từ sáng cho đến trưa, rồi từ trưa cho đến tối mịt, hắn tìm từ Đỗ gia, một mực tìm đến thành Vĩnh An, nhưng kết quả vẫn không thấy người đâu.

Khi trời hừng sáng, Lý Cảnh Vân mới chán nản trở về Đỗ gia, quen thuộc trở về căn phòng mình đã hai lần ngủ qua. Lúc này, hắn mới phát hiện trên bàn, dưới ấm trà có một bức thư.

Lý Cảnh Vân vội vã xé bao thư, bên trong là một tờ giấy gấp đôi, vô cùng ngay ngắn. Lý Cảnh Vân hơi chán chường, tay cầm thư cũng run nhẹ, hắn chậm rãi mở tờ giấy ra, nhưng còn chưa thấy trên đó viết những gì, hắn đã vội vã gấp thư lại, sau đó ngẩng đầu nhìn trần nhà, hắn đang sợ hãi, sợ những con chữ trong bức thư này sẽ khiến bản thân hắn đau lòng.

Có ai đó đã từng nói, Đế Vương vô tâm, nhưng nếu đã động chân tình, thì sẽ rất khó dỗi dằn... Lý Cảnh Vân chính là người như thế. Cho dù hắn và nàng quen nhau chưa được bao lâu, nhưng hắn quả thật vì nàng mà dâng ra một tấm chân tình, có lẽ người khác sẽ rất khó tin tưởng, nhưng tình yêu, vốn dĩ chẳng thể dùng thời gian để đo đếm, cũng rất khó để nói rõ nguyên do. Yêu, chính là yêu thôi.

Phía Đông xa xa, những ánh sáng thấp thoáng sau mây xám, dần dần lan rộng, rồi rạn rờ một khoảng trời. Ánh sáng dần dần lan vào phòng, bao phủ lấy bóng dáng đang im lặng ngồi trên ghế. Lý Cảnh Vân lúc này mới giật mình, bừng tỉnh khỏi suy nghĩ của bản thân, hắn ngơ ngác nhìn bức thư trong tay, mím môi nhìn từng chữ trong đó, chữ không nhiều, chỉ đôi dòng ngắn ngủi bảo hắn không cần lo cho nàng, lời nguyện Đào Yêu của hắn đã được giải, cuối cùng bảo hắn nhất định phải làm một vị minh quân danh xưng với thực.

Lý Cảnh Vân xem xong thì cười to, trong tiếng cười lại tràn ngập lửa giận. Hắn vò nát bức thư, quăng mạnh xuống đất, nhưng chưa đến một khắc, hắn lại lặng lẽ nhặt bức thư lên, cẩn thận gấp lại như cũ rồi cất vào trong vạt áo nơi ngực.

"Nàng muốn ta làm minh quân, được, ta sẽ làm. Nhưng nếu có thể, ta nguyện mình chỉ là một người bình thường."

Lý Cảnh Vân tự mình nói xong thì lập tức rời đi, một chút lưu luyến cũng không có. Thân là Đế Vương, cầm lên được thì cũng buông xuống được, phần quyết đoán này nhất định phải có, nhưng suốt kiếp này, hắn cũng chẳng quên được, từng có một người đã lặng lẽ bước vào tim hắn, sau đó, không tiếng động để lại một vết sẹo nơi đó.

Cùng lúc Lý Cảnh Vân trở về kinh thành, ở cực Bắc xa xôi, nơi Họa Giới Đào Viên, Đỗ Nhược đang lặng lẽ nằm trên giường gỗ, nhìn qua tựa như đang ngủ say, nhưng lại không có hơi thở, chỉ có trái tim vẫn yếu ớt đập từng nhịp một.

"Thương Nguyệt, muội rõ ràng nhìn ra tơ hồng trên tay của nàng ấy nối liền với tên Lý Cảnh Vân kia, nhưng chẳng biết vì lý do gì lại dứt đoạn." Cửu Tiểu Hồ nhìn Đỗ Nhược, nghi hoặc lên tiếng.

Nếu lúc này Đỗ Nhược còn tỉnh táo, thì nàng chắc chắn nhận ra người được gọi là Thương Nguyệt này chính là hư ảnh nam tử xuất hiện từ nhánh đào trong tay Cửu Tiểu Hồ lúc trước.

"Vốn dĩ là thế, nhưng nàng ta dường như có thể nhớ một chút ký ức năm xưa..." Thương Nguyệt dừng một chút, sờ sờ cằm"...trong lòng nàng ta đã có người, cho dù kiếp này định trước duyên với người khác, nàng ta vẫn vô tình nghịch lại... ý trời."

Cửu Tiểu Hồ thờ dài, ánh mắt nhìn Đỗ Nhược đã có chút dụi dằm: "Cũng là một kẻ khổ vì tình."

Thương Nguyệt vòng tay ôm lấy Cửu Tiểu Hồ, cúi người thì thầm bên tai nàng: "Cũng? Ý nàng nói người trước là ta à?"

Cửu Tiểu Hồ nghiêng người mím môi không nói, nhưng hai tai đỏ hồng đã trực tiếp báo động nàng. Thương Nguyệt nhìn Cửu Tiểu Hồ, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, có lẽ hắn nên tính đến chuyện rước nàng về nhà, chính thức trở thành nương tử của hắn rồi. Tuy là trước mặt một người sinh mạng đang dần mất đi mà suy nghĩ về chuyện này có chút thất lễ, nhưng ngày nay, hắn thật sự đã chờ rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ba kiếp vì quân, thù Nại Hà

Mộng tan, duyên đoạn, tâm đã tàn.

Minh Vương nhìn hình ảnh phản chiếu trên Âm Dương kính, nhất thời không nói nên lời. Hồi lâu sau, hần liếc sang người bên cạnh vẫn luôn im lặng:

"Đây là kết quả ngươi mong muốn sao? Ti Mệnh?" Hần vẫn nghĩ Ti Mệnh rất yêu Hoa Nguyệt, sẽ không nỡ nhìn nàng đau khổ, sẽ làm tất cả để khiến Hoa Nguyệt vui vẻ, nhưng cuối cùng, cái mà Ti Mệnh làm, lại là chia rẽ Hoa Nguyệt và Từ Thanh.

Ti Mệnh mím môi, không trả lời Minh Vương.

Minh Vương hừ lạnh, nhiệt độ xung quanh thoáng chốc giảm xuống, thậm chí nếu để ý kỹ, sẽ thấy không khí xung quanh dường như đang cô đọng lại thành sương băng. Đối với một mảnh chân tình của Hoa Nguyệt cùng Từ Thanh, hần cũng cảm động không thôi, nhưng năm lần bảy lượt, cả hai đều không có kết quả, mà một kiếp lần này, cả hai vốn dĩ có thể ở cùng một chỗ, nhưng chỉ vì vị bên cạnh này, mà cả hai lại vô tình bỏ qua nhau.

Một khắc trôi qua, Ti Mệnh mới mấp máy môi trả lời:

"Ngươi... không biết."

Minh Vương trừng mắt nhìn Ti Mệnh. Hần không biết? Hần không biết cái gì? Hần không biết Ti Mệnh lợi dụng thân phận dùng tiên thuật phong ấn linh hồn Từ Thanh vào thanh kiếm theo bên người Hoa Nguyệt? Minh Vương nghĩ đến đây thì lại càng thêm bức mình, lúc đó khi Từ Thanh bước qua cổng luân hồi, khi phát hiện ra "tầng sáng kỳ lạ" kia thì hần phải chạy theo giúp Từ Thanh phá giải mới đúng, nhưng chỉ vì một câu không muốn Hoa Nguyệt đau khổ của Ti Mệnh mà hần lại để Ti Mệnh tùy ý "động tay động chân" lên linh hồn của Từ Thanh khi vượt qua luân hồi.

Hai tay buông thông bên người dần siết chặt lại, Ti Mệnh liếc nhìn Minh Vương, nhưng rất nhanh, ánh mắt lại lần nữa dừng trên bóng người phía xa, trong đáy mắt ngập tràn chua xót:

"Ngươi biết không Minh Vương. Một kiếp kia của họ, Từ Thanh ở cạnh Hoa Nguyệt, cả hai nảy sinh tình cảm, nhưng Hoa Nguyệt lại định trước phải ở bên vị quân vương kia. Hoa Nguyệt đứng giữa Từ Thanh và hần ta, nhất định sẽ đau khổ. Mệnh Đế Vương, ta không dám đối, vì thế ta chỉ có thể để Từ Thanh trở thành một "vật chết" bên cạnh nàng, để tránh làm nàng... tổn thương."

Minh Vương giật mình nhìn Ti Mệnh, sau đó lại thở dài một hơi. Ti Mệnh không muốn kiếp này Hoa Nguyệt lại vì Từ Thanh mà đau khổ, muốn nàng có thể vui vẻ mà trở thành một Vương Hậu đứng đầu thiên hạ, được muôn vàn yêu thương vây quanh. Nhưng hần lại không đoán được, dù cho không có Từ Thanh, Hoa Nguyệt trong kiếp đó, cũng không thể hưởng trọn hạnh phúc, nàng trong lúc mơ hồ không có ký ức, vẫn tự mình chặt đứt tơ duyên trời ban.

"Ti Mệnh, ngươi làm như vậy là thay đổi mệnh cách của bọn họ, nếu để Thiên Đế biết chuyện, ngươi nhất định khó thoát."

Minh Vương lúc này mới chợt nhớ ra một điều, mệnh cách một người vốn đã được định trước trong hư vô, nếu như do chính người đó cố gắng xoay trở mệnh cách thì không nói làm gì, nhưng Ti Mệnh thân là người chưởng quản sổ Mệnh Cách, lại dám ngang nhiên biến Từ Thanh từ người thành "kiếm", quả thật đã vi phạm luật trời. Minh Vương nhủ chặt hai mày, bây giờ hần mới nhớ đến điều này thì có lẽ đã quá muộn rồi.

"Vị nàng, có là gì."

Minh Vương khó tin nhìn Ti Mệnh, năm chữ vừa rồi do Ti Mệnh thốt ra, thật sự đã khiến hần chấn động tận tâm can. Đây rốt cuộc là tình cảm sâu đậm đến mức nào mới có thể khiến cho một người bất chấp tất cả?

Một Hoa Nguyệt trầm mình dưới Diệp Hàn Đàm, một Từ Thanh liều mình hủy thân ma, bây giờ lại thêm một Ti Mệnh bất chấp tất cả mà phạm thiên quy. Trong thoáng chốc, Minh Vương có cảm giác thế giới này thật hư ảo. Một chữ "yêu", thật sự đã đánh ngã rất nhiều người.

"Hà tất phải như vậy. Ngươi gánh hết mọi chuyện, Hoa Nguyệt cũng sẽ không yêu ngươi."

Ti Mệnh nhìn hình ảnh Hoa Nguyệt đang ngủ say trên mặt kính, khóe môi khẽ cong, ánh mắt cũng trở nên thật dịu dàng:

"Yêu một người, chính là chấp nhận cho người đó tư cách làm tổn thương chính mình. Ta yêu nàng ấy, vì nàng ấy nhận lấy mọi thương tổn có đáng gì. Cũng như nàng ấy, vì Từ Thanh mà nhận thương tổn hết lần này đến lần khác." Ti Mệnh dừng một chút, mới cười gượng nói tiếp:"Mà Từ Thanh... cũng chẳng chút do dự mà từ bỏ tất cả để có thể ở cùng nàng ấy..."

Minh Vương ngơ ngác nhìn Ti Mệnh. Lời của Ti Mệnh hần nghe hiểu, nhưng hần lại không chấp nhận được, ít nhất là bây giờ hần không chấp nhận được. Nếu yêu một người mà phải đánh đổi nhiều đến như thế, hần thà rằng mình suốt đời dài cũng chẳng động tâm.

Hồi lâu sau, Minh Vương xoay người, thấp giọng cảm khái:

"Thật không công bằng." Tuy Minh Vương hẳn không tận mắt chứng kiến tất cả, nhưng chỉ một hành động điên cuồng bất chấp tất cả của Ti Mệnh lúc này thôi cũng đủ để hắn chấn động. Ti Mệnh đánh đổi nhiều như vậy, nhưng cuối cùng lấy về cũng chỉ là tầng tầng chưa xốt. Thật sự rất không công bằng.

Minh Vương nói rất nhỏ nhưng Ti Mệnh lại nghe rõ mồn một. Hắn thấp giọng cười khế, tiếng cười ngập tràn ý giễu cợt:

"Yêu, vốn dĩ chẳng có công bằng. Thâm yêu một người, công bằng lại càng không có."

Ti Mệnh nói xong thì phát phát tay áo với Minh Vương:

"Đây là lần cuối ta đến nơi này. Sau này..." Hắn dừng lại một chút, sau đó mới nói hết lời: "...sẽ không đến nữa."

Minh Vương nhìn Ti Mệnh, nhìn bóng dáng lạc lõng của hắn rời đi, khẽ thấp giọng thì thầm một mình: "Hắn... muốn buông bỏ sao?"

oOo

Trời về đêm, ánh trăng mờ lung treo giữa trời đen. Đỗ Nhược vẫn yên tĩnh ngủ say trên giường. Thương Nguyệt sở dĩ không một lần lấy hết phần sinh mạng còn lại của Đỗ Nhược là vì sợ đảo lộn thời gian sinh tử đã được sắp đặt trước, vì vậy mới cố tình làm thế để Đỗ Nhược có thể kéo dài đến đúng giờ đúng ngày mới từ vong.

Trong phòng Đỗ Nhược lúc này chỉ còn một ngọn nến mờ mờ ảo ảo nhưng cũng có thể thấy rõ trước giường nàng có một bóng người, mà bóng người này chẳng khác gì bóng dáng mờ ảo thường xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Bóng người khom lưng, tay nhẹ nhàng phác thảo theo từng đường nét trên gương mặt Đỗ Nhược, trong miệng cũng không ngừng lặp đi lặp lại hai từ "đừng đi" một cách run rẩy.

Nhưng mà, kết cuộc lại chẳng như bóng người kia mong muốn, hắn chỉ có thể bất lực nhìn sự sống trên người Đỗ Nhược dần dần tan biến, ngay khi linh hồn Đỗ Nhược rời khỏi thể xác, thì bóng dáng hư ảo kia cũng không chống đỡ được mà hóa thành một luồng sáng bay ngược trở về thanh kiếm mà Đỗ Nhược vẫn luôn mang theo bên người.

Linh hồn của Đỗ Nhược, nói đúng hơn là Hoa Nguyệt lúc này đang ngơ ngác nhìn thể xác của mình nằm trên giường, nhưng còn chưa kịp tiêu hóa hết những gì đã trải qua trong kiếp này thì nàng đã được hai vị quý sai vừa đến đưa đi mất.

Minh Vương gặp lại Hoa Nguyệt, nàng còn chưa kịp mở miệng nói gì thì Minh Vương đã dứt khoát gạt đầu nói:

"Nàng cứ ở lại trăm năm đi."

Hoa Nguyệt trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nguyên nhân cụ thể, chỉ nhẹ nhàng thi lễ cảm tạ Minh Vương rồi rời đi.

Minh Vương nhìn theo bóng nàng, khe khẽ thở dài, nếu như Hoa Nguyệt vẫn còn là tiên thì tốt biết mấy, như vậy chỉ cần để Từ Thanh bắt đầu bước vào con đường tu đạo thành tiên, thì cả hai đã có thể ở bên nhau thiên trường địa cửu.

Lại một trăm năm nữa vụt qua, Minh Vương xuất hiện cạnh Hoa Nguyệt dưới chân cầu Nại Hà. Minh Vương thở dài, cho dù trong lòng Hoa Nguyệt nghĩ người kia đã phụ mình, nhưng vẫn tự thấp cho người kia, cũng như cho bản thân mình một ngọn đèn dầu hy vọng. Chỉ là bây giờ, có lẽ ngọn đèn kia đã tắt rồi, vì hắn nhìn thấy sự mệt mỏi ở bóng dáng mảnh mai kia.

"Hoa Nguyệt, trăm năm đã qua, nàng có muốn chuyển thể luân hồi không?"

Hoa Nguyệt tựa như không nghe thấy lời Minh Vương, vẫn lẳng lặng đứng im như một pho tượng. Minh Vương thở dài, cũng không gấp gáp kéo người kia ra khỏi thế giới của bản thân.

Thật ra Hoa Nguyệt nghe rõ lời của Minh Vương. Nhưng nàng lại không biết nên trả lời thế nào. Một kiếp hóa bướm kia khiến nàng rất đau lòng, nhưng đồng thời nàng cũng biết người nữ tử trong lòng huynh ấy đã sớm không còn, có lẽ lúc huynh ấy ở cạnh nàng, cũng có một phần thật tâm, nàng đã nghĩ như thế, nên mới quyết định tiếp tục chờ đợi. Một trăm năm, lại một trăm năm, tính luôn lần rời khỏi Diệp Hàn Đàm thì cũng đã ba trăm năm, với thân phận của Từ Thanh, nếu như thật sự muốn tìm nàng, thì đã sớm tìm ra...

Hoa Nguyệt cười tự giễu, trong đáy mắt ngập tràn đau thương, nơi lòng ngực đau đến nghẹt thở. Là tự nàng cho là đúng, tự mình đa tình, nên mới càng lúc càng hăm sâu vào mối tình chẳng có kết quả này.

"Có nhiều lúc, nghe chưa chắc đã là thật, thấy tận mắt cũng không thể tin."

Hoa Nguyệt nhắm lại hai mắt, tay bên người siết chặt:

"Minh Vương điện hạ, Hoa Nguyệt nhớ lúc trước ngài khuyên ta không nên tiếp tục vô ích... Bây giờ dường như ngài đứng về phía huynh ấy?"

Minh Vương nhất thời nghẹn lời. Lúc trước là do hắn không biết rõ một mảnh si tình bất chấp sinh tử của người kia, bây giờ hắn đã biết rõ, nhưng lại không biết nên nói thế nào với Hoa Nguyệt, hơn nữa, trong chuyện này, hắn đã hết lần này đến lần khác dùng quyền của mình mà giúp Hoa Nguyệt, nếu

bây giờ lại vì nàng mà vạch trần sự thật, phá vỡ mệnh cách trong hư không đã định ra cho cả hai, e rằng một Minh Vương như hấn cũng không chịu nổi trách phạt. Phải biết rằng, ngay cả Thiên Đế được sinh ra cũng là do trong hư không định đoạt để chưởng quản Thiên Cung, nếu Thiên Đế dám làm trái cũng phải chịu một chút hình phạt không nhỏ. Minh Vương thờ dài, nếu như bây giờ nàng vẫn còn là Hoa Tiên Tử, không bị mệnh cách trói buộc thì tốt biết bao.

"Minh Vương điện hạ, Hoa Nguyệt có thể ở nơi này thêm một ngày nữa không?"

Minh Vương do dự, nhưng cuối cùng cũng đáp ứng Hoa Nguyệt. Trước khi rời đi Minh Vương không quên dặn dò Hoa Nguyệt nhất định phải đúng giờ bước vào luân hồi, nếu chậm trễ, sợ rằng nàng và hấn đều khó thoát tội.

Hoa Nguyệt lẳng lặng ghi nhớ lời của Minh Vương, thật ra nàng không muốn tiếp tục luân hồi chuyển kiếp tí nào, nhưng nàng lại càng không muốn tiếp tục ở nơi này, chờ đợi trong vô vọng khiến lòng nàng thật mệt mỏi. Trăm năm rồi lại trăm năm, kiếp này rồi lại kiếp khác, nếu Từ Thanh có chút tình cảm với nàng thì đã xuất hiện rồi.

Nghĩ như vậy, Hoa Nguyệt lại cảm thấy càng thêm tuyệt vọng, khó khăn lắm mới có thể đi đến bước này, chịu qua bao nhiêu thương tổn mới xóa bỏ được một tí khoảng cách giữa cả hai, nhưng nàng cuối cùng vẫn chịu thua... thua ở lòng người... Ở trong lòng Từ Thanh, nàng... rốt cuộc vẫn chẳng thể sánh bằng người đã mất kia.

Hoa Nguyệt cười khẽ, nhưng nước mắt lại không nhịn được mà từng giọt từng giọt lăn dài trên má, sau đó lại rơi xuống Vong Xuyên, tạo ra một vòng gọn sóng nhỏ đến mức chẳng thể khiến ai để ý, và cũng chẳng ai biết, sau vòng gọn sóng nhỏ bé kia, là một vùng bão táp bị thương.

Hoa Nguyệt bước lên phía trước một bước, không chút do dự nhảy xuống Vong Xuyên.

Lúc nàng vừa nhảy xuống, hoa Bỉ Ngạn dọc theo bờ vừa lúc nở rộ, đỏ rực đến say lòng, đẹp đến mê lương, mùi hoa thơm ngát dịu dàng, dẫn dắt ký ức linh hồn vạn vật. Trong thoáng chớp đó, hàng loạt hình ảnh tràn vào trí óc Hoa Nguyệt, Hoa Nguyệt thoáng sững sờ, nhưng, cho dù hối hận, thì cũng đã muộn. Nàng nhớ ra người năm xưa ly sinh trăm năm tu vì cho mình là Từ Thanh thì thế nào, nàng nhớ ra vị thể từ đỉnh ước năm xưa của Từ Thanh là nàng thì thế nào, tất cả... đều đã muộn... Thân thể nàng, đã chìm vào Vong Xuyên.

Nước Vong Xuyên có màu đen là vì nơi đó tập trung vô vàn ác linh, lệ quỷ ngưng tụ mà thành. Hoa Nguyệt rơi xuống Vong Xuyên, lập tức bị vô số ác linh, lệ quỷ quấn lấy, từng dòng khói đen quỷ dị bao trùm lấy linh hồn của Hoa Nguyệt không ngừng cắn nuốt. Hoa Nguyệt chỉ cảm thấy cả người đau đớn, tuyệt đối chẳng thua kém gì khi nhảy xuống Diệp Hàn Đàm, bên tai lại không ngừng vang lên tiếng gào thét hưng phấn đầy ghê rợn của hàng vạn ức oán hồn trong Vong Xuyên khiến cho tâm trí nàng ngày càng tan rã, ngay cả muốn kêu cứu cũng chẳng thể.

Hoa Nguyệt không ngừng vùng vẫy, nhưng sức lực một mình nàng chẳng thể đấu lại vô số ác linh, chỉ có thể mặc cho bọn chúng cắn nuốt.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, từ lúc Hoa Nguyệt nhảy xuống Vong Xuyên cho đến khi bị cắn nuốt cũng không đến thời gian một chung trà, lúc Mạnh Bà hít hắt chạy đi gọi Minh Vương đến thì linh hồn của Hoa Nguyệt đã bị cắn nuốt đến hầu như chẳng còn gì.

Minh Vương vừa nhìn thấy mảnh vỡ linh hồn nho nhỏ của Hoa Nguyệt trôi nổi giữa dòng ác linh trong Vong Xuyên, sắc mặt lập tức tái nhợt, nỗi đau linh hồn bị cắn xé, Hoa Nguyệt đã chịu đến lần thứ hai.

Không chút chần chừ, hấn lập tức vung tay kết thành một tầng kết giới bao bọc lấy mình, sau đó loáng một cái đã xuất hiện ngay chỗ mảnh vỡ linh hồn của Hoa Nguyệt, ác linh chạm phải kết giới của Minh Vương, lập tức gào thét thảm thiết, hóa thành một làn khói mỏng manh rồi tan vào hư không. Minh Vương thu lại mảnh vỡ linh hồn của Hoa Nguyệt, lập tức trở lại trước cầu Nại Hà. Mạnh Bà đã đứng chờ sẵn một bên, vừa thấy Minh Vương, nàng lập tức lo lắng hỏi:

"Điện hạ, nàng ấy... không sao chứ?"

Minh Vương nhìn mảnh vỡ linh hồn ảm đạm trong tay, cười khổ:

"Người nói thử xem."

Mạnh Bà lặng đi, nếu như nàng để ý Hoa Nguyệt nhiều hơn một chút, thì đã không xảy ra chuyện này. Hoa Nguyệt mấy trăm năm đứng dưới chân cầu Nại Hà, Mạnh Bà trong lúc bất giác cũng đem nàng làm bằng hữu...

Mạnh Bà thật ra không phải là một bà lão khó tính giống như những gì đã lưu truyền trên nhân gian, mà Mạnh Bà so với Hoa Nguyệt cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu, nàng vốn không phải tên "Mạnh Bà" nhưng lúc vừa tiếp nhận vị trí "Mạnh Bà" thì cũng gắn liền với danh xưng này. Mạnh Bà lúc đó vốn dĩ đang nhàm chán với công việc mấy trăm năm chẳng đổi một động tác này của mình thì Hoa Nguyệt xuất hiện. Hoa Nguyệt không nói nhiều, chỉ lẳng lặng chìm trong thế giới của bản thân nàng, nhưng khi Mạnh Bà hỏi, nàng nhất định sẽ đáp, vì vậy, trong lúc bất giác, cả hai đã trở thành bằng hữu của nhau. Nay Hoa Nguyệt lại đột nhiên nhảy xuống Vong Xuyên, để ác linh cắn nuốt linh hồn, mà nàng chỉ có thể ở một bên đứng nhìn, ngoại trừ cảm giác bất lực vô dụng còn có đau lòng khó tả.

Minh Vương thờ dài, đem phần linh hồn còn sót lại của Hoa Nguyệt chôn xuống cạnh một nhánh hoa Bỉ Ngạn.

"Có lẽ một ngày nào đó... chúng ta sẽ gặp lại nàng ấy." Tay trái vươn ra, một con dao trong suốt như lưu ly đột nhiên xuất hiện, Minh Vương nhẹ nhàng cắt một đường trên cổ tay phải, không nhanh không chậm nhìn máu của mình chậm rãi hòa vào mặt đất nơi hấn vừa chôn mảnh vỡ linh hồn của Hoa Nguyệt: "... cũng có khi... nàng ấy không còn là Hoa Nguyệt nữa."

Mạnh Bà một bên không tiếng động rơi nước mắt, cho dù mảnh vỡ linh hồn này ở nơi đây hấp thu linh khí từ Bì Ngạn, được máu của Minh Vương nuôi dưỡng, có thể lần nữa hóa thành người, thì phần ký ức bị Vong Xuyên tẩy rửa cũng không thể trở lại. Canh Mạnh Bà vốn dĩ bắt nguồn từ Vong Xuyên, nhưng dùng tam muội chân hỏa mà đun nấu cùng vài loại tiên thảo khác mà thành, tác dụng đã bị trung hòa, còn nước Vong Xuyên thì trực tiếp tẩy rửa toàn bộ ký ức.

Chuyện Hoa Nguyệt nhảy xuống Vong Xuyên, Minh Vương cũng báo cho Ti Mệnh biết, Ti Mệnh lúc đó chẳng nói gì, ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi, hần chỉ cúi đầu, chăm chú nhìn sổ Mệnh Cách, sau đó tận đến khi Minh Vương xoay lưng rời đi, Ti Mệnh mới chậm rãi nói:

"Ta... đã nói... sẽ không đến chỗ đó nữa." Giọng nói của Ti Mệnh khàn khàn, lại tựa như đang đè nén điều gì đó, ngay cả nói một câu, cũng bị đứt quãng mấy lần.

Bước chân của Minh Vương khựng lại, nhưng hần cũng không đáp lời Ti Mệnh mà chỉ khe khẽ lắc đầu thờ dài. Ti Mệnh ới Ti Mệnh, si tình của người, hy sinh của người, người cần biết lại không biết.

Nhưng Minh Vương cũng bắt đầu nghi ngờ, Từ Thanh... sẽ thật sự đến tìm Hoa Nguyệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Đoạn Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ngoại Truyện

Ngoại Truyện.

Duyên kiếp này, tình kiếp sau,

Tình không đổi, duyên chưa dứt

Tương tư dẫn lối, chờ hoa nở

Mấy dặm đào rơi, mấy dặm máu...

Dọc theo hướng Bắc, vượt qua ngàn dặm sa mạc ngoài biên giới của nước Lâm La chính là nơi cực Bắc xa xôi.

Cực Bắc quanh năm giá lạnh, từng dãy núi tuyết kéo dài liên miên không dứt. Nhưng ít có ai biết được, phía trung tâm của những dãy núi tuyết này lại là một mảnh đảo viên quanh năm hoa nở ngát hương, khí hậu mát mẻ thoải mái. Mà sở dĩ nơi này xuất hiện một nơi kỳ lạ như thế, không thể không nhắc đến Cửu Tiểu Hồ, chủ của Họa Giới Đào Viên – cũng chính là tên mảnh đảo viên khiến người kinh ngạc nơi cực Bắc.

Cửu Tiểu Hồ là hồ ly tu luyện hơn ngàn năm, vốn dĩ đã có thể hóa thân thành người, nhưng trăm năm trước, khi chuẩn bị độ kiếp hóa thân, nàng lại gặp nạn, độ kiếp thất bại, không những không thể hóa thành người mà còn bị đánh về hình dạng hồ ly nhỏ. Cửu Tiểu Hồ cũng vì thế mà bị đồng bọn cùng thời chê cười, chỉ có thể ngậm đắng rời đi mảnh đất của tộc Hồ Tiên mà một đường hướng về Bắc.

Lúc nàng đi gần đến cực Bắc, bầu trời vốn dĩ luôn trong xanh đột nhiên kéo mây đen vần vũ, sấm chớp rạch ngang bầu trời, chỉ trong thoáng chốc, mưa rơi như trút nước. Cửu Tiểu Hồ kinh ngạc đến ngẩn người, chỉ có thể ngơ ngác đứng giữa vùng cát rộng lớn, mặc cho mưa ướt đầm bộ lông trắng mềm mại của mình.

Một khắc trời qua, nàng khẽ di chuyển hai chân trước, chín cái đuôi màu trắng không tiếng động xuất hiện, chín chiếc đuôi dần kéo dài, lông bù xù trắng như tuyết khẽ vung vẩy giữa không trung.

Nếu bây giờ có người ở đây, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc và buồn cười. Kinh ngạc vì sự xuất hiện của Cửu Tiểu Hồ trong truyền thuyết, mà buồn cười, là vì con Cửu Tiểu Hồ kia đang mưa, những điệu múa mềm mại của một nữ tử, nhưng lại trong thân xác hồ ly bé nhỏ, cảm giác này, cảnh tượng này, thật sự khó lòng diễn tả.

Mưa càng rơi càng nặng hạt, Cửu Tiểu Hồ vẫn không chút để ý mà chìm vào điệu múa của bản thân. Đây là nàng lúc trước tình cờ học được, vốn dĩ định sau khi hóa thành hình người sẽ múa thử một lần, nhưng cuối cùng lại không có cơ hội.

Nhưng thật ra, mưa lớn thì có lớn, nhưng nếu để ý kỹ, khi những hạt mưa sắp chạm vào người hồ ly nhỏ đang uyển chuyển múa kia thì đều không tiếng động bị thổi bay về hướng khác, mà nguyên nhân không phải ai khác chính là Cửu Tiểu Hồ.

Cửu Tiểu Hồ chính là một trong những hồ ly có thuộc tính "Phong" nằm ngoài ngũ hành. Thuộc tính này không phải hiếm, nhưng người có thể dùng hơn ngàn năm luyện ra cửu vĩ thì có thể đếm được trên đầu ngón tay. Phong, vô hình nhưng lại hữu hình, vô sắc nhưng lại hữu sắc. Muốn nắm bắt được nó, nói khó không khó, nhưng nói dễ cũng chẳng dễ.

"Hồ ly nhỏ thật đáng yêu."

Tiếng cười khẽ trầm ấm đột nhiên truyền đến bên tai, Cửu Tiểu Hồ rùng mình, chân hụt một bước, cả người lập tức té nhào cuộn tròn trên mặt cát đã ẩm ướt khiến bộ lông trắng mượt dính đầy bụi cát.

"A, sao lại không cẩn thận như thế?" Tiếng nói đó lại một lần nữa vang lên, là giọng nam, rất gần nhưng cũng như rất xa, thật sự khiến nàng không đoán nổi.

Cửu Tiểu Hồ ngơ ngác xoay người đứng dậy, thu hồi lại chín cái đuôi của mình rồi đưa đôi mắt đen láy tìm kiếm xung quanh.

Hồi lâu sau, nàng vốn dĩ đang định bỏ cuộc rồi đi thì không gian trước mắt đột nhiên xao động, lông trên người nàng đều dựng đứng, cảnh giác nhìn về phía đó, chỉ thấy giữa khoảng không trống trải, một bóng người dần dần hiện rõ. Y phục trắng như tuyết, tay cầm quạt gỗ đề thơ khẽ phe phẩy, tóc dài búi cao bằng trâm ngọc, gương mặt tựa điêu khắc, mày kiếm mắt phượng, phong lưu, phóng khoáng, sắc bén hội đủ, đúng là một nam tử hiếm gặp trên đời.

Nam tử cười khẽ, khom lưng dùng quạt gỗ đặt dưới cằm nàng, khẽ nâng khiến nàng nhìn thẳng vào mắt hắn:

"Bỏ cuộc nhanh như vậy." Rõ ràng là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại như khẳng định đây là đúng.

Cửu Tiểu Hồ dùng vuốt đầy quạt của hắn sang một bên, chậm rãi lùi về phía sau, ánh mắt hướng về hắn vẫn ẩn đầy cảnh giác.

"Không cần dùng ánh mắt như nhìn kẻ thù mà nhìn ta. Con mura lúc này là do ta mà thành, nếu không có ta, nàng cũng không được thỏa thích nhảy múa dưới mưa như vậy đâu." Hắn cười khẽ, thân hình chợt lóe, Cửu Tiểu Hồ đã nằm trong vòng tay của hắn: "Như vậy chẳng phải nàng nên cảm tạ ta sao? Hồ ly nhỏ?"

Cửu Tiểu Hồ kinh ngạc nhìn nam tử, con mura đột ngột lúc này là do hắn tạo nên? Nghe sao có chút không đáng tin vậy?

Nam tử nhìn ánh mắt nghi ngờ của hồ ly nhỏ trong lòng mình cũng không tức giận, hắn vươn tay xoa xoa đầu hồ ly, cười khẽ: "Không cần nghi ngờ, là ta nhầm chán nên tìm chút việc làm thôi."

Lời của nam tử, Cửu Tiểu Hồ cũng chẳng tin mấy, nàng không yên lòng giãy dụa cố thoát khỏi vòng tay của nam tử, chỉ tiếc, cho dù nàng cố gắng thế nào thì cũng không thể thành công, chỉ đành trơ mắt nhìn bàn tay to lớn kia không ngừng xoa xoa bộ lông mềm mượt của mình từ đầu đến đuôi.

"Ta biết nàng có thể nói tiếng người."

Nam tử đột nhiên bật ra lời này, Cửu Tiểu Hồ lập tức ngừng vùng vẫy, hai chân trước tóm lấy tay nam tử, hơi nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn:

"Người tại sao lại biết?" Theo lý mà nói, chưa hóa thành thân người thì chưa thể nói chuyện, nhưng lần độ kiếp hóa người của Cửu Tiểu Hồ lần đó tuy thất bại, những cũng không phải thất bại hoàn toàn, vì nàng không thể thành công hóa người, nhưng nàng lại có thể mở miệng nói chuyện như người.

Nam tử không trả lời nàng, nhưng lại ôm lấy nàng mà hướng về phía Bắc rồi đi. Cửu Tiểu Hồ sửng sốt, lập tức dùng sức muốn nhảy khỏi cái ôm của hắn, nhưng lại bị bắt trở về.

"Ngoan ngoãn một chút. Không phải nàng muốn đến cực Bắc sao? Ta biết hồ ly như nàng ưa lạnh, đặc biệt là nàng, lại càng chán ghét nơi sa mạc nóng nực này. Ở đây lâu như vậy, nàng chắc chắn đã tiêu hao không ít tu vi để xua nóng rồi, chỉ bằng đề ta giúp nàng một tay."

Cửu Tiểu Hồ trong lòng kinh ngạc không thôi. Người này dường như rất hiểu rõ về hồ ly, nói đúng hơn là hiểu rõ về nàng. Nhưng mà, trong trí nhớ của nàng, thật sự chưa từng có sự xuất hiện của nam tử này. Cửu Tiểu Hồ cẩn thận quan sát nam tử, càng nhìn, trong lòng nàng lại càng thêm mờ hồ. Lúc đầu thì quả thật cảm thấy chưa từng quen biết, nhưng nhìn một hồi, lại cảm thấy cả hai như đã từng gặp mặt. Cái loại cảm giác quái quỷ này thật sự khiến đầu nàng rối tung lên, thật là loạn.

Cửu Tiểu Hồ buồn bực liếc mắt nhìn về phía trước, xác định nam tử đúng là không nhanh không chậm hướng về nơi cực Bắc mà đi, nàng mới yên lòng cuộn tròn mình trong vòng tay của hắn, lặng lẽ khép lại hai mắt. Còn vì sao nam tử rõ ràng có tu vi cao như vậy lại không dùng đến để có thể nhanh tới nơi mà lại biến ra một tầng ánh sáng bảo vệ cả hai rồi chậm rãi đi từng bước thì Cửu Tiểu Hồ cũng chẳng quan tâm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cũng chẳng biết đã bao lâu, Cửu Tiểu Hồ buồn bực chớp chớp mắt, nàng vẫn chưa ngủ tròn giấc, nhưng cảm giác bộ lông mềm mượt của mình cứ bị người khác sờ sờ kéo kéo thật sự chẳng hay ho gì.

"Tỉnh rồi sao?" Tiếng cười khẽ vang trên đỉnh đầu, đồng thời cái đuôi xù lông lại bị người kéo lấy. Cửu Tiểu Hồ lười biếng liếc mắt nhìn người đang ôm mình, trong lúc đó cũng không quên thu lại đuôi rồi cẩn thận dùng hai vuốt trước ôm chặt vào lòng.

Nam tử bị hành động này của hồ ly nhỏ làm cho càng thêm vui vẻ, khóe miệng càng nhếch lên cao, trong đáy mắt cũng chứa đầy dịu dàng.

"Chúng ta đến trung tâm cực Bắc rồi."

Cửu Tiểu Hồ ngơ ngác nhìn xung quanh, quả nhiên đều là một màu băng tuyết, hèn chi lại cảm thấy thoải mái đến vậy.

"Tiếp theo nàng định làm gì?" Nam tử cúi đầu, chăm chú nhìn Cửu Tiểu Hồ.

Cửu Tiểu Hồ nghe hần hỏi, ngơ ngác lắc lắc cái đầu nhỏ:

"Không biết."

Nam tử bắt đầu cười:

"Vậy tại sao nàng lại muốn đến nơi này?"

Cửu Tiểu Hồ nghiêng đầu, hai vuốt vô định cào cào tay áo của hần:

"Nơi này không có ai."

Nam tử đột nhiên im lặng. Cửu Tiểu Hồ chớp chớp mắt nhìn nam tử, trong ánh mắt luôn ngập ý cười kia thoáng một tia đau lòng khiến nhịp tim của nàng bất giác gia tốc. Hần đau lòng? Vì cái gì lại đau lòng.

"Nàng khiến ta thật đau lòng."

Cửu Tiểu Hồ hoảng hốt. Hần đau lòng... là vì nàng?

Nam tử siết chặt vòng tay, lần này Cửu Tiểu Hồ không giãy dụa muốn trốn như lúc trước nữa, vì nàng vẫn còn chìm trong cảm giác hốt hoảng kỳ lạ.

"Sau này... ta sẽ không để bất kỳ ai làm thương tổn nàng nữa."

Cửu Tiểu Hồ vốn vừa lấy lại tinh táo, nghe hần nói xong lời này lại trực tiếp tiến vào tình trạng ngây ngẩn. Hần nói vậy là có ý gì? Hần dường như rất hiểu nàng nhỉ? Hần và nàng... lúc trước từng có quen biết sao? Nàng rõ ràng... không nhớ gì cả, một chút cũng không có ấn tượng."

Nam tử thả lỏng vòng tay, chỉ về phía trước mặt mình:

"Bắt đầu từ nơi này đi, nơi này sẽ là nhà của chúng ta."

Cửu Tiểu Hồ mơ hồ càng thêm mơ hồ, từng lời nói, từng câu chữ của hần nàng đều nghe hiểu, nhưng nàng lại không nghĩ ra tại sao mọi chuyện lại diễn biến thành như vậy?

Hồ ly nhỏ cứ như thể ngây ngốc mơ hồ bị xếp vào vị trí người nhà của nam tử xa lạ vừa gặp không lâu, ngay cả một chút phản đối cũng không có.

Nam tử cười dịu dàng, đặt nàng xuống mặt tuyết trắng xóa:

"Nàng chờ một chút, ta lập kết giới. Ta biết nàng chịu được lạnh, nhưng ta lại không thể..."

Cửu Tiểu Hồ liếc mắt nhìn hần. Không thể chịu mà còn ngây ngốc đứng nơi này lâu như vậy? Còn muốn ở lại nơi này xây nhà. Hần bị ngốc sao?

Nam tử dường như hiểu được suy nghĩ của nàng, hần vừa vung tay lập kết giới, vừa không nhanh không chậm trả lời:

"Còn không phải vì nàng chọn nơi này sao?"

Quá nhiều lần bị lời nói của hần làm cho kinh ngạc hoảng hốt, lần này Cửu Tiểu Hồ đã bình tĩnh hơn nhiều, nàng không đáp lời mà chăm chú nhìn từng luồng sáng phát ra từ tay hần bao trùm lấy dãy núi xung quanh, sau đó, điều thần kỳ đã diễn ra, xung mây đậm nơi bằng tuyết cực lạnh thể nhưng dần trở nên ôn hòa mát mẻ hơn, tựa như được bao phủ bởi gió xuân, vô cùng thoải mái. Cửu Tiểu Hồ dùng đuôi quấn lấy thân mình, trong lòng cũng rõ người trước mắt tu vi thật sự mạnh hơn nàng không chỉ một, hai lần, mà là rất rất nhiều lần.

Tuyết dưới mặt đất bắt đầu tan rã, lộ ra mặt đất đã rất lâu không thấy ánh mặt trời, trên những dãy núi xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện thác nước, vô cùng hùng vĩ, vô cùng đẹp mắt.

"Nếu như có thêm vài cây mai thì tốt rồi, mai trắng trong tuyết, thật sự càng thêm hoàn hảo, ừm, còn phải có thảm cỏ xanh mướt nữa." Cửu Tiểu Hồ không nhịn được lầm bầm.

Bóng lưng nam tử dường như cứng lại, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, ngay cả Cửu Tiểu Hồ cũng không kịp nhận ra.

"Nàng muốn mai trắng sao? Ta không có, ta trồng đào nhé?"

Tuy rằng nàng không thích hoa đào cho lắm, nhưng miễn cưỡng cũng chấp nhận được. Dù sao thì nàng cũng không phải làm gì.

Kết giới lập xong, nơi này rất nhanh đã thành hình, ngay cả nhà cũng đã xây, Cửu Tiểu Hồ không ngừng cảm thán trong lòng, trên đường nhặt được một người như thế này quả thật quá may mắn.

Nam tử mệt mỏi kéo Cửu Tiểu Hồ vào lòng:

"Hồ ly nhỏ, mau tiếp sức mạnh cho ta đi."

Cửu Tiểu Hồ mặc kệ hắn, dù sao từ khi gặp hắn, bị hắn ôm qua không biết bao nhiêu lần, sớm cũng quen rồi.

"Này, đến giờ ta vẫn chưa biết tên ngươi."

Nam tử vốn dĩ đang bày ra bộ dáng mệt mỏi, vừa nghe lời nói của nàng thì lập tức tràn đầy sức sống, hai mắt sáng rực nhìn nàng:

"Ta tên là Thương Nguyệt, đây là nghĩa phụ đặt cho ta, rất hay phải không?"

Hay hay không thì nàng không biết, nhưng mà hai chữ "nghĩa phụ" này lại làm nàng chú ý. Tại sao không phải là phụ thân hay mẫu thân mà là nghĩa phụ?

Nhưng cũng chẳng cần Cửu Tiểu Hồ hỏi thì Thương Nguyệt đã tự mình kể lại tất cả cho nàng nghe.

"Ta cũng giống như nàng, là tu luyện thành tiên, nhưng ta lại may mắn hơn, được nghĩa phụ thu nhận. Nghĩa phụ ta chính là Long Vương của phương Bắc này đây."

Cửu Tiểu Hồ gật gật đầu xem như đã hiểu.

Thương Nguyệt nhú mày, trong mắt thoáng chút không vui.

Thấm thoát thời gian hai người ở chung cũng đã nửa năm. Mà "nhà" của cả hai đã trở thành một nơi đẹp như tranh như họa, thác nước hùng vĩ, đào trái mây đậm, núi tuyết bạc ngàn, mà nơi này cũng được Cửu Tiểu Hồ đặt cho một cái tên khá là nên thơ nên mộng: Họa Giới Đào Viên.

Cửu Tiểu Hồ vẫn cứ tưởng hai người sẽ mãi sống cùng một nơi, dĩ nhiên là tách biệt hai khu nước sông không phạm nước giếng như trước giờ, nhưng bỗng dưng một ngày, Thương Nguyệt bảo muốn nàng gả cho hắn làm nương tử. Cửu Tiểu Hồ lúc đó bị lời nói của hắn làm cho ngầy ra một hồi, sau đó mới bình tĩnh liếc hắn một cái, thản nhiên nói:

"Từ khi ngươi làm mấy dặm hoa đào nơi này cùng lúc bùng nổ trong bảy ngày, không thì đừng mơ tưởng đến chuyện ta gả cho ngươi."

Thương Nguyệt lúc đó chỉ lẳng lặng nhìn nàng, sau đó xoay lưng rồi đi. Cửu Tiểu Hồ nhìn theo bóng lưng hắn, bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, cuộn tròn dưới gốc đào mà thiếp đi. Nàng biết điều kiện mà mình đưa ra vốn không thể thực hiện được. Ở nơi cực Bắc lạnh giá này, giữ cho nhiệt độ ôn hòa thế này đã khó, trồng đào thành cây lại càng khó, huống chi là cùng lúc khiến mấy dặm hoa đào ở đây điều nở rộ. Cho dù tu vi của Thương Nguyệt có cao, thì cũng chưa đến mức độ nghịch thiên như vậy, cùng lúc có thể đảm nhận mấy trọng trách.

Nhưng mà khi Cửu Tiểu Hồ tận mắt nhìn thấy mấy dặm hoa đào cùng lúc nở rộ bảy ngày liền, nàng biết mình sai rồi.

Sự cố chấp cùng kiên định của Thương Nguyệt khiến nàng rung động nhưng cũng đồng thời làm cho nàng không ngừng hoang mang.

Nàng và hắn... dường như mới quen biết không bao lâu. Thật ra nửa năm nay, thỉnh thoảng Cửu Tiểu Hồ cũng cố gắng nhớ lại xem mình có từng gặp qua Thương Nguyệt hay không, nhưng cho dù có nghĩ nát óc, nàng vẫn không tìm ra gương mặt của hắn trong trí nhớ của mình, vì vậy nàng cũng chỉ nghĩ, có lẽ mình tưởng tượng quá nhiều mà thôi.

Cửu Tiểu Hồ nhìn bóng dáng Thương Nguyệt lặng lẽ đứng dưới gốc đào nở rộ, khẽ cất tiếng gọi hắn:

"Thương Nguyệt..."

Thương Nguyệt nhìn nàng, cười rộ lên, trong đáy mắt đều là tình cảm khó che giấu:

"Ta làm được rồi."

Cửu Tiểu Hồ lập tức nhận ra điều bất thường, giọng nói y suy yếu đến mức gần như nói không thành lời, nếu không phải tai nàng thính thì có lẽ đã không nghe thấy. Nàng nhảy vài cái tiến lại gần Thương Nguyệt, nhìn sắc mặt tái nhợt không chút máu cùng đôi môi khô nứt trắng bệch của hắn, trong lòng nàng bắt đầu sợ hãi. Chỉ là còn chưa kịp hỏi gì, người kia đã bị bao bọc bởi một luồng ánh sáng trắng bạc, sau đó nơi hắn đứng chỉ còn lại một nhánh đào trơ trọi. Gần như ngay tức khắc, trong đầu Cửu Tiểu Hồ cũng có thêm một đoạn ký ức xa lạ mà quen thuộc.

Năm đó Cửu Tiểu Hồ độ kiếp thất bại, không thể hóa thành hình người.

Năm đó mai trắng không nở, tuyết phủ dày một vùng.

Năm đó Cửu Tiểu Hồ chôn mình dưới tuyết, lặng lẽ rơi lệ.

Năm đó, nghĩa tử của Long Vương nơi phương Bắc là Đào Tiên – Thương Nguyệt đang lịch kiếp ở nhân gian.

Năm đó hắn từ một vương gia cao quý vì gian thần hãm hại mà trở thành nghịch thần tặc tử mưu đồ giết vua đoạt vị.

Được thị vệ một lòng trung thành cứu đi, hắn mang theo một thân thương tích, y phục rách nát dơ bẩn mà chạy trốn.

Tuyết như cánh hoa lạnh lẽo không ngừng nhảy múa trong gió lạnh.

Bước chân của hắn dần trở nên hỗn loạn nặng nề, vết máu kéo dài trên nền tuyết trắng phía sau.

Tiếng thở dốc đứt quãng càng thêm trầm trọng, ý thức trở nên mơ hồ, trước mắt hoá thành bóng đêm dày đặc, cả người hắn nhanh chóng ngã vùi trong lớp tuyết dày.

Cùng lúc đó, Cửu Tiểu Hồ bị âm thanh nặng nề lay tỉnh khỏi bi thương cùng đau đớn.

Nàng khẽ cử động thân thể, lớp lông trắng hoà cùng màu tuyết khẽ run rẩy, lớp tuyết phủ trên người dần dần rơi xuống đất lộ ra chín cái đuôi mượt mà. Đôi mắt đen láy của nàng chăm chú nhìn về phía hắn như đang suy nghĩ.

Năm đó, giữa rời đi và ở lại, Cửu Tiểu Hồ chọn ở lại, dùng đuôi của mình vì hắn mà sưởi ấm, dùng tiên đan của mình mà kéo lại mạng của hắn.

Đợi đến khi yêu đan chữa lành vết thương của hắn, nàng lấy lại tiên đan rồi lẳng lặng rời đi.

Năm đó, hắn mơ một giấc mơ dài. Lúc tỉnh lại, đông đã qua, mặt trời ấm áp sưởi ấm vạn vật, muôn hoa nở rộ đón xuân, đẹp đến say lòng.

Nhưng trong lòng hắn lại trở nên trống rỗng. Hắn ngơ ngác nhìn tay mình, cảm giác ấm áp mềm mại như vẫn còn đó.

Là ai?

Ai đã cứu hắn giữa trời đông giá lạnh? Là ai đã vô tình... chiếm lấy tim hắn?

Năm đó, cả hai lần đầu gặp gỡ, đều là lúc bi thương đau đớn nhất, đều là lúc trái tim mềm yếu nhất.

Mà sau đó, khi Thương Nguyệt lịch kiếp trở về, cũng không dùng vong tình, mà một đường đi tìm Cửu Tiểu Hồ, lẳng lặng dõi theo từng bước chân của nàng. Khi nàng bị những hồ tiên khác bắt nạt, hắn sẽ đợi nàng rời đi, sau đó tìm từng tên một mà dạy dỗ một trận. Khi nàng không chịu nổi mà rời đi, hắn cũng chỉ lặng lẽ theo sau bước chân của nàng, tận đến khi nhìn thấy nàng mệt mỏi giữa sa mạc nóng nực, hắn mới không kìm được mà tạo ra một trận mưa giữa sa mạc, rồi cũng nhân lúc đó mà làm quen nàng.

Sau đó vì biết nàng thích hoa, lại biết nơi này khó mà trồng được hoa, hắn không chút ngần ngại mà dùng máu huyết của mình làm hạt vun trồng, rồi lại vì một câu nói của nàng mà hy sinh toàn bộ tu vi để đổi lấy bảy ngày hoa đào nở rộ.

Cửu Tiểu Hồ nhìn từng hình ảnh chậm rãi lướt qua trong đầu, khóe mắt không nhìn được mà rơi lệ, trên đời này, có một người, yêu nàng, yêu đến ngu ngốc.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi. Các bạn đón xem truyện tiếp theo của mình nhé:

Duyên Mộng Phù Sinh.

Dung nhan nàng như họa

Giá y đỏ thắm kiêu sa

Cũng không đổi được tâm chàng

Một hồi mộng phù sinh

Say sưa mãi không tỉnh.

Tuyết rơi chôn vùi tiếng nước nở

Lời tương tư cứ mãi giữ trong lòng

Một đời hứa hẹn tựa hoa tuyết

Đến nhẹ nhàng rồi tan biến giữa đất trời.

Lúc tâm sáng ngoảnh đầu tìm dáng ngọc

Chỉ còn là hồi ức phù rêu xanh

Đào thơm nở trước mộ, hoa rơi như gió bụi

Nàng cùng chàng... ngăn cách đâu chỉ thiên nhai...

<https://my.w.tt/GkFULLKiQK>

Bạn đang đọc truyện *Cố Đoạn Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.